Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

I

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

τῶν, hæc vociferans. Et rurſum Soph. in Aiace, ἢ ἐκ ἀκύζετε οἷον πάλαι θωΰσσει βοῶν; Apud Euripid. in Hippol. κυσὶ θωΰξαι exp. clamore incitare & inhortari canes.

Θωϋκτήρ, ῆρος, ὁ, latrator, de cane. At καίφρος θωϋκτήρ, in Epigr. exp. aper impetuoſus.

Compoſita.

Ἀνθωΰσσω, exclamo, vociferor. Heſych.

Ἐπιθωΰσσω, exclamo, vel inclamo, aut vociferando incito apud Eurip.

Θαῦμας vide in Θαυμάζω. Θώψ vide in Θώπτω.

I

I, nonæ apud Græcos literæ nota eſt, quæ ἰῶτα appellatur. Interdum eſt pleonaſtica in medio dictionum πολυσυλλάβων, ad explendum metrum inſertas: vt μεταπτόλιος pro μετάπολος, ὀδύνηφα pro ὀδυνηρός, κενεός pro κενός. Aliquando Attica ἐκτάσει quibuſdam vocibus in fine apponitur, vt quum ὑτοσί, νυνί, & ſimilia dicuntur pro οὗτος, νῦν. ¶ Eſt & numeralis nota, ſignificans decem hoc modo, ι: ab ima autem parte ſiniſtra præfixum acuti accentus apice, denotat decem millia, hoc modo, ͵ι, pro qua nota frequentius ponitur M, ſignificans μυρία. ¶ Ἰῶτα ſignificat etiam apicem, teſte Heſychio: Matth. 5. ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου &c.

Ἰωτακισμός, eſt vitium (inquit Diomedes) quum ι litera ſupra iuſtum decorem extenditur. Capellæ l. 5. eſt immodica repetitio literæ ι: vt ſi dicas, Iunoni iuſtus Iupiter iure iraſcitur.

Ἴα vide in Ἴον, & in Ἴον.

ἸΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, calefacio, tepefacio. Od. θ. ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε θερμαίνετ᾽ ὕδωρ. Euſt. exp. θερμήνατε calefacite. ¶ Item liquefacio, diſſoluo, vel emollio, vide paſſ. ¶ Itē perfundo, perfundo lætitia, exhilaro. Iliad. ω. Δῶρα δ᾽ Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ. Et apud Theocr. τῷ δ᾽ ἂν μάλα θυμὸν ἰαίνοι.

Ἰαίνομαι, calefio, tepefio. Od. κ. ἰαίνετο δ᾽ ὕδωρ. Item liqueſio, diſſoluor. Od. μ. αἶψα δ᾽ ἰαίνετο κηρός. Item perfundor, exhilaror. Il. ψ. καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. Et Od. ζ. μάλα τι σφίσι θυμὸς ἀεὶ εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο. Apollonius, ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη. Metaphoram eſſe volunt ab herbis quæ imbre aut rore perfuſæ exhilarantur & lætiores redduntur.

Ἴακχος, &c. vide in Ἰάχω.

ἸΑ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ialemus, fertur Calliopes fuiſſe filius, in carmine ineptus ac frigidus. ¶ Item lamentum ſeu cantilena lugubris & lamentabilis, ab eodem Ialemo. Apoll. Arg. li. 4. Παννύχιοι λιγεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο. Et Athen. lib. 14. ὁ δὲ ἰάλεμος ὑμέναιός ἐστι πένθιμος ἰάλεμος. Exp. & flebilis, miſer. Item orbus, Heſych. & Suid.

Ἰαλέμεια, frigida, & nullius pretij. Suid.

Ἰαλεμίζειν, exp. θρηνεῖν, flere, lugere. Heſych.

Ἰήλεμος, Ionicè & poëticè pro ἰάλεμος. Sic ἰηλεμίζειν, à quo verbale ἰηλεμίστρια, ploratrix, vel quæ lugubria in defunctos canit, præfica. Heſych.

ἸΆΛΛΩ, F. αλῶ, mitto, emitto. (idem quod ἵημι, & ab eadem origine deriuatum.) Il. θ. εἰς ὅ κεν αὐτὸς ἐπὶ νηυσὶ χεῖρας ἰάλλῃ Ἕκτορος ἀντικρύ. Item ἰάλλω ὑλακὴν in Epigram. edo latratum. Item alia ſignificatione, emitto ſeu extendo aut protendo, vt ἰάλλειν χεῖρας ἐπί τινι manum extendere ad capiendum aliquid. Od. ξ. & alibi, οἱ δ᾽ ἐπ᾽ ὀνείαθ᾽ ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. ¶ Item peto, appeto. Cum accuſ. peti. Od. χ. ... Πρόσθεν ... ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν ignominiis afficere ſeu appetere. ¶ Apud Heſiodū in Theogonia μετὰ χρόνιαι γὰρ ἴαλλον, de Harpyis exp. currebant, volabant. Euſtathio vocabulum hoc aſpirandum videtur, idque probari dicit ex ἐφιάλλω & ἐφιάλτης hinc deriuatis: vbique tamen tenui notatum reperitur.

Ἴαλλος, ου, ὁ, ſcomma, dicterium. Suid.

Compoſita.

Εἰσιάλλω & Doricè ἐσιάλλω, immitto.

Ἐξιάλλω, Suid. pro ἐκβάλλω, emitto, eiicio.

Ἐπιάλλω immitto. Ariſtoph. in Nub. ... ἀπὸ τῆς σφραγῖδος. Apud Thucyd. lib. 5. εἴκαθ᾽ ἐπιάλλειν, domum mittere.

Ἐφιάλλω, idem. Apoll. Arg. 2. Dicitur etiam χεῖρας ἐφιάλλειν ἐπί τινι.

Ἐφιάλτης vide in comp. ex Ἄλλομαι.

Προϊάλλω foras emitto. Odyſſ. ο. ἀγρόνδε προΐαλλε, amandabat foras in agrum. Sic & Iliad. θ. Item promo. Odyſſ. ξ.

Ἐπιπροϊάλλω, (decomp.) idem. Euſtath. Item protendo, proporo. Iliad. λ.

Ἴαμα vide in Ἰάομαι.

ἸΑ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, iambus: pes quidam metricus conſtans duabus ſyllabis, priore breui, poſteriore longa. Athen. ¶ Iambi dicuntur etiam carmina ſeu cantica quæ ex pede iſto metrico conſtant: quorum alia δίμετρα nominantur, alia τρίμετρα, alia τετράμετρα, paſſim apud Athen. ¶ Præterea ἰάμβους dictos fuiſſe τοὺς μίμους ſiue δεικηλιστὰς à recentioribus, nec non τὸ ποίημα αὐτῶν, teſtatur Athenæus lib. 4. *Etymon vide in ἰαμβίζω.

Ἰαμβικὸν μέτρον, metrum iambis conſtans; de quo vide ſchol. Hephæſtionis.

Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, iambicus verſus. Plut. in Alex. & Luc. de conſcrib. hiſt. Dicitur & ἰαμβεῖος adiect. iambeus, iambicus; vt ὁ ἰαμβεῖος λόγος. Suid.

Ἰαμβίζω, maledictis & conuitiis inſector, apud Athen. libro 11. Nam iambico plurimum metro vtebantur comici & mimi quum aliquem taxare & traducere volebant. Quidam tamen iambum dictum volunt à Iambe quadam puella quæ αἰσχρῷ ὑβρισθεῖσα, ſuſpendio vitam finiit, atque eam ob rem nonnullos putare iambum ex breui & longa eſſe compoſitum, quòd ἡ ὕβρις è paruo orta principio in magnum malum deſinat. vide & Nicandri ſchol. in Alexiph.

Ἰαμβισταὶ dicuntur qui iambico metro taxant & inſectantur, apud Athen. lib. 4.

Ἰαμβιάζω pro ἰαμβίζω, conuitior & maledictis proſcindo, ex Epigr.

Ἴαμβος conuitiator, maledicus. Heſych.

Compoſita.

Κλεψίαμβοι, Heſychio teſte ſunt μέλη quædam apud Alcmanē.

Μιξίαμβος, conuitiator. Heſych. λοίδορος.

Παριαμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam à Pariambo, i. Pyrrichio pede dictum. Apollodorus apud Heſych. παριαμβίδας dicit ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς ἰάμβους, & ſolitas cani à citharœdis.

ἸΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, P. αμαι, medeor, ſano. Dicitur autem ἰᾶσθαί τινα & ἰᾶσθαι τὴν νόσον τινός: item ἰᾶσθαί τινα τῆς νόσου, & ἰᾶσθαι rem, quæ morbū aut etiā mortē afferre ſolet: paſſim apud Hom. Luc. Eurip. Plut. & alios. Accipitur & paſſiua ſignif. vt apud Marcum Euang. cap. 5. ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος, ſanata eſt ab eo flagello. Sic accipitur & aor. ἰάθην. ¶ Metaphoricè etiam ſumitur. Thuc. lib. 5. κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι. Apud Polyb. ἰᾶσθαι δὲ ῥᾷστον ἐστι πάντας τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ διαλήψεις, exp. primis conatibus incœptiſque obuiam ire.

Ἴαμα, τὸ, medicamentum, medela, remedium. Plat. Luc. Plut. Item pro ἴασις, ſanatio, vt 1. ad Corinth. cap. 12. χαρίσματα ἰαμάτων. Pro ἴαμα, Ionicè dicitur ἴημα.

Ἴασις, εως, ἡ, ſanatio. ἴασιν ποιεῖσθαι, apud Luc. ſanare.

Ἰάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſanabilis. Plat. de leg. 12. At φάρμακα activè dicuntur ἰάσιμα, quaſi dicas ſanatoria.

Ἰήσιμος, Ionicè pro ἰάσιμος.

Ἰατός, ὁ, ἡ, ſanabilis. Pro eo dicitur potiùs ἰάσιμος.

Ἰατικός, ſanandi vim habens.

Ἰατήρ, vel Ionicè ἰητήρ, ῆρος, ὁ, medicus. Iliad. λ.

Ἰατορία, ars medica, medicina. Heſych. Ἰατήριον φάρμακον, ſanatorium, ſanandi vim habens. Ἰατορία, (tanquam ab ἰάτωρ) curatio, ſanatio, ex Soph. in Trach.

Ἰατρός, οῦ, ὁ, medicus. Iſocr. Xen. Plut. Metaphoricè etiam dicitur, vt Thucyd. 6. τῆς δὲ πόλεως κακῶς βουλευσαμένης ἰατρὸς ἂν γενέσθαι. Sic ἰατρός ὀργῆς λόγοι. Dicitur & fœminino genere, pro ἰάτρια, teſte Aelio Dionyſio, apud Euſtath. Ἰητρός, Ionicè dicitur pro eodem apud Homer. & Hippocr. Apud Hom. ſignificat eum qui magis poſtea peculiari nomine chirurgus dictus fuit, vt Podalirius & Machaon. Iliad. λ.

Ἰατρεία, medica mulier, medicinæ perita, ſeu quæ medicinā profitetur, apud Alexidem comicum. Eadem dicitur & ἰατρίνη, apud Alex. Aphr. in Pand. ἰατρίνη, eſt etiam obſtetrix.

Ἰατρικός, ἡ, όν, ad medicos pertinens. Item ad medicinam pertinens, ἰατρικαὶ σκευαί. Plut. de exilio. Item medicinæ peritus, medendi peritus. Ariſtot. & Plat. in Protag. vnde ſuperl. ἰατρικώτατος, medicinæ periti ſſimus. Plut. ſymp. l. 4. Ἰατρική, ſubſt. τέχνη medicorum ars, medicina. Ariſtot. ethic. 10.

Ἰατρικῶς, medicorum more. Greg.

Ἰατρεύω medeor, curo. Item ſano. Ariſtot. ethic. 5. ὥσπερ τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν. Et cum accuſ. apud Plut. Item medicinam profiteor. Dioſc. lib. 7. Sic & apud Laërt.

Ἰατρεύομαι curor, ſanor. Plat. Pol. 2. τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι ἀγαθὸν ἐστί.

Ἰατρεία, ας, curatio, medicatio, ipſa actio medendi. Plutarch. de garr.

Ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici vel potiùs chirurgi officina (quæ & medicina vocatur à Plauto.) Plat. Item ἰατρεῖα, τὰ, merces quæ datur medico. Poll. l. 4. Exod. cap. 21. Eadem etiam ἴατρα vocantur, teſte Heſych. Ἰητρεῖον, Ionicè pro ἰατρεῖον Hippocr.

Ἰάτρευμα, τὸ, idem quod ἰατρεία. Ariſtot. rhet. 3.

Ἰάτρευσις, medicatio, morborum curatio & ſanatio. Plat. lib. 2. de rep.

Ἴτηος, quomodo huc pertineat, vide in Ἴς.

Compoſita, ac primùm ex ἰάομαι.

Ἀνίατος, inſanabilis, immedicabilis. Plato de leg. 12. & Aeſchin. in Ctel.

Ἀνίατα,

Ἀνιάτως, inſanabiliter. vt ἀνιάτως ἔχων, Dem. inſanabilis. Et ἀνιάτως μεμηνώς, qui inſanabili laborat inſania.
Δυσίατος, ſanatu difficilis, Gal. ad Glauc.
Ἐξιῶμαι, idem quod ἰῶμαι, ſano. Herodot. Item, ſarcio, apud Plat.
Εὐίατος, ſanatu facilis. Dioſc. & Aphrod.
Ἄνια, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita ex ἰατρός.

Ἀνιάτρευτος, non curatus vel non ſanatus. Exp. & inſanabilis, immedicabilis.
Ἀρχίατρος, princeps medicorum, vel qui primarius eſt inter medicos.
Ἱππίατρος, medicus equarius, veterinarius.
Ἱππιατρία, medicina equaria.
Κτηνίατρος, iumentorum medicus (à κτῆνος) in Pind.
Λογίατρος, verbis tenus medicus. verbis tenus artem medicinæ profitens.
Φιλίατρος, ſtudioſus medicinæ. Φιλιατρεῖν, ſtudioſum eſſe medicinæ, apud Dioſc. & Plut. in Alex.

ἸΑΠΤΩ F. ψω, mitto. vt ἰάλλω. (*cum quo eiuſdem eſſe originis cenſetur.) apud Soph. in Aiace, λόγοις ἰάπτων, ignominiis appetens, vel verbis probroſis appetens, verbis inceſſens. ¶ Item nocco, in qua ſignificatione ſunt qui ab ἴπτω (tidem pro βλάπτω) deducunt. alij ab ἰός, quod rubigo omnia corrumpat: vt ἰάπτω idem ſit quod φθείρω ſeu διαφθείρω. ¶ Rurſus apud Soph. in Aiace, ὅπως μοι Νύσια Κνώσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς, ſchol. exp. συνάψῃς, i. vt mihi Nyſſias Cnoſſias ſaltationes te magiſtro perceptas præſens iungas. Euſtat. verò ἰάπτειν ὀρχήσεις eſſe tradit vel τὸ αἰπεῖν καὶ διὰ ἀέρος, deriuando ab ἴπτω, vel ἐπιπέμψαι, ab ἰέναι πέμπω.

Compoſita.

Κατιάπτω, lædo, corrumpo. Od. ρ.
Προϊάπτω, procul mitto, procul ablego ſeu amando, Il. α. v. 3. & Il. ε. v. 194.
Ἀστράπτω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ἸΑΠΥΞ ἄνεμος, nominatur ventus qui ex Ἰαπυγία, i. Apulia ſpirat. vide Gell. lib. 2. c. 22. & Ariſtot. de mundo.

Ἴασις, ἰάσιμος, vide in ἰάομαι.

ἸΑΣΙΩΝΗ, iaſione: volus ſylueſtre, de quo Theoph. hiſt. plant. lib. 1. c. 22 & Plin. lib. 21. c. 17.

Ἴασμα, vide ἴον.

ἸΑΣΠΙΣ, ιδος, ἡ, iaſpis: gemma quædam pretioſa, de qua Dioſc. lib. 5. c. 160. Plin. lib. 37. c. 8. & 9. & Dionyſ. & Orph. in libro de lapid.
Ἰασπίζειν, i. aſpidem imitari iaſpidis colore eſſe. Dioſc. lib. 5.

Ἰατήρ, ἰατρός, &c. vide in Ἰάομαι.

ἸΑΤΤΑΤΑΙ, heu, aduerb. eſt σχετλιαστικόν, apud Ariſtoph. in Nub. vbi hac exclamatione vtitur quidam qui vexabatur à pulicibus. Idem in equit. ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν ἰατταταί.

ἸΑΥ, aduerb. ſeu interiectio indignantis, Suid. apud Eurip. eſſe dicitur vox lugubris, ſicut ἰὼ & ἰού.
Ἰαυοῖ, exclamatio, qua vtuntur aduentante gaudio, qualis apud vulgus eſt ἰώ, apud Ariſtoph. in Ran. vox eſt audientis vocantem & reſpondentis.

ἸΑΥΩ F. σω cõmoror tempus tero diuerſor. Il. ι. v. 325 ἀϋπνους πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, inſomnes noctes transfigebam. Sic apud Soph. in Aiace, τὴν ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων. ¶ Item dormio, vt Odyſſ. ξ. τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον. Luc. in Epigr. τὸν χάλκεον ὕπνον ἰαύεις, durum ſomnum capis. Pro eodem dicitur & αὔω dempto ι.
Ἰαυθμός, locus in quo quis commoratur ſeu diuerſatur. Dicitur & de brutis pro ſtabulo ſeu luſtro. Lycophr. ἰαυθμὸς ἠλιβάτους διζήμενοι. Eſt etiam cubile, ſomnus. Suid. & Heſych.

Compoſita.

Ἐνιαύω, immoror vel indormio.
Ἐπιαύω, incubo, dormio in, vel dormio inter aut apud Od. ε.
Μηλιαυθμός, ὁ, quaſi μήλων ἰαυθμός, ouium ſtabulũ. Lycophr.
Παριαύω, iuxta moror, ſeu commoror, vel iuxta dormio. Homer. τῷ παριαύων Τερπίδης.
Περιαύω, pernocto, dormio.
Ἐνιαυτός, quomodo huc pertineat. vide ſuo loco.

ἸΑΧΩ, vociferor, clamo, vel cum clamore ſeu vociferatione loquor. Od. δ. Ἡμεῖς δ' ἀμφ' ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'. Il. ρ. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον. Il. υ. Σμερδαλέα ἰάχων. Tranſitiuè apud Nonn. ἴαχε φωνήν, vocẽ cum clamore edidit. Rebus inanimis etiã tribuitur ἰάχω pro reſonare, ſonum & ſtrepitũ edere, crepitare, vt Il. α. πορφύρεον κῦμ' ἴαχε νεὸς ἰούσης reſonabat, ſtrepebat. Heſiod. in aſp. Βαρύ στονον ἰάχετο σάκος, reſonabat crepitabat.
Ἰαχέω, ῶ, idem. Epigr. lib. 3. Οὐδ' ὁ μάτην ἰάχησε.

Ἰάχημα, τὸ, vociferatio, clamor. Epigr.
Ἰαχὴ, ῆς, ἡ. Hom. Heſiod. Hippocr. ἰακχέω, idem quod ἰάχω. Suid.
Ἴακχος, Bacchus, item Bacchi ſimulachrum. Item hymnus bacchantium, quòd in eo Bacchi nomen ſæpius decantaretur, apud Ariſtoph. & Plut. Exp. & tumultus. ¶ Item porcus, Dion. Sic apud Athen. lib. 3.
Ἰακχάζω, clamo & vociferor bacchantium more, vel cum clamore & vociferatione edo. Orph. initio libelli περὶ λίθων. Ὅσσα τε κεκλήγασι μετ' Φρυγίων ἱεροφαντῶν, Ἀνθρώποις ἄφραστον ἰακχάζοντες ἀοιδήν Οἰωνοί. item Herod. ἰακχάζουσι φωνὴν vocem tollunt, bacchantur.

Compoſita.

Ἀμφιάχω, & ἀμφιαχέω, circumſono, clamoribus circumdo. Part. præt. med. ἀμφιαχυῖα ponitur pro ἰαχοῦσα. Il. β.
Ἀνιάχω ſeu ἀνιαχέω, exclamo, clamorem tollo. Apoll. Arg. 2. Νεφρὰς μινυρῆγας ἀνίαχον. Exp. etiam reſpondeo. Nonn. χεῖρες ἀνίαχε. Accipitur & pro reſono.
Ἀνίαχος, clamoſus, ſtreperus. Il. ν. v. 40.
Ἀντιάχομαι, reclamo, contradico. Nonn.
Ἐπιάχω ſeu ἐπιαχέω, acclamo. Il. ι.
Ὑπεριάχω, vltra ſonum edo, ſonum edo qui ſonos alios ſuperat.
Ὑπιάχω, ſubſono.

ἸΒΔΗΣ, ου, ὁ, clauus qui eſt in fundo nauis, quo educto aqua effluit, ne putreſcat nauis. Euſt. Il. ε. ab Heſi. vocatur χειμαῤῥος.

ἸΒΗΡΙΣ. Iberis: herba de qua Dioſ. li. 2. c. vlt. & Plin. lib. 25. c. 8.

ἸΒΙΣ, ιδος, ſiue ιος, ἡ, ibis: auis ſerpentes deuorans, ob id coli ſolita ab Ægyptiis. vide Herodot. & Plin. 25. c. 8. lib. 8. c. 27. lib. 10. c. 48.

ἸΒΙΣΚΟΣ à nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ eſt ſpecies maluæ ſylueſtris, inquit Dioſc. lib. 3. c. 163. Suid. cum Gal. ἐβίσκον vocat. Plin. cum Dioſc. hibiſcum, præfixa aſpirationis nota.

Ἴγδη, vide in Μίγνυμαι. Ἰγνύα, in Γίνομαι.

ἸΔΑ, ης, ἡ, Ida, nomen montis in Phrygia & Creta.
Ἴδηθεν, ab Ida. Herodot.
Ἰδαῖος, α, ὁ, Idæus, vt Iupiter Ἰδαῖος, dictus quòd in Ida coleretur & templum haberet. Ἰδαία πίσσα, apud Theophr. hiſt. pl. lib. 3. c. 10. Ἰδαία ῥίζα apud Dioſc. lib. 4. c. 45.
Ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quoniam plurima in Ida prouenit. Dioſc. lib. 4. c. 147.

Ἰδεῖν, vide in Εἴδω, i. video. Ἰδίζω, vide in Ἴδιος.

ἸΔΙΟΣ, α, ὁ, peculiaris, ſpecialis, proprius vel ſui generis. (*nam ab ἰδεῖν deducitur) Ariſt. ὁ δὲ ἀλεκτρυὼν ἴδιον ἔχει τὴν γλῶτταν. Plin. exp. canis ſonus ſui generis. Sic apud Theop. ἴδιος δ' ὁ τοξικὸς κάλαμος, i. ſuum genus eſt ſagittario calamo, vt vertit idem Plin. Dicitur etiam aliquis ἴδιον ἔχειν τι, i. habere aliquid proprium & ſibi peculiare. Sic Ariſt. ἴδιον τῶν ἀνθρώπων. ¶ Item proprius, ſuus, item priuatus. Ariſt. τὴν ἰδίαν γεωργοῦσι, proprium ſolum colunt. Plut. in Pericl. ἰδίαν ἐμαυτῷ ποιήσομαι τὴν ἐπιγραφήν. In qua ſign. ei opponitur aut κοινὸς aut δημόσιος, vt ſæpe apud Thuc. & Iſocr. in plur. τὰ ἴδια, priuatæ opes, apud Thuc. & Iſocr. Κατ' ἰδίαν, ſeorſum, vnde κατ' ἰδίαν ζῆν. Plut. in Lyc.
Comparat. ἰδιαίτερον, peculiarius. Dioſc. in præfat. item ſecretius & q. d. magis ſeorſum. Herod.
Superl. Ἰδιαίτατος, maximè peculiaris vel proprius. Theo. vnde aduerb. ἰδιαίτατα, maximè propriè, Porphyr.
Ἰδίᾳ, priuatim cui opponitur κοινῇ vel δημοσίᾳ. Thuc. l. 3. ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν, apud Eurip. ἰδίᾳ κρατεῖν, priuata autoritate, item ſeorſum Herod. Et ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ex Ariſtide.
Ἰδιάζω, ſum ſeorſum ab aliis. Herod. καὶ δή τε τῷ Μαγίῳ ἐπιστάντι καὶ ἰδιάζοντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι. item, ſeorſum & in ſeceſſu dego, apud Hipp. in epiſt. item mihi viuo & ſeorſum vel meo more viuo. Greg. & τὰ ἰδιάζοντα, priuata, ſingula, ab aliis ſecreta, apud eundem.
Ἰδιαζόντως, priuatim, apud Greg. Item peculiariter, peculiari modo, ex Diod. Sic.
Ἰδιαστής, οῦ, ὁ qui vitam priuatam agit. Diog. Laert.
Ἰδίως, peculiariter, peculiari modo, Ariſtot. Item priuatim.
Ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas, propria cuiuſque rei natura. Plut. de def. orac.
Ἰδίωμα, τὸ, idem quod ἰδιότης, apud Dioſc. Damaſ. & Athen. Sic vocatur etiam certum dicendi genus quod cuique autori proprium eſt, Halicarn.
Ἰδιοῦμαι, mihi vendico, occupo, ex Plat. de leg.
Ἰδίωσις, ipſe actus vẽdicãdi ſibi aliquid, cui opp. κοινωνία, Plat.
Ἰδίωμα, vide ſuprà.
Ἰδιώτης, ου, ὁ, priuatus, priuatam vitam agens, qui non fungitur magiſtratu, cui oppon. ὁ πολιτευόμενος, à Demoſth. Philipp. 4. & ἄρχων ab Herodiano lib. 5. Dicitur, & βίος ἰδιώτης, vita priuata

priuata, apud Phil. de vita Moſ. lib. 3. pro quo apud Demoſth. Philipp. ἐπ' τ ἰδιωτοῦ βίον. Interdum verò ei opponitur πόλις. Æſchin. in Cteſ. ἡ πόλις, ὁ ἰδιώτης, ὁ ἔθνος. Plat. Pol. 2. οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις. Sic & apud Thuc. lib. 1. ¶ Interdũ ἰδιῶται, viri è vulgo, plebei*. Herodia. 4. μὴ ἰδιώτη τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν ἁγνίσασθαι. ¶Interdũ ἰδιῶται opponũtur τοῖς πεπαιδευμένοις, vt apud Luc. in Lexiph. Peculiariter etiã ἰδιώτης dicitur qui rei alicuius eſt imperitus, vt ἰδιῶται τῆς ἰατρικῆς. Gal. & τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης, Herod. 4. & ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόνους. Xen. in Pæd. ¶ Apud Ariſtoph. in Ran. ἰδιῶται opponuntur peregrinis.

Ἰδιῶτις, ἡ, priuata, apud Syn. ἰδιωτίδες, priuatę, priuati iuris.

Ἰδιωτικός, ἡ, ὁ, ad priuatos homines pertinens, ſeu ad vulgus, priuatus. ἰδιωτικὰ χρήματα καὶ δημόσια, Herodian. priuatę & publicæ pecuniæ.

Ἰδιωτικῶς, priuatorum hominum more, vulgi more, Luc. in Hermot. Item, ſermone quo vulgus vtitur, vt apud Euſt.

Ἰδιωτισμός, οῦ, ὁ, ſermonis forma è vulgo ſumpta, vel loquendi genus è vulgo ſumptum, apud Dionyſ. Long.

Ἰδιωτεύω, priuatus ſum, priuatam ago vitam, non fungor magiſtratu. Hinc Plato in apol. oppon. δημοσιεύω. Item rudis ſum ſeu imperitus, Plat. in Protag. τούτου τοῦ πράγματος τῆς ἀρετῆς οὐδ' ἕνα δεῖ ἰδιωτεύειν.

Ἰδιωτεία, ἡ, priuata vita, cui opponitur ἀρχὴ à Xenop. Item inſcitia, imperitia, Lucian.

Compoſita.

Ἄνιδιος, qui nihil proprium habet. Baſil.

Ἐξιδιοῦμαι, idem quod ἰδιοῦμαι, occupo. Xen. Pæd. 7.

Ἐξιδιάζομαι, proprium mihi facio & peculiare mihi vſurpo & vendico, occupo.

Ἐξιδιασμός, actio illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι, Strab. lib. vlt.

Ἰδίοις, ἰδίω, vide in Ἴδος.

Ἰδμων, ἰδμοσύνη, in Εἴδω, ſcio.

ἸΔΜΟ Ω, ῶ, incuruo, inflecto, intorqueo. vide paſſ. vbi & de etymo agetur.

Ἰδνόομαι, οῦμαι, Euſt. exp. συστρέφομαι & veluti δονοῦμαι τὸ ἰνίον, incuruor, inflector, intorqueor. Ab Heſyc. exp. etiã καμπτόμαι, item στρέφομαι. Il. β. Ἰδνώθη δ' ὁ πεσών. Apud Hippocr. quoque γυναικ. lib. 1. ἰδνοῦται, exp. λορδοῦται & συνιζάνει, teſte Gal.

ἸΔΟΣ, ιος, τό, ſudor. (* Deriuat Euſt. cum Etym. ab ὕδωρ mutata prima litera & ſpiritu, quaſi ὕδος.) Significat etiam æſtiuam aëris conſtitutionem, vt tradit idem Euſtath. Sic apud Heſiod. in clypeo Herculis, ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ. Suidas exp. ἐν θέρει, in æſtu maximo.

Ἰδαλιμος, ὁ, ἡ, æſtuoſus, ſudorificus. vt ἰδαλίμαι καῦμα, apud Heſiod. in Erg. lib. 2. ¶ Item ſudor, Suid.

Ἰδίω, ſudo. Ariſtot. hiſtor. an. lib. 3. ὥστε ἰδίειν τινὰς ἱδρῶτα αἱματώδη ἱδρῶτι vtitur & Hippocr.

Ἴδισις, ιος, ἡ, ſudatio, item ſudor, Ariſtot. in probl.

Ἱδρώς, ῶτος, ὁ, idem quod ἶδος, ſudor. Il. ψ. ἱδρὼς δ' ἱδρῶς Πατρόκλῳ ἐκ μελέων. Plut. in Coriol. φερομένους ἱδρῶτι τοὺς ἵππους. Et in Alex. ἱδρῶτα πολλὸν ἀφιέναι. Peculiariter de ſudore dicitur ex labore & fatigatione orto, vt Heſiod. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Xen. Pæd. 8. διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεῖσθαι. Tropicè dicitur etiam de quouis liquore. Sic γῆς ἱδρῶτες, i. fontes. δρυὸς ἱδρώς, viſcum apud Euſtat. Sic apud Athen. lib. 10. ἱδρὼς βρομιάδος πηγῆς, vinũ. Ceterùm per apocopen dicitur apud poëtas ἱδρῶ pro ἱδρῶτι & ἱδρῶτα, reſectis vltimis ſyllabis, vt tradunt grammatici, vt Iliad. κ. λ. ρ. ψ.

Ἱδρώα, τά, Hippocrati dicuntur puſtulæ quædam genitalium partium, ortæ ab earum ſudore.

Ἱδρόω, ώσω, (poët.) ſudo, ſudorem emitto, ſudore diffluo. Iliad. δ. & Odyſſ. δ. Ἱδρώω, ῶ, idem Xenoph. Pæd. 8. ὥστε αὐτούς ποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον αἱρεῖσθαι. Apud Ariſtot. in Probl. li. 2. quæſt. 31. εἰ ἀγωνιῶντες ἱδροῦσι τοὺς πόδας, & Alex. Aphrod. in problem. ἱδροῦσι τὰς μασχάλας, quidam ſubaudiunt κατά. Ἱδρῶν ἐν τούτοις, in his deſudans.

Ἵδρωσις, ιος, ἡ, ſudatio. Exp. etiam, ſudoris euocatio.

Ἱδρωτικός, ἡ, ὁ, ſudator. ſudare ſolitus, crebrò ſudans. Item, ſudorem mouens. Hippocr. περὶ διαίτης lib. 3.

Ἱδρωτικῶς, propensè in ſudorem. Ariſtot. Probl. li. 2. quæſt. 40.

Compoſita, ac primum ex ἰδίω.

Ἀνιδρωτί, citra ſudorem, ſine ſudore, ſine labore & negotio apud Plat. lib. 4. de leg.

Ἐξιδίω, exudo. Apud Ariſtoph. in auibus, ἐξίδιεν ἐς θοἰμάτιον, iocosè dicitur pro ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησε, liquidum emiſit ſtercus veluti ſudorem.

Ἐνιδίω, vnde ἀντενιδίω, reſudo, ſudorem refundo. Interdum & emano in modum ſudoris. Plut.

Ὀρρωδίω, quomodo huc pertineat, vide in Ὄρρος.

Compoſita ex ἱδρώς & ἱδρόω.

Ἀνιδρωτί, idem quod ἀνιδρωτί. Il. ο. & Xen. Pæd. 1.

Ἀνιδρόω, ῶ, reſudo, denuò ſudorem emitto.

Ἀφιδρόω, ῶ, deſudo, exudo, ſudorem emitto. Ariſtot. Probl. lib. 2.

quæſt. 22. paſſ. etiam aliquid ἀφιδροῦσθαι dicitur quod nimirũ veluti ſudor emittitur, ſeu quod defluit aliunde vt ſudor. vt apud Dioſc. li. 5. c. 2. ἀφιδρούμενος ἰχὼρ, exp. exſudans ſanies.

Ἀφίδρωσις, deſudatio, ſeu ſudatio. Exp. & ſudoris euocatio.

Διίδρος, perſudans. Διιδρόω, perſudo apud Hippocr.

Δυσίδρος, ægrè ſudans, cui difficulter elicitur ſudor.

Ἐνιδρόω, inſudo.

Ἐξιδρόω, exudo. Item exudo, i. veluti ſudorem emitto, vt apud Alex. Aphrod. ὕδωρ ἐξιδροῖ.

Ἐφιδρόω, ῶ, inſudo. Exp. & ſudore langueo, ſudo.

Ἐφίδρωσις, ſudor.

Καθιδρώς, Suid. laſſus, defeſſus, fatigatus. Legitur & καθίδρος, apud Heſych. 12. 9. 6.

Καψιδρώτιον, teſte Poll. lib. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ ſcriptoribus dictum fuit quod poſtea σουδάριον, ſudarium παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα, quoniam ſudorem imbibit & veluti deuorat.

Περιιδρόω, ῶ, circumſudo, vel ſudorem vndique effundo ſudore diffluo.

Περιίδρωσις copioſa eiuſmodi ſudoris effuſio.

Συνιδρόω, ῶ, conſudo, vnà ſudo.

Ἰδω, vide in Εἴδω, video. Ἰδρεία, ἴδρις, vide in Ἴσημι.

ἹΔΡΥΩ, ἱδρύω, F. ύσω, ſedere facio aut iubeo. *Idem quod ἕζω & ἵζω vnde & deriuatur ab Euſt.) Il. β. Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. ¶Itẽ colloco. Plu. de piratis. ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῷ. Thu. li. 4. ὁ μὲν ἱδρύσας τὸ στρατόν. Herodiã. l. 4. [illegible] ἱδρύσαι στρατόπεδον in caſtra collocare. ¶Itẽ ſtatuo. Herodian. li. 5 βωμούς τε πλείστους περὶ τὸν νεὼν ἱδρύσας.

Ἱδρύομαι & ἱδρύνομαι, ſedere iubeor, colloco or. Herodiã. li. 2. εἰσελθὼν ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ οἰκίᾳ, in regiam deductus eſt & in domo imperatoria locatus. Ibidem τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους. ¶Item ſtatuor. Herod. li. 7. ὡς τὸ ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ὑπερβάλλειν. ¶Item firmor & quaſi in firma ſede collocor. Herod. li. 3. καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, conſtabilito imperio. Et li. 2. καὶ μηδὲ ἐπὶ βεβαίως ἱδρυμένος, neque apud quẽquam certa ſede reſidens. ¶Item ſitus ſum. Herod. l. 8. καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἱδρύσθαι ſita eſt. Plat. de Deo, in ep. πόρρω γὰρ ἡδονῆς ἱδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον. longè à voluptate & dolore ſitus eſt. Plut. in Numa τὸ κόσμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρύσθαι νομίζουσι. ¶Item ſedeo. Thuc. lib. 1. ἐς δὲ Κελώνας Τροιζῆνας ἱδρύθεις. Herodiã. li. 3. στρατόπεδον τοσοῦτο πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυθέντος, tantum ſedere exercitum. ¶Interdum actiuè ſignif. colloco, ſedem do. Plutarc. de Pópeio & Tigrane. ἱδρύσατο αὐτὸν πλησίον αὐτοῦ. & Ariſt. in Panat. ὁ ἐξ ἀρχῆς καὶ συναψάμενοι ὥσπερ ἐν αἷς ἔμελλεν ἱδρυνθῆναι. Ariſtop. in Plut. παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθαι με. Item ſtatuo. Herodot. ἐν Ἀθηναίοις εἰκόνα ἱδρύσατο. Ariſt. de mũd. πόλεως τὸ σοφὸν ζῷον ἄνθρωπος ἱδρύσατο. Iſocr. ad Philipp. πείθων μὲν τὸ θεῖον καὶ τὰς ἰδιωτικὰς πόλεις καὶ ναοὺς καὶ βωμοὺς ἱδρυμένας.

Ἱδρυνω, idem quod ἱδρύω vnde ἱδρύνθεισαν, apud Iulianum, de arbore quæ radices egit.

Ἱδρυνομαι, vt ἱδρύομαι, ſedeo. Il. γ. τοὶ δ' ἱδρυνθέντες ἅπαντες. Thucyd. lib. 4 ἐπ' ὃν (λόφον) Δωριῆς τοπάλαι ἱδρυνθέντες, quem inſidentes.

Ἱδρυμα, ατος, τό, opus ab aliquo conſtructum. Strabo lib. 4. Ἱδρυμα. Item firmamentum, fundamentum. Sic Eurip. cives vocant ἵδρυμα πόλεως. Item delubrum, loc* in quo deorum ſimulacra collocantur ſeu ſtatuuntur. Plutarchus de fort. Rom. Sic apud Platonem de legibus, ἱδρύματα θεῶν fana. Et ſimpliciter ſedes.

Ἵδρυσις, ιος, ἡ, cõſtitutio, fundatio, Plato de leg. apud Areop. exp. crepido, quaſi locus editus & collocationis ſedes. Item ſedes apud Plut. de orac. Pyth.

Ἱδρυτός, ἡ, ὁ, fundatus, firmatus, ſtabilitus. Epigram. ἱδρυτὸν γέρας.

Compoſita.

Ἀνίδρυτος, qui nullo fundamento nititur, inſtabilis. Philo de vita Moſis lib. 1. ¶Apud Demoſthenem contra Ariſtog. pro ἀστεγάλαστος etiam capi annotat Harpocr. & Suid.

Ἀφιδρύω, vel ἀφιδρύνω, ſtatuo, colloco, firmum ſtare facio.

Ἀφίδρυμα, τό, ſtatua, ſimulachrum. Plut. περὶ μαντικῆς & apud Ciceronem lib. 13. epiſtol. ad Atticum.

Ἀφίδρυσις, collocatio, vt ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος, vel τοῦ ἀγάλματος, Plutarch. ibidem.

Ἐνιδρύω, & ἐνιδρύνω, colloco in, &c. Plu. ἐὰν δὲ ἄλλον ἐν ἱερατικῷ περιβολῇ ἐνίδρυον ἐπεὶ θεὸς καὶ στολισμοῖς, ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. Item fundo, firmo apud Areopagitam.

Ἐνιδρυμαι, ſeu ἐνιδρύνομαι, inſideo. Alciphr. ὅταν ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ σφίσιν ἐνιδρύωνται. Sic apud Baſilium de vita ſolit. pro ἐγκάθημαι, & intus maneo & collocat* ſum καὶ τοῦτό ἐστι τῆς θείας ἐνοικήσεως, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

Ἐπιδρύομαι, fundor in, &c. collocor in, extruor in.

Καθιδρύω, colloco, Ariſtot. ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις τὸ τιμιώτερον καθίδρυσεν ἡ φύσις. Item fundo inſtituo ſeu conſtituo, erigo. 2. Maccab. 4. καθίδρυσε γυμνάσιον. Item dedico, conſecro, Syneſ. epiſt. 37.

Καθιδρυμαι,

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK

Baden-Württemberg

Καθίδρυμαι, ſedem & domicilium habeo. Galenus Therap. 9. τελῶτε δ᾽ ἐν κεφαλῇ καθίδρυ)) ψυχῆ λογιστική. Thuc. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, montem inſidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. Syneſ. epiſt. 67. ἀλλ᾽ ἐγὼ τ̃ χρόνον ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, tempus quærebam dedicationis.

Decomp. Ἐγκαθιδρύω, colloco in, &c.

Ἐγκαθίδρυμαι, ſitus ſum in, ſedem habeo in, &c. Ariſtot. de mundo. ἀκροτάτῃ κορυφῇ τ̃ σύμπαντ@ ἐγκαθιδρυμέν@ οὐρανῶ, in ſummo cœli culmine ſuum, habens domicilium ſitum & collocatum.

Συγκαθιδρύω, ſimul colloco.

Παρειδρύω, iuxta colloco ſeu ſtatuo. [illegible] pro eodem in Epigram.

Ἱδρώς, &c. vide in Ἱδ@. Ἱέμαι, vide in Ἐω.

Ἵεμαι, in Ἐω.

ΙΈΡΑΞ, ακ@, ὁ, accipiter. vide Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. cap. 36. & Plin. lib. 10. cap. 8. Etymol. dictum exiſtimat διὰ τ̃ ἱεσθαι φέρειν, i. φέρεσθαι, quod perniciſſima ſit volucris. ¶ Eſt & piſcis nomen apud Athen. lib. 8.

Ἱερακίσκ@, ὁ, parvulus accipiter. Apud Ariſtoph.

Ἱεράκιον, τό, hieracium: herba de qua Dioſc. lib. 3. cap. 72. & 73. & Plin. lib. 20. cap. 7.

Ἱερακίτης, dicitur lapis quidam, de quo idem Plin. l. 37. cap. 10.

Ἴρηξ, Ionicè dicitur pro ἱέραξ. Heſiod. in Erg. & Hom. Il. ν. & π.

ΙΕΡΌΣ, ἡ, ὁ, ſacer, ſanctus, ſacroſanctus. Plut. de Rom. fortit. γλαῦκες ἱεραὶ, ſacri volucres. Interdum cum genit. vt κύκν@ ἱερὸς ὢν τ̃ Ἀπόλλων@, cycnus ſacer eſt Apollini. ¶ Tribuitur & rebus inanimatis: vt ἱερὸς δόμ@. Iliad. ν. ἱερὰ χρήματα, apud Xē. & ἱερὰ ἐσθής, apud Dem. & ἱερὸς πόλεμ@, apud Thucyd. & ἱερὰ ἡμέρα, apud Luc. Apud medicos ἱερὰ νόσ@, ſacer morbus, de cuius etymologia, vide Plut. lib. de ſolertia anim. Aretæum de diuturn. aff. cap. 4. Gal. in Hippocr. & Alexan. Trall. lib. 1. cap. 15. ἱερὸν ὀστοῦν ſacrum os, de quo vide Ruff. Epheſ. ex Gal. lib. 12. de vſu part. ἱερὰ σύριγξ apud Poll. de meatu vertebrarum. ¶ Tribuitur etiam hominibus, vt apud Luc. in fine Macrob. ἱερώτατοι Κυντίλλατοι, i. θειότατοι diviniſſimè, aut ἀσεβέστατοι. Suid. Interdum dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, ſacri & inuiolabiles, vt apud Plut. de def. orac. Sic ἱεροὶ καὶ ἀσυλοφύλακες apud Phil. ¶ Interdum ἱερὸς, exp. μέγας, magnus & in ſuo genere cæteris præſtans. ſit ἱερὸν κνέφας, apud Hom. quidam τὸ μέγα καὶ βαθὺ eſſe volunt apud eundem. ἱερὸς ἰχθὺς ſecundum quoſdam eſt itidem μέγας, aut certè ὁ ἄνοσος, ſic ἱερὸν μέν@ Ἀλκινόοιο, & ἱερὰ ἰς Τηλεμάχοιο, apud eundem. Sic & apud medicos quidam ἱερὰν νόσον & ἱερὸν ὀστοῦν dici volunt propter magnitudinem. Interdum ἱερὸν vocat Hom. quod generi humano aliquam vtilitatem affert.

Ἱερὰ ἡ, medicamentis cuiuſdam compoſitio, ſic appellati κατ᾽ ἐξοχήν. Nominis rationem tradit Scrib. Larg. lib. de compoſ. medicament. cap. 99. ¶ Eſt etiam ſerpentis nomen. Ariſtot. de hiſt. an. lib. 9. cap. 29.

Ἱερὸν, ἡ, τό, (ſubſtant.) ſacrum, ſacrificium. Item hoſtia, victima quibus in ſignif. vſitatius eſt in plur. num. Odyſſ. α. εἴ τε θεοῖσιν ἱερά τε ῥέζωσι. Sic τυθεν ἱερά. Thucyd. lib. 2. Ἐν ἱερὰ τέλεσεν apud eundem. & ἄρρητα ἱερὰ apud Dem. & Xenop. pro victimis ponitur apud Xenoph. Hell. 4. ἐφαίνετο αὐτῷ τὰ ἱερὰ καλά. Apud eundem, anabaſ. lib. 4. ἱερὰ καλὰ exp. læta exta. item ſacellum, vel fanum, templum, delubrum, apud Thucyd. lib. 2. Sic & Xen. Hell. 3. ἔνθα ἐστι Ἀγλαυροῦ ἐς τὸ μάλιστα ἅγιον. Sic & apud pauſaniam ſæpe.

Ἱερῶς ſanctè. Plut. in Numa. Exp. etiam μεγάλως.

Ἱερόω ῶ ſacro, dedico, initio, inauguro.

Ἱερόομαι οῦμαι, ſecerno, dedicor, initior, inauguror. Herodian lib. 5. ἱερῶτο γὰρ αὐτοῦ θεῷ ἀδ... Ibidem τούτῳ δὲ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερωμέν@, huic Deo ſacer erat Baſſianus. Apud eundem ἱερωμέν@ exp. etiam ſacerdos.

Ἱέρωμα, τό, quod conſecratum eſt, ſacrum, Heſych.

Ἱερωσύνη, ἡ, ſacerdotium Plut. & Dem.

Ἱέρωμα, τὸ, quæ conſecrantur, ſacra Heſych.

Ἱεράομαι ῶμαι, ſacerdos ſum, ſacerdotio fungor. Thuc. l. 2. Φιλόνικος ἐφ᾽ ὧν δὲ ἐκεῖνος ἔτη ἱερᾶτο. Philo de vita Moſ. lib. 3. τάξις τῶν ἱερωμένων, ordo ſacerdotia gerentium. Syneſ. ep. 96. παρ᾽ οἷς ἱερώμεναι, apud quos epiſcopus ero. vel apud quos ſacerdotij honore fungar. Conſtruitur & aliquando cum genit. aliquando cum dat. apud Pauſan. Exp. & ſacris operor, ſacrifico. ¶ Item ſacerdos ſio. Syn. ep. ad Athan.

Ἱερατικός, ſacerdotalis, Ariſt. polit. 3. Plut. ſymp. 8. Item ſacris vſibus deſtinatus, Plin. lib. 13. c. 11.

Ἱερατεύω, f. εύσω, ſacerdotio fungor, idem quod ἱεράομαι. Herodian. l. 5. τῷ θεῷ ᾧ ἱεράτευε, cuius ſacerdos erat.

Ἱερατεύομαι, pro eodem. paul. τῷ θεῷ εἰδότι ἱερατεύεσθαι αὐτὸν ἐκεῖνον. Sic & Syn. ep. 67. Apud Eſaiam cap. 61 ἱερατευόμεν@ στέφανον exp. ſacerdotij portans coronam.

Ἱεράτευμα, τό, ſacerdotium. Ariſtot. & 1. Pet. cap. 2.

Ἱερατεία, ἡ, ſacerdotium. Ariſtot. pol. 7.

Ἱερατεῖον, ου, τό, ſacrarium. Theodorit. in Eccleſ. hiſt. lib. 1.

Ἱερεύω, ſacrifico, macto: idem quod θύω. Od. γ. Τοῖσιν δ᾽ Ἀτρείδης ὅς τ᾽ ἐκ ... μετ᾽ ἱέρευσεν. Dicitur etiam ἱερεύειν ζῶον τινί, ſacrificare ſeu mactare animal in gratiam alicuius. vt Euſt. exp. Od. ξ. Et ἱερεύειν δεῖπνον, ſacrificare ſeu mactare ad parandū prandium. Od. ω. ¶ Item dico, conſecro. Pauſ.

Ἱερεύς, έως, ὁ, ſacerdos. Il. α. Ariſt. pol. 6. Plut. in Hell. & Probl. & Luc. de ſacrif. Et ſœm. ἱέρεια, ſacerdos. Plut. Herod. Athen.

Ἱερεῖον, ου, τό, victima hoſtia. Luc. Plat. Plut. Pro quo facta dialyſi, Ionica dicitur ἱερήϊον. Il. φ.

Ἱερήτης, ου, ὁ ſacerdos. Plat. 2. de rep.

Ἱερείδι@, ἡ, ſacerdos, antiſtita. Plut. de def. orac. Item cognomē Iridis apud veteres Græcos. vnde & Romani conſecratricem vocārunt.

Ἱέρα ἡ, idem quod ἱερείς, ſacerdos, antiſtia. Plut. in Polit. præc.

Ἱρός, ά, ὁ, Ionicè pro ἱερός, ſacer. Herodot. ἱρὸς τ̃ θεῶν ſacerdos.

Ἱρόν, neut. gen. ſubſt. pro ἱερόν, templum, &c. Item victima, idem quod ἱερεῖον Il. ψ.

Ἱρα concio, i. locus vbi fiunt conciones, forum, Iliad. ε. ἱράων ... vide in der. ab εἴρω i. dicō.

Ἱρᾶσθαι ἱρείων ἱρεὺς ἱερεῖον apud Poetas idē quod ἱεράομαι, &c.

Ἱρήτειρα, ſacerdos, antiſtita, idem quod ἱεράτειρα.

Compoſita.

Ἀνθιερόω ῶ, viciſſim conſecro.

Ἀνίερ@, ου, ὁ καὶ ἡ, profanus, qui ſacer non eſt. Phil. de vita Moſ. l. 3. & de mundo, & Plut. ad Col. Item qui ſacrorum particeps non eſt. Suid.

Ἀνιέρ@ ου, ὁ καὶ ἡ, cui ſacra non fiunt, cui nō ſacrificatur. Suid.

Ἀνιερόω ῶ, conſecro, dedico, vt ſacrum repono. vide ἀνιερωθείς. Et in paſſ. ἀνιέρωται, dicatus eſt, ſacratus eſt.

Ἀνιέρωσις, conſecratio, dedicatio, vt ἀνιέρωσις τ̃ ἱερῶ.

Ἀρχιερεύομαι ſummus ſacerdos ſum.

Ἀρχιερατικός, ἡ, ὁ, ad ſummum ſacerdotem pertinens, qui pontificis maximi eſt, vel epiſcopalis. Syneſ. ep. 67.

Ἀρχιερατεύω, ſummo ſacerdotio fungor.

Ἀρχιερεύς, έως, ὁ, pontifex maximus, ſummus ſacerdos. Plut. & Philo de vita Moſ. lib. 4. Ἀρχιρεύς, pro eodem Herodot.

Ἀρχιερωσύνη, ἡ, ſummum ſacerdotium, pontificatus maximus. Philo de vita Moſ. lib. 1.

Ἀφιερόω ῶ, conſecro, dedico idem quod ἀνιερόω. Et in paſſ. ἀφιερωμένον quod Deo conſecratum eſt.

Ἀφιέρωμα, τὸ, donarium. Ἀφιέρωσις, conſecratio dedicatio.

Ἀφιερίζω, ſacrum ac ſanctum reddo, ſeu purifico. Heſych.

Βουιερέω boues ſacrifico, Heſych.

Δυσιερέω, infelicibus ſacris vtor, ſeu litare nequeo: cui opponitur καλλιερέω. Plut. in Cæſ.

Ἐξιερόω, conſecro, dedico.

Ἐξιερώματα, τὰ, donaria. Heſych.

Καθιερόω ῶ, conſecro, dedico. Plato lib. 5. de leg. & Plut. in Mario, & Syneſ. ep. 67. Item deuoueo, Plut. in Cam.

Καθιέρωσις dedicatio deuotio.

Καθιερεύω ſacrifico, idem quod ἱερεύω.

Decomp. Συγκαθιερόω, ῶ, vnà conſecro ſeu dedico.

Καλλιερέω, ῶ, ſecunda ſacra facio, proſpera ſacra facio, lito, vulgò reddi ſolet, læta exta habeo. Xenoph. ὅπως καλλιερήσαιτο θεοῖς ὑπὲρ ... Plutar. in Alexand. ἐκαλλιέρησεν ἑαυτόν, ſeipſum litauit.

Καλλιερεῖσθαι, interdum dicitur pro καλλιερεῖν, interdum paſſiua ſignif. pro litari, apud Xenoph. Interdum ipſa ἱερὰ καλλιερεῖται, i. ſacra litantur. Apud Xen.

Καλλιέρημα ſacra litata. Greg.

Decomp. Ἀκαλλιέρητ@, non litatus. vt ἀκαλλιέρητα ἱερά. Æſchines in orat. in Cteſiph.

Μελλιέρη & πατιέρη, quæ ſacerdos futura eſt, & quæ alias ſacerdotij miniſteriis initiat. plut. in polit. præc.

ΙΕΥ, apud Ariſtoph. eſſe dicitur [illegible] ſicut apud Terent. hui.

Ἱέω, vide in Ἐω. Ἱέω, vide in Ἱέω.

ΙΖΩ, F. ἱσω, ſedere facio, in ſede colloco. (videductum ab ἵζω verſo ι in ι ... vt Euſt. tradit.) Apoll. Arg. 2. ἷζον ... Item conſidere facio. Il. β. βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Item neutraliter, ſedeo. Il. β. ... Ariſtoph. ἵζω ἐπὶ ... Ibid. ἐς ... Sic dicitur ἵζω ἐπὶ ... Plato in ſymp. ... ἵζει καὶ μένει.

Ἵζομαι, idem quod ἵζημαι, ſedeo. Il. γ. ... pro ἵζω Doricè Herodot. ἵζομαι ἐπὶ ... ſago inſideo. Idem ἵζοντο ἐς τὸ ... apud Targum ... conſederunt. Idem ... ¶ Item ſidō, ſubſido, peſſum eo. Plut. ...

Ἵζω, ὦ, ſiem, non niſi in temporibus à futuro formatis vſitatum.

Ἵζημα, ατ@, τὸ, ſedimentum. Plut. de defectu orac.

Ἱζάνω, ἱζάνω, ab ἵζω, inuſit. idem quod ἵζω, ſedere facio. item inſtituo. Il. ψ. ἵζανεν ἀγῶνα. ¶ Item neutraliter, ſedeo. Od. ω. ἐπὶ σπινθῆρσιν καὶ ἵζανεν οὐδ᾽ ἔλαθεν ὁ μῶμος ἀναγκαῖον. item ſido, peſsum eo. Thuc. lib. 1.

Ἱζάνη, veſtis è caprinis pellibus, Poll. lib. 7. c. 18.

Compoſita.

Ἀΐζω: vnde decomp. ὑφανίζω, ſubſido. Alex. Aprod. ὑφανίζει πρὸς τὴν πυθμένα τῆς πυτηλεία.

Ἀφίζω, ſede ſurgo aut deſcendo. Ἀποκαθίζω. Heſych. Ἀφιζάνω, idem. Suid.

Ἐνίζω, inſideo. Plat. in ſymp. Ἐνιζάνω, idem.

Ἐφιζάνω, inſideo, ſedeo in ſeu ſuper, &c. Il. υ. Ἐλθόντες δ᾽ ἐς θῶκα Διὸς νεφεληγερέταο ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, Apud Apoll. ἐφίζανε θῶκον.

Καθίζω, ſedere facio, ſeu iubeo, colloco. Il. γ. Ἄλλους μὲν καθίσον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς. Xen. Pæd. 5. καὶ καθίσας αὐτὸν καὶ συγκαθισάμενος ἤρξατο ὧδε. Idem εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, collocaturos eſſe. Apud Thucyd. καθίσας τὸν στρατ. collocatis copijs. Plut. in Public. καθίσαντες ἐνέδρας ἀνθρώπους, quum inſidias eis collocaſſent. Item conſtituo. Gal. therap. 1. πάντας ἀνθρώπους καθίζειν δικαστάς, omnes homines iudices conſtituit. Sic καθίζειν διαιτητάς, arbitros ſtatuere, Libar. Apud Hom. Od. β. ἀγορὰς καθίζειν conuocat, cogit. Sic apud Plut. in Oth. τὴν σύγκλητον καθίζειν, cogere Senatum. Sic apud Ariſtoph. in Nub. τὸ δ᾽ ἐκκλησίαν καθίζειν. Apud Xen. Pæd. 2. τὸ κλαίειν καθίζοντας τοὺς φίλους, quidam interpr. qui fletum amicis inducit. ¶ Neutraliter etiam accipitur pro ſedeo. Il. ε. Ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι. Thuc. 3. καθίζουσιν ἐς τὸ ἱερὸν ἱκέται. Ibidē ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Iſocr. καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, ſedēs in officinis. Itē diſcūbo, ſedentib. comitus aſſideo. Xen. Pæd. 8. οὐδ᾽ ἀνακαθίζει τοὺς ἄλλους. Iudices etiā καθίζειν dicuntur. i. ad iudicandum conſidere. Demoſth. contra Timocr. οἱ κεκληρωμένοι καθίζωσιν ἐξ ὑμῶν. Item ſido. Plato in phæd. οὐδ᾽ ἐπὶ τὰ ἔργα ἄμφω καθίσαι τῷ ἵππῳ. De copijs militaribus dictum ſignificat inſideo, obſideo, circumſideo. Thuc. lib. 6. καθ᾽ ἡσυχίαν καθίσας τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον. Idem li. 3. καθίζουσιν ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καὶ ἐφεστίους. [ad focum.

Καθίζομαι ſedeo. Thuc. li. 1. καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν, ſedere

Κάθισμα, ατος, τό. ſeſſio. vocabulum medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur. Dioſcor. lib. 3.

Κάθισις, εως, ἡ ſeſſio. Plut. in conſolat. ad vxorem.

Καθιζάνω, idem quod καθίζω, ſedeo, inſideo. Iſocr. ἐφ᾽ ἃ πάντα τὰ βλασφημότατα καθιζάνουσι τὴν μιαρὰ ταύτην.

Decomp. Ἀνακαθίζω, ſubſideo, quieſco recubo. Xenoph.

Ἀνακαθίζομαι, reſideo. Plat. in Phæd. ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος.

Ἀντικαθίζω, ex aduerſo ſedere facio & colloco, ex aduerſo ſedeo. Pro quo dicitur & ἀντικαθίζομαι: quod apud Herodotum etiam exp. ſtatuor ad obſiſtendum.

Ἀποκαθίζομαι ſeorſum ſedeo. Exponitur etiam repeto ſedem, quaſi ſedeo ruſſum.

Διακαθίζω, idem quod καθίζω, in conſilium mitto, calculum porrigo, ſententiam rogo. Xenoph.

Ἐγκαθίζω, colloco in, &c. Plato lib. 8. de rep. εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει. Et apud Suidā, οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν ταῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. Idem exp. inſideo.

Ἐγκαθίζομαι, inſideo. vt ἐγκαθίζεσθαι ἐς θρόνον. Apud Eurip. ἐγκαθίζεται exp. inſtituit, poſuit, fundauit. Apud Dioſc. l. 3. ἐγκαθιζόμεναι ῥίζαι καθεψημέναι ἄγουσι, exp. radices eius ad inſidendum decoctæ menſes cient.

Ἐγκάθισμα, ατος, τό, ſeſſio in aqua medicata, ab imis pedibus, vel feminibus vſque ad vmbilicum, ita vt ſupernæ partes non madeſcant. Dioſc. lib. 3. c. 155. & 127.

Μετακαθίζω, tranſpono, mutata ſede loco.

Παρακαθίζω iuxta me colloco, aſſidere iubeo. Item neutraliter iuxta aſſideo. Vnde παρακάθισις, aſſidere conſolandi amici gratia, apud Syneſium. Παρακαθίζομαι voce media, iuxta me colloco. Antiphon. οὐδὲ ἐσχομένη ἐπὶ παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθισαμένους, ἀξιοῦντας τοὺς δικαστὰς δικάζειν i. iuxta ſe ſedere iubentes. Item arbitrium ex compromiſſo eligo. Demoſt. πρὸς Ἀπατούρ. ἵνα δὲ ἑκάτερος παρακαθίσαιτο. Item neutraliter iuxta aſſideo. Plato. παρακαθίζεσθαι ἐν δεξιᾷ. Συμπαρακαθίζω, & συμπαρακαθίζομαι ſignif. act. vnà (cum alijs) iuxta me colloco, vnà (cum alijs) aſſidere mihi iubeo. Demoſth. contra Aphob. συγκαθίσας τούτους τρεῖς ὄντας, καὶ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν.

Περικαθίζω, hoſtiliter circumſideo, obſideo. Deuteron. 20. καὶ περικαθιεῖς αὐτήν.

Προκαθίζω, antè conſideo. Iliad. β. Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Herodian. lib. 1. καὶ ἀντὶ μὲν προκαθίζοντος ἐν τῷ βασιλείῳ θρόνῳ, de ſedente in imperatoria ſella Commodo. Item præſeo, apud Lucian. Προκαθίζομαι, antè conſideo, vt προκαθίζομαι εἰς τὸ προάστειον.

Προσκαθίζω & προσκαθίζομαι, aſſideo. Item incumbo. Plato in Apolog. πανταχοῦ προσκαθίζων.

Συγκαθίζω, ſimul ſedeo aut ſimul ſedere facio.

Μεθίζω, conſideo, vnà ſedeo. Od. π. οὐδὲ τὸν ἄλλον ἔασκεν αὐτὸς μεθίζειν οὔτε γερόντων.

Παρίζω, iuxta colloco, aſſidere facio. Herod. in Euterpe. παρίζει αὐτὸ μὲ Πάρεω αὐτὸ μὲ Μακεδόνα. Itē neutr. aſſideo, iuxta ſedeo. Od. δ. (de Helena) Τηλεμάχῳ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα παρίζεν ἐγγὺς ὁ ἐρύκω.

Παρίζομαι, aſſideo, iuxta aſſideo. Herodot. in Calliope, ἐλθόντες οἱ παρίζοντο, quum ad eum veniſſent, aſſederunt.

Περιίζομαι, circumſideo, obſideo.

Προσίζω, aſſideo. Plato, τὸ δ᾽ ἄλλο πλῆθος ὡς τὰ θηρία τὰ προσίζει. βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται ἄλλου λέγοντος. Theophr. lib. 5. cap. 14. de cauſ. plant. προσίζει ἐν τοῖς ἄνθεσι, reſidens in floribus. Apud Dioſc. lib. 5. c. 102. προσίζει τῷ ἄμβωνι inſider calici.

Προσιζάνω, aſſideo. Didym. in Geoph. Item metaphorice adhæreo, hæreo. Dioſc. lib. 5. c. 76. προσιζάνει τοῖς τοίχοις.

Συνίζω, conſido. Ariſtot. Probl. ſect. 2. artic. 10.

Συνιζάνω, idem. Plut. in Publ. πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πάλιν ἐν πυρί, condenſari & conſidere ſeu coire ſutum in igne.

Συνίζησις, ſedimentum, conſidentia terræ, quæ & labes à Cicerone dicitur. Ariſtot. de mundo. apud Alex. Aphr. l. 2. problem. ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ τῆς φύσεως τοῦ σώματος, mœror, vt corpora ſubſidant, efficit. ¶ Apud gramm. συνίζησις dicitur, quū duę vocales aut vocalis & diphthongus in vnam ſyllabam quaſi conſidunt. vt δυσὶ μίαν ὑφεζομένας. Sic Πηληιάδεω Ἀχιλῆος. Quæ figura vocatur & συνεκφώνησις.

Ὑφίζω, ſubſido. Ὑφιζάνω, idem.

Ὑφίζησις, ſedimentum, ſubſidentia, apud Suid.

Ζιζάνιον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἰή, aduerb. ſeu interiectio lætis acclamationibus adhiberi ſolita. vt hymnis in Apollinem decantatis, læto clamore accini ſolebat ἰὴ παιάν vel ἰὴ παιών, vel ἰὴ παιῆον. Sunt qui (vt Ariſtophanis ſchol. & Suidas tradunt) ipſum ἵει λύγον, quum extra hymnum vſurpatur: in hymnum autem abſumptum volunt δασυνόμενον, cauſa eſt quod ἀπὸ τοῦ ἱέναι factum arbitrentur. Ad quod etymon alluſiſſe videtur Callimachus hymno in Apollinem, vbi inquit ἐπηύτησε δὲ λαός Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος. Io Pæon, immitte telum. Ex eodem Callimacho colligitur ephymnij huius Apollini accini ſoliti cauſam eſſe quòd Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue deſcendenti & ſagittis eum conficere paráti acclamârint ἰὴ παιάν, dimitte ſeu immitte Pæon. ſc. la in feram. Ariſtoph. in Pace. ἡμῖν δ᾽ ἀγαθὰ γένοιτ᾽ ἰὴ παιών, ἰή. Ibidem etiam triplicatum reperitur ἰή. Vide ſcholiaſten & Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. & Athen. ſub finem lib. 15. & lib. 8. ¶ Ἴη, pro ἰή, ſola. vide in Ἴος.

Ἰήϊος dictus eſt Apollo ex eo quòd ei accini in hymnis ſoleret ἰὴ παιάν, vt indicat Apoll. Arg. l. 2. Quod epith. ei & à Soph. tribuitur in Oed. tyr. ἰήϊε Δάλιε παιάν. Alij ſic dictum volunt ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, à ſanando, vel ἀπὸ τοῦ ἱέναι, à iaculando. vide Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. Athenæus verò lib. 8. Bacchum ſic nominatum innuit ἀπὸ τοῦ ἱέναι, ab immittendo, quòd gaudia comporantibus immittat, eorúmque mentes curis & mœroribus ſoluat. apud Sophoc. in Oed. tyr. ἰήϊοι κάματοι dicuntur in quibus exclametur ἰὴ παιάν, affer opem Apollo medice & dolorum ſedator, ſeu in quibus Apollini ἰηΐῳ vota fiunt. Ac ſunt qui hoc ἐπίθετον dicant eſſe commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in doloribus inuocant. Quidam etiam exponunt θρηνητικοί.

Ἰήλυμος, &c. vide in Ἰάλεμος. Ἰημι, in Ἐω.

Ἰηπιος, ἰητήρ, &c. vide in Ἰάομαι.

Ἰηθύς, in Ἰθύς. Ἴθι in Ἐω vnde εἶμι.

ἸΘΥΜΒΟΙ, οἱ, genus carminis & ſaltationis ridiculæ in honorem Liberi patris. Poll. lib. 5. Item ipſi ſaltatores.

ἸΘΥΣ, ἰθεῖος, ὁ rectus. (i. non obliquus ſeu tortuoſus) directus, in rectum tendens (*idem quod εὐθύς, vnde & deriuant nonnulli: at Etym. deducit ab ἰέναι) vt ἰθυτενής, Hippocr. Fœm. eſt ἰθεῖα rectè. vt in Anth. epigr. lib. 1. Εἰς αὐλὰς ἰθεῖα κατέδραμε. ¶ Item metaph. rectus, vt ἰθεῖα δίκη apud Homer. & Heſiod. rectum iudicium. Apud Herodotum ἐκ τῆς ἰθείης, apertè aperto Marte, abſque diſſimulatione. Superl. ἰθύτατος, rectiſſimus. ¶ Item ἰθύς ſubſt. vide cum ἰθύω, infrà. ¶ Ἰθύς, aduerb. vide cum ἰθύ quod ſequitur.

Ἰθύ & ἰθύς, (aduerb.) rectà vel rectà in, aut rectà ad, aut etiam rectà aduerſus. Exp. etiam obuiam & ex aduerſo. Odyſſ. ε. ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴοι καὶ σὸν δόμον. rectà ad matrem tuam eam & domum tuam. Herodot. ἰθὺ τοῦ Ἴστρου ἤλαυνον, rectà ad Iſtrum nauigârunt. Iliad. ε. ἐπὶ δ᾽ ἰθὺς Διομήδεος ἦιεν, iuit rectà aduerſus Diomedem. Interdum ſine caſu, vt ἰθὺς μεμαυῖα, apud Homer. & ἰθὺς τετράφθαι, & ἰθὺς φρονέειν, apud eundem. Superlat. ἰθύντατα, rectiſſimè. Il. ε.

Ἰθέως, idem quod ἰθύς. Heſych. & Suid. rectè. Item pro εὐθέως conſeſtim, ſtatim apud Herodot.

Ἰθύω, (poët.) rectà feror, ſeu rectà pergo. Item impetu feror, prorumpo. Iliad. μ. ἴθυσε δ᾽ ἐπὶ τείχεος ἀολλέες. Iliad. ε. Ὣς

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο Ἀντίος ἀΐξας. Iliad. ζ. ἴθυσε μάχη, quidam exponunt, progreſſum eſt prælium, alij, cum impetu commiſſum fuit prælium. Iungitur etiam infinitiuo, vt ἰθύω ποιεῖν τοῦτο. quaſi dicas, impetu feror ad hoc faciendum vel animus eſt hoc facere. Od. χ. Sic & apud Herodotum, ὅτε ἰθύσειε ϛρατεύεσθαι, exp. quum impetum caperet. ¶ Item deſiderio alicuius rei feror ſeu agor, incendor deſiderio. Apoll. Arg. li. 2. νοῦσι δ᾽ ἐν αὐτῇ Δυσσεβέεσσι ὁ κεν ἤσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.

Ἰθύομαι, idem ex Herodoto ἰθύοντο ϛρατεύεσθαι.

Ἰθὺς ἰθύος, ἡ, impetus eius qui recta fertur ad aliquid, ſeu prorumpit. Od. δ. Eſt etiam impetus animi Od. ω. v. 340.

Ἰθύνω, idem quod ἀπευθύνω, dirigo, rego Iliad. ψ. Νῦν ϑοὰς ἰθυνὴ ἐριχθόνιους ἐν ἀγῶνι. Sic & Od. λ. & ξ. Iliad. ω. -ὃς κ᾽ ἰθύνοι Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον. Iliad. ρ. Ζεὺς δ᾽ ἴθυνε παντ᾽ ἰθύνει. Et cum gemino accuſ. Iliad. ε βέλος δ᾽ ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ᾽ ὀφθαλμόν. Apud Heſiodum in Erg. δίκῃ δ᾽ ἴθυνε θέμιστας. ¶ Item metaph. corrigo. Heſiod. initio Erg. (de Ioue) Ῥεῖα δέ τ᾽ ἰθύνει σκολιόν, facilè corrigit tortuoſum. ¶ Item mulcto, apud Herodotum. ¶ Interdum idem ſignificat quod ἰθύω, adeóque loco huius ſcriptum inuenitur.

Ἰθύνομαι, regor dirigor. Item corrigor. Item mulctor, vt apud Herodotum, ἰθύνεσθαι θανάτῳ. Item pro ἰθύνω act. vt Il. ξ. Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. Sic & Heſiod. ἰθυνέτω καμπύλον ἄροτρον.

Ἴθυνσις, ιος, ἡ, directio. Ἰθυνή, idem.

Ἰθυντὴς, οῦ, ὁ, director, rector.

Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Item dux viæ. Dicitur & de gubernatore & de gubernaculo quoque. Interdum & de freno, quia eo ἰθύνεται, equus, vt gubernaculo nauim. Ἰθυντῆρα, ἡ, rectrix.

Ἰθυντὼρ, idem pro rectore & moderatore.

Ἰθυντήριον, τὸ, ſceptrum è lauro quod vates geſtabãt, Heſ.

Ἰθὺρ, ferrum axis quod teritur à rota currente. Heſych.

Ἰχθὺς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Διϊθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo, rego, moderor.

Διϊθύνομαι, dirigor, regor. Heſych.

Διϊθυντὴς, οῦ, ὁ, rector. Heſych.

Ἐξιθύνειν, idem quod ἰθύνω, dirigo. Apud Apoll. Rhod. Sic & Odyſſ. ε. & ρ.

Ἐπιθύνω, Suid. exp. ἐπανορθοῦμαι, corrigo.

Κατιθύνω, dirigo, rego, moderor. Item moduler, ex anthol. epigram.

Ἴκω, vide in Ἵκω.

ἹΚΑΝΟΣ, ὁ, ὁ, idoneus. Interdum ſufficiens, aptus. vt Xenoph. ἱκανὸς διδάσκειν, ſatis inſtructus ad docendum. Apud eundem Xenoph. Hellen. 5. ἱκανὸς μὲν ἐν τῇ βουλῇ ὡς καλλίστ εἰρήνην ποιεῖσθαι ἱκανὸς δ᾽ εἰς ἀνάγκας εἰρήνας φυλάττειν. exp. ſuſtinuit, auſus eſt. In nouo autem Teſt. ſæpe exp. dignus. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι & ἐπί τι. Et cũ ſolo accuſ. Xen. Pæd. 1 ἱκανὸς τὴν ἰατρικήν, quaſi dicas, ſufficiens in arte medica. Sic Gal. ad Glauc. l. 1. ἱκανὸς τὰ ἄλλα πάντα τὰ τῆς τέχνης, ſatis inſtructus cognitione omnium, &c. Apud Iſocratem ἱκανὸς κριτὴς, idoneus iudex. ¶ Item ſatis magnus vel ſatis multus, Plutarch. in Lyc. ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπείργειν, ſatis multi ad arcendos malos. Interdum magnus, multus vt apud Antiphontem ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων διαβέβληκε, magnam portionem. Et ἐξ ἱκανοῦ (ſub. χρόνου) iam à multo tempore ſeu longo. Sic Plat. ἱκανὴ ὁδὸς, longo via, multa via. Apud Laërt. ἱκανὸν ποιεῖν, exp. ſatis facere, præſtare quod poſcitur. * Deducit autem ab ἵκω vel potius ἱκάνω.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, ſufficientia ex Plat. & Lyſ. & 2. Cor. 3.

Ἱκανόω, ῶ, ſufficientem reddo, idoneum reddo, 2. Corinth. 3. & Coloſſ. 1.

Ἱκανῶς, ſufficienter, ſic vt ſatis ſit. Item abundè, affatim. Iſocr. in Archid. πλὴν δ᾽ ἱκανῶς εἰρῆσθαι νομίζω. Apud Thucyd. τὸ τεῖχος (murus) dicitur ἱκανῶς ἔχειν, ſufficientem ſeu iuſtam magnitudinem habere. Exponitur etiam valde, admodum, vt ἱκανῶς μάλα, ἱκανῶς παλαιός. Interdum ſignificat, aptè, ritè.

Ὑπερικανὸς, (comp.) pluſquam ſufficiens.

Ἱκάνω, vide in Ἵκω.

Ἴκελος, &c. vide in Εἴκω.

ἹΚΕΤΗΣ, ου, ὁ, ſupplex. Odyſſ. π. ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι. Thuc. lib. 1. τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος. Xen. Pæd. 4. ἥκω πρός σε καὶ ἱκέτης προσπίπτω. Item paſſiuè, is cui ſupplicatur, ſeu is qui ſupplicem recipit. vt Od. π. v. 423. οὐδ᾽ ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς Μάρτυρος. vide Euſt. *Deriuatum eſt ab ἱκέσθαι, quod pro ſupplicare interdum accipitur ſicut & præſens ἱκνεῖσθαι. Quidam tamen veteres grammatici cenſuerunt ἱκέτης dici quaſi ἱκέϛης, vt ſit ὁ ἱκόμενος εἰς ἑστίαν τινός.

Ἱκέτις, ιδος, ἡ, quæ eſt ſupplex: vt ἱκέτιδες χεῖρες. Syneſ.

Ἱκέτησιος Ζεὺς, ſupplicum præſes Iupiter, ſeu ſupplicum curam gerens ſeu ſupplices in ſua tutela habens, aut etiam ſupplicibus iura dans. Od. ν. v. 213.

Ἱκέσιος, per ſyncopen, idem. Apol. Arg. 2. Eur. in Hecuba, & apud Lucian. Accipitur, & pro ἱκέτης, ſeu ἱκετικός, ſupplex, vt Eurip. in Medea ἱκεσία γίγνομαι. Et ἱκεσία χείρ, apud eundem, itidémque in Epigr. Et ἱκέσιος λόγος, apud Gregor. item ἱκεσία ſubſtant. ſupplicatio. Epigr. lib. 7. Θυμὸν ἀλλὰ πρὸς ἔμπλεον ἱκεσίης. Apud Plut. in Othone, ἱκεσίαις χειρῶν ὀρεγόντων, ſupplicibus manibus orabant.

Ἱκετήριος, & per ſyncopen ἱκτήριος, ad ſupplices pertinens, ſupplicibus conueniens, vt apud Soph. in Aiace, ἐν χεροῖν ἔχων ἱκτήριον θησαυρόν. Et in Oedip. tyr. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Et ἱκτῆρες κλάδοι, ibidem. Et ἱκτῆρες mulieres pro ἱκέτιδες ibidem.

Ἱκετηρία, ἡ, (ſubſt.) ramus oleæ lana obuolutus, quem ſupplices geſtabant & prætendebant. Ariſtoph. in Pluto. ἱκετηρίαν ἔχοντα. Herodot. ἱκετηρίαν λαβών. interdum accipitur generaliter pro ſupplicatione, ſeu pro ſupplicijs, vnde Herodian. lib. 7. ἱκετηρίας θαλλοί ſupplicationis rami, i. qui ſupplicationi adhiberi ſolent. Iſocr. de pace. ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι. Apud Demoſth. exp. libellus ſupplex.

Ἱκετικὸς, ad ſupplices pertinens, ſupplicibus conueniens, vel quo vtuntur ſupplices, vt ἱκετικὸς λόγος. ſchol. Thuc.

Ἱκετεύσιμα, ſupplicationes vel ſupplicia.

Ἱκετεύω, ſupplico, ſupplex oro. Odyſſ. λ. ὁ δέ με μάλα πολλ᾽ ἱκέτευεν. Xenoph. apomn. lib. 1 ἱκέτευεν τοὺς θεοὺς διδόναι τὰ ἀγαθὰ ὑμῖν τυχεῖν. Sic & Pæd. 4. & 7. Demoſt. in Aphobum ἱκετεύω ἀντιβολῶ πρὸς παίδων πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν. Apud Eurip. ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων, ſub. πρός. Apud Chryſoſtomum, ὑπὲρ Παύλου τὸν θεὸν ἱκετεύειν. ſupplices preces fundere pro Paulo. Apud Plutarchum in Sol. ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας, è mulieribus ſupplices opem implorant.

Ἱκέτευμα, τὸ, q. d. ſupplicamentum, ſupplicatio, Thucyd. l. 1.

Ἱκετεία, ἡ, ſupplicatio. Thuc. lib. 1. & Plat. in Apologia. Dicitur ἱκετείας ποιεῖσθαι, ſupplicare, apud Plat. de Leg. & Xenop. in ſymp.

Compoſita.

Ἀνικέτευτος, cui ſupplicatum non eſt, vel cui non ſupplicatur, vel cui ſupplicari non poteſt. Item non ſupplex. Eurip.

Ἐξικετεύω, idem quod ἱκετεύω, apud Soph.

Κατικετεύω, idem. Herodot.

ἸΚΜΑΣ, άδος, ἡ, humor, vapor Iliad. ρ. v. 319. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη. Ariſtoph. in Nub. ἕλκει πρὸς αὐτὴν ἰκμάδα. Apud Gal. οἰκεία ἰκμὰς τῶν μορίων, humor vitalis vel proprius partium. * Etym. ab ἵκω deducit fortaſſe quod ex humore omnia proueniant.

Ἰκμαλέος, humidus, apud poëtas.

Ἰκμαῖος, Iupiter, q. d. humicidus Iupiter, i. humoris dator. Apollon. Arg. 2.

Ἰκμάζω, humecto, humefacio, humidum reddo.

Ἰκμάζομαι, humector, item emollior. Heſych.

Ἰκμασία, ἡ, humor, humiditas. Heſych.

Ἰκμαίνω, idem quod ἰκμάζω, humecto: item mollio.

Ἰκμενος, exp. humectus, humidus. Od. β.

Ἴκμη, ἡ, planta quam in Orchomeno lacu naſci tradit, Theophr. hiſt. pl. lib. 4. cap. 11.

Compoſita.

Ἄικμος humoris expers, ſiccus, aridus. Plutarch. de primo frig. ὁ δὲ ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ.

Ἀνικμάζω, humecto, item exicco, apud Dioſc. l. 2. πρὶν ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν.

Διικμάζω, humecto, vnde διικμαζομένης τῆς γῆς, apud Theophr. de cauſ. plant. lib. 3.

Ἔνικμος, humorem habens, cui humor ineſt, humidus. vt ἔνικμος τόπος, ἔνικμος ἀήρ.

Ἐξικμάζω, exicco, exugo apud Dioſc. & Ariſtot. de hiſt. an. l. 8.

Ἀνεξίκμαστος (decomp.) qui exiccari non poteſt vel qui exiccatus non eſt item non exuccus, ex Ariſtot. in probl.

Συνικμάζω, idem quod ἰκμάζω, humecto. Συνικμάζεσθαι humectari, apud Theophr.

ἹΚΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ἵξομαι, P. ἷγμαι. & Aoriſt. 2. ἱκόμην ab inuſitato ἵκομαι venio, Il. ψ. v. 439. τὸ δ᾽ ἂψ ἵκετ᾽ ἐς ἕδρας ἱκέσθαι. Iliad. δ. verſ. 466. Ἀμφὶ μ᾽ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ᾽ ἀϋτή. Interdum exp. ſubeo, inuado, vt Iliad. α. Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, deſiderium ſubibit Archiuos. Odyſſ. σ. verſ. 343. ὃν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, inuaſerit. Sophocl. ὅταν δ᾽ ἵκῃ πρὸς τοῦτο. ¶ In proſa aliam quondam habet ſignif. vt εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν, apud Ariſtotel. conſtituto tempore, ſuo tempore, vel tempeſtiuè. Et ἱκνούμενον μέγεθος, apud eundem, iuſta magnitudo. Sic apud Thucyd. lib. 1. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα. Apud Theophraſt. ἱκνούμενοι καιροί, conuenientia tempora. Rurſum apud Ariſt. ἱκνουμένη ἐπιστήμη περὶ τὴν ἀγωνίαν, exponunt exacta circa certamina ſcientia. ¶ Item ſupplico, obſecro. Sophocl. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνούμεθα, μὴ προδοὺς ὑμᾶς γένῃ, quæſo

ται, quæſo te, ne nos deſeras. Apud Euripidem ταύτης ἱκνοῦμαί σε, pro πρὸς ταύτης. per hanc te obſecro, exp. & πρὸς ταύτης ἱκάνει.

Ἱκνουμένως, congruè, conuenienter, ritè. Herodot. Hippocr.

Ἵξις, ιος, ἡ, aduentus, ἄφιξις, παρουσία. A Gal. in lex Hippocrat. exp. etiam εὐθυωρία. Ab Heſychio exponitur etiam ἱκετεία ſupplicatio.

Ἱκμενος (inquit Heſych.) ſignificat τὸν ἱκτικὸν καὶ προσφορικὸν, hoc eſt, τὸ ἱκνεῖσθαι καὶ πορεύεσθαι ποιούμενον. ſecundum impellentē & venire facientem. Iidem Euſt. ait exponi poſſe etiam φορὸν καὶ εἰς τὸ ἱκέσθαι ἐπιτήδειον, ὡς οἰκεῖ ἱκόμενον. vt Od. β. λ. ε. ἴκμενον οὖρον ἵει. Ἵκμενος autem (cum tenui) vide in Ἰκμάς.

Ἰγνύα, ας, ἡ, poples, poſterior genu pars. Plut. in Galba, τυφθεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσε. cæſis poplitibus cecidit. Idem in Artox. τὰς περὶ τὴν ἰγνύαν φλέβας ἀπαρρήξειας. Dicitur etiam ἰγνύς & in plur. ἰγνύες, teſte Suida. Ariſtot. hiſt. an. lib. 1. πρὸς τὴν ἰγνύαν ad poplitē. *Euſt. fieri dicit παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι quaſi ἱκνύα τις ἢ ὧ quia flexo, & incuruato poplite ἱκνούμεθα, i. incedimus. Idē tradit etiam Etym. afferens & aliud etymon. παρὰ τὸ γόνυ.

Ἴκταρ, propriè, ἐγγύς. παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι καὶ ἐφικνεῖσθαι. Heſychio & Suidæ. Atticum eſſe teſtatur Galenus. Plato de rep. lib. 9 καὶ τὸ λεγόμενον οὐδ' ἴκταρ βάλλει. longè à ſcopo iaculatur. Ab Heſych. exponitur etiam, recens, nuper, modò, item crebò, citò, repentè, vt apud Heſiod. in Theog. αἱ δ' ἠέριαι ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε στεροπῇ τε ποτέοντο. ¶ Apud Hippocr. ἰκταρμαίων lib. 2. ita vocantur τὰ τῆς γυναικὸς αἰδοῖα inquit Galenus.

Ἱκέτης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἄικτος exponitur ἀπρόσιτος, inacceſſus ad quem peruenire nequit.

Ἀφικνέομαι, οῦμαι, peruenio, deuenio. Cum accuſ. ſine præpoſ. Odyſſ. δ. ὅττι νεῶν ἀφικέσθαι ἴκει Sic & Od. α. ο. ψ. & alibi. Interdū cum præpoſ. ὑπὸ vt Od. υ. καὶ γάρ σ' ὑπὸ συγγενῶν ἀφικόμην. In proſa autem cum εἰς, ἐπὶ, πρὸς, & παρὰ. vt εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι in neceſſitatem deuenire vel redigi, apud Thuc. li. 4. Apud Plut in Rom. ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώποις ἀφίξεται δυνάμεως. Sic & Demoſth. in Midiam.

Ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς. perueniam ad vos, vel veniam ad vos. Apud Xen. Hell. 1. ἀφικνούμενον παρ' αὐτόν. Item cum dat. vt ἀφιξόμενον, apud Ælianum. Apud Demoſth. ἀφικνούμενος ὁ χρόνος, tēmpus cum huc importatur.

Ἄφιξις, aduentus. Plat. in epiſt. τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν. meum in Siciliam aduentum. Item incurſus ſeu inuaſio. apud Demoſt. ἄφιξις εἰς τὰς πολεμίας ἐγένετο. Item diſceſſus. Act. Apoſt. cap. 20.

Ἀφίκτωρ, ſupplex. Euſt. [ἀφικέσθαι.

Dec. Εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, aduenio. Od. ε. σ ᾶκούσιαν εἰσαφ-

Προαφικνέομαι, οῦμαι, prior peruenio, antè peruenio. Thuc. l. 8.

Διικνέομαι, οῦμαι, peruado, pertineo. Ariſt. de mundo. ἐπὶ πᾶν διικνεῖσθαι. Il. ι. πάντα διίξομαι percurram oratione. ediſſeram.

Διικτικὸς, permeabilis. Ariſt. probl. ſect. 11.

Ἐνικνέομαι, venio in, introeo, penetro.

Ἐξικνέομαι, οῦμαι, peruenio pertineo, pertingo, attingo. Xen. ὀφθαλμοὶ γὰρ ἐκεῖ ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Apud Greg. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Sic apud Luc. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χεῖρα, & πρὸς τὸ ἄκρον. Apud Herod. ἐξικέσθαι εἰς δύναμιν. Apud Plut. in Sol. πορρωτέρω γὰρ ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις. Item cū genit. vt apud Xen. Hell. 7. ἐπὶ πλεῖον ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. Interdū cum dat. vt apud Herodot. ἐξικέσθαι ἀκοῇ, exponitur aſſequi audiendo. ¶ Item ſufficio, poſſum: pro quo & ἐξαρκεῖν dicitur apud Baſil. in Hexaëm. Item aduenio, venio. Heſiod.

—ἀλλὰ ν' ἐξίκετ' ἄνθρωπος, Item aduenio vel accedo ſupplex. Od. τ. —ἐγὼ δ' ἄλλων ὑπερβάντων, βασιλῆος ἐξικόμην. ¶ Item perſequor oratione, ſeu verbis, apud Soph. in Aiace, ὁ δ' ἐκκηρυχθεὶς ἐξίκετ' ἀνήρ.

Ἐφικνέομαι, οῦμαι, attingo, pertingo, pertineo. Item aſſequor, cōſequor, cum genit. vt Iſocr. τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι. virtutem cōſequi. Apud Demoſth. ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ. Significat etiam aſpiro, apud Demoſth. cum accuſ. exp. permeo, apud Theophr. ἐφικνεῖται πολλὸν τόπον. Apud Xen. pæd. 1. ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοσοῦτον ζῆλον peruaſiſſe. Cum infinit. apud Luc. in Alcyone, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, iis qui contemplatione aſſequi hæc poſſunt.

Ἐφικτός, ὁ, ἡ, quem attingere, vel ad quem vſque pertingere poſſumus, quem aſſequi poſſumus, vt ἐφικτὸν ἔργον. Plutarc. in Themiſt. quod par eſt viribus noſtris. Apud eundem & alios, ὅσον ἐφικτόν. vel ὡς ἐφικτόν, aut ὅσον ὑμῖν ἐφικτόν, pro virib. Pro eodem dicitur & καθ' ὅσον ἐφικτὸν, καὶ τὸ ἐφικτὸν, vel καὶ τὸ ὑμῖν ἐφικτόν.

Decomp. Ἀνέφικτος, ad quem pertingere aut peruenire nō poſſumus, i. viribus noſtris maior, apud Luc.

Δυσέφικτος, ad quem vix pertingere, ſeu quem vix aſſequi poſſumus, aut cui vix pares ſunt vires noſtræ. vnde δυσεφικτότερος apud Greg.

Καθικνέομαι, οῦμαι, contingo, tango. Item ferio, percutio Plutarc.

in Alcib. καθ' ὅλην καθικόμενος αὐτοῦ. Item metaph. vt καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίαις, apud Philoſtr. proſequutus eum conuitiis. Sic & apud Luc. Sic & cum accuſ. apud Homer. vt Il. ξ. v. 104. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀτρείδη, vehementer tetigiſti vel pupugiſti animum mea obiurgatione. Et Od. α. verſ. 343. —ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον. ¶ Apud Pauſ. in Achaicis, στάθμην μὲν πρόσω καθικνεῖσθαι τῆς πηγῆς, exponitur, ita librantes ne vltra aquæ ſuperficiem demittant. ¶ Item aſſequor. Polyb. ταχέως καθικνεῖται τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, ſtatim aſſequuta eſt quod faciendum ſuſceperat.

Προσικνέομαι, aduenio, accedo.

Προΐκτης, mendicus: vt qui nos accedat petitum ſtipem. Il. ρ & Od. ρ.

Προσίκτωρ, qui ſupplex alicui ad genua accedit. Heſych.

Προῖξ, &c. quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

-ἼΚΡΙΟΝ, ου, τὸ, tabula, tabulatum, Il. ο. & λ. λέγεται δ' ἴκρια νηὸς ἐϊσης. Od. ε. ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσιν σταμίνεσσι. Υ. ψ. ε. tabulas ſuper ea coagmenta ſeu compinge. Dicitur & de tabulato theatri. Ariſtoph. in Theſmoph. ὡς ἄδικως ὑπὸ τῶν ἰκρίων Υ— περιλάμπεσθ' ὑμᾶς. Sic apud Athenæum li. 4. ἴκρια ἔστησε πρὸς τῷ Ἑρμῇ ὁ Αρισταγόρας, μετεωρότερον τοῦ Ἑρμοῦ, tabulatum erexit Ariſtagoræ ſuper quo ludos Panathenaicos ſpectaret. Heſych. eſt etiam tabulatum ſeu lignum ſuper quo ſontes cruciantur. Apud Suidam ἴκρια dicuntur etiam erecta ligna, quales ſunt arrectariæ tabulæ apud architectos: vnde apud eundem ἰκρίων ἑνὶ ἀεὶ τὸν σωτῆρα προσιδεῖν, tabulæ erectæ ſeruatorem aſſixerunt. item ἰστὸν quoque vocari ἴκριον, teſtatur Euſtathius, veterum grammaticorum autoritatem allegans, vnde ἴκρια interpretantur etiam ſublicas, palos, perticas. *Etymologo ἴκρια dicuntur τὰ ξύλα κατὰ διὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἱκνεῖσθαι & παρὰ τὸ ἀπ' αὐτῶν μετέωρα διὰ τὸ εἶναι ὑψηλὰ ἢ εἰς ὃ ἱκνεῖται τινα ὑψος.

Ἐπίκριον, ου, τὸ, antenna nauis. Odyſſ. ε. Apud Apoll. Rhod. Arg. 2. ſcholiaſtes ἐπίκρια eſſe ait nauis tabulata.

Ἴκταρ, vide in Ἱκνέομαι.

ἼΚΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, icterus morbus regius ſeu arquatus. Hippoc. de loc. in homine ἴκτερος ἐπιγίνεται ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν. Dioſcor. lib. 3. ἴκτερον διὰ τῶν ῥινῶν ἐκκαθαίρει morbum regium per nares purgat. ¶ Item auis quædam ſic dicta à coloreque: ſi ſpectetur ſanari id malum traditur, & ipſa mori. Oppian. & Plin. lib. 30, c. 11.

Ἰκτερώδης, εος, ὁ & ἡ, ictero ſimilis. item icterum ſeu morbum regium denotans. Hippocr. in Coac. progn. item qui ictero ſeu arquato laborat, idem Hippocr. aphor. ſect. 4. art. 71.

Ἰκτερικὸς, icterius, ictero laborans. Hippocr. in Prorrh. lib. 2. & Dioſc. lib. 2. & 3.

Ἰκτερικὸς, ὁ & ἡ icterius. Gal. comment. in Prorrhet. lib. 1.

Ἰκτεριάω, ῶ, ictero laboro, aurigine laboro, felle ſuffuſus ſum, Dioſcor. lib. 3. & apud Gal. comment. 1. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Ἰκτεράω, idem.

Ἰκτερόομαι, οῦμαι, tentor aurigine corripior morbo regio, arquato infeſtor, felle ſuffundor. Hippocr. & Gal.

Ἰκτερίας λίθος, icterias lapis, colore ἴκτερον auē referens. Plin. lib. 37. cap. 10.

Ἴκτης, &c. vide in Ἱκέτης.

ἼΚΤΙΝ, ινος, ὁ & Ἴκτινος, ου, ὁ, miluus auis de qua Ariſtot. & Ariſtoph. in auibus. Luc. in Tim. & Epigr. lib. 2. ¶ item lupi ſpecies, Oppian lib. 3. de venat.

ἼΚΤΙΣ, & per aphæreſin κτὶς, ιδος, ἡ, muſtela ſylueſtris & domeſtica maior. vt Plin. teſtatur lib. 29. c. 4. Apud Luc. ἰκτίδες ὑμενόπτεροι, ex membrana alas habentes, vt veſpertiliones. Sūt qui viuerram interpr.

Ἰκτίδεος, & per aphæreſin, κτίδεος, α, ον, è muſtela ſylueſtri ſeu viuerra confectus. Il. κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, galeam è muſtelina pelle. Et eodem lib. κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε καὶ λυκέην.

ἽΚΩ, Fut. ἴξω, Aoriſt. ἶξον, venio, Il. ε. ὅτι δὴ μάλα τέλος ἴκει Il. ζ. ὡς Ῥόδ' ἐς ἶξεν ἀλώμενος. Heſiod. ἶξεν δ' ἐς Τύρσηνον. Et in preteritum imperfectum ἶκον. Il. α. Κλέαρχ' ἤρεσεν ἶκεν. At ἶξεν apud eundem poetam Odyſſ. γ. initio, οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον ἶξον, itidemque Il. κ. αἶψα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες, eſt præter. imperf. tanquam à themate ἴξω facto ex futuro.

Ἱκάνω, venio, idem quod ἴκω, & ex eo factum: vt Od. φ. ἐγγελάω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus aduenio. Frequentius cum accuſatiuo: vt Il. ο. ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν. Et Odyſſ. κ. σὺν τε πόσις, τοῦ καὶ τὰ μάλισθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Dicitur etiam, res quæpiam, ἱκάνειν aliquem, i. inuadere vel inceſſere. Iliad. α. —ἦ μάλα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic ἄχος

 ἱκάνει

ἱκάνει θυμὸν ἐμόν. Il.γ. & Il.β. ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Et rurſum Il.α. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.

Ἱκάνομαι, pro ἱκάνω. vt τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι. Il.σ & Od.γ.

Ἱκνέομαι, οῦμαι, &c. Ἱκέτης, &c. Ἱκανός, &c. Ἥκω, &c. Ἱκμάς, &c.

Ἰγνύα, Ἰξὸς, quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀφικάνω, aduenio, peruenio. Od.ξ. Ἔστιν τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος (κατὰ γῆν. ἐς ἀφικάνω.

Εἰσαφικάνω (decomp.) idē Od.χ. μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανε.

Ἐξίκω, euenio apud Sophoclem in Oed.tyr. τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι ſαφῆ.

Καταπροΐξομαι, progredior longiùs, impunè euado. In futuro frequentiſſimum & quidem in comminationibus. Archiloch. ἀλλ' οὔ τι ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται. Ariſtophanes in Nub. οὐ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς ἐμοῦ καταπροΐξει, haudquaquam per deos ita iniurius in me eſſe perges. Et in Veſpis, οὔτοι μὰ τὼ θεὼ καταπροΐξει οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία, nō per deos impunè progrediaris longius qui meas ſarcinas ita corruperis. Herodot. in Thalia. οὐ γὰρ δή μοι ὅ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται, non impunè euadet qui me tam fœdè mutilârit. Itidémque in Polymnia & Terpſ. * Quidam hoc verbum deriuant παρὰ τὴν προῖκα. Herodianus verò deriuat ab ἴκω, à quo eſt ἴξεσθαι, ſignificans δωρεὰν λαβεῖν. Alij ſimplicius deriuant ab ἵκομαι, eo, venio.

Ἰλαδὸν, vide in Εἰλέω.

ἹΛΑ'Ω, & ἵλημι. F. ἱλάσω. P. κα. propitius ſum. Imperat. ἵλαθι, & per epectaſin, ἵληθι, in vſu eſt apud poetas pro propitiare, placare, propitius ſias vel ſis. vt Epigr. lib. 2. ἵλαθί μοι, Φοῖβε. Od.γ. Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δ' ἐμοὶ κλέος ἐσθλόν. In vſu eſt & optat. ἱλήκοις, propitius ſis, ne iraſcaris. Greg. in carm. Καὶ τῶν δ' ἱλήκοι, & in his quidem mihi Deus propitius ſit. Sic in Epigr. Ἱλήκοις πολιοῦχε. Item ἱλήκῃς in ſubiunct. Il.φ. εἴκε Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι. * Euſtath. dictum vult ἱλάω quaſi ἵεμαι λάειν, id eſt, ἐφίεμαι καὶ ἐρῶ ἐπιβλέπειν, quòd ij qui propitij ſunt, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt.

Ἱλάομαι, ſ. ἀσομαι & poeticè ἱλάσκομαι, actiuè plerunque capitur pro, propitium facio, propitio, placo, Il.β. v.550. Ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων.

Ἱλάσκομαι, idem quod ἱλάομαι propitium reddo ſeu facio, placo. vt Il.γ. θεὸν ἱλάσκεσθαι. Sic Plut. in Hell. Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Luc. de ſacrif. ἱλάσασθαι τὸν θεόν. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. apud Apollon. Arg. lib. 2. ¶ Paſſiuè quoque vſurpatur: vnde imperat. ἱλάσθητι, propitius eſto. Pro quo ἵλαθι dicunt poetæ. Lucæ 18. cap. ¶ Item ἱλάσκομαι, expio, ex epiſt. ad Hebr. cap. 2. ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ¶ Num 5. ἱλασμοῦ κριός, aries qui offertur pro expiatione ſeu pro propitiando Deo.

Ἱλασμός, οῦ, ὁ, placatio, propitiatio. Plut. in Fab.

Ἱλαστήριος, ου, ὁ, cui placandi & propitiandi vis ineſt. q.d. propitiatorius.

Ἱλαστήριον, ου, τό, propitiatorium. quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis, Exodi cap. 25. & Hebr. 9.

Ἵλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius. Il.α. Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, propitius erit nobis. Tribuitur etiam hominibus, & exp. benignus, clemens, facilis. Il.ι. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν. Exp. etiam hilaris.

Ἵλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Atticè idem quod ἵλαος propitius. Xen. pæd. 1. θεοὶ ἵλεῴ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπουσί σε. Hominibus etiam interdum tribuitur, vt apud Plutar. de def. orac. ὅτε διδόντος ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντος, quum facilem ſe traderet & præberet. Idem eſt etiam quod ἱλαρός, cui oppon. λυπηρὸς ſiue σκυθρωπός: vt oſtendit Athen. lib. 8. Sic & apud Plat. in ſymp. vbi etiam iungitur cum εὐφραινόμενος. Reperitur etiam ἵλαος apud poetas.

Ἱλέως, aduerb. animo propitio. Item animo hilari, hilariter.

Ἱλεόω, ῶ, propitium reddo, propitio. idem cum ἱλάσκομαι.

Ἱλεωτήριον, ου, τό, idem quod ἱλαστήριον propitiatorium.

Ἱλαρός, οῦ, ὁ, hilarus ſiue hilaris, lætus. vt ἵλεως. Xen. ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαροὶ ἦσαν. Apud Luc. ἱλαρὸς βίος, hilara vita. Et ἱλαρὸν φέγγος apud Ariſtoph. hilara lux & læta. Τὸ ἱλαρόν, ſubſtant. hilaritas, apud Suid. ¶ Item facilis, humanus. Suid.

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, hilaritas.

Ἱλαρόω & Ἱλαρύνω, hilaro, exhilaro, hilarē & lætum reddo.

Ἱλάρια, τά, hilaria: feſtum quoddam, de quo Macrob. Satur. lib. 1. cap. 21.

Compoſita.

Ἀνίλεως, qui propitius non eſt, inclemens, immiſericors. Iacobi cap. 2.

Ἐξιλάομαι & ἐξιλάσκομαι, idē quod ſimplex. Xen. Pæd. 7. ἐξιλάσασθαι αὐτόν. Plut. ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ, placare iram deæ. Item expio, Leuit. c.16. Ἐξιλάσκομαί τι, propitius reddor ad condonandum aliquid, Eccleſiaſtici cap. 32.

Ἐξίλασμα, placamen ſeu placamentum id quod inſtituitur ad placandum Deum. Ἐξιλασμός, οῦ, ὁ, placatio, ipſa actio propitiandi, expiatio. Ἐξίλασις, idem quod ἐξιλασμός.

Ἐξιλεόω, ῶ, idem quod ἐξιλάομαι, propitio, placo.

Ἐξιλεοῦμαι, pro eodem.

Ἀνεξίλαστος, (decomp.) implacabilis, qui placari nequit. ſchol. Apollonij.

Εὐίλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius, Suid. Εὐιλατεύω, propitius ſum.

Πανίλαος, admodum propitius & clemens. Item valde hilaris. vt apud Nonn. πανίλαον ὄμμα τιταίνων.

Ἰλεός, Ἴλη, vide in Εἰλέω. Ἴλεως, in Ἱλάω.

ἸΛΙΆΣ, άδος, ἡ, ilias, turdi ſpecies, apud Ariſt. hiſt. anim. lib. 9 cap. 20. & apud Athen. lib. 2. ¶ Eſt & gentile nomen idem ſignificans quod ἰλιακή. ¶ Item liber ſeu poëma de rebus Iliacis, ſeu ad Ilium geſtis. Ἰλιὰς κακῶν, Ilias malorum, prouerbio dicitur de magnis & infinitis malis, qualibus vexati fuerunt Ilienſes.

Ἰλιγγιάω, ῶ, &c. vide in Εἰλέω.

ἼΛΛΟΣ, ου, ὁ, oculus. Pollux li. 2. Ionicum eſſe tradit. Ἴλλος autem eſt Strabo, vt ſcribit Euſt. Huius fœm. eſt ἰλλίς, apud Heſychium. * Ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν, i. à volubilitate.

Ἴλλω, oculis conniueo. ¶ Item voluo, conuoluo, εἰλῶ, ſeu συστρέφω. Euſt. vt apud Nicand. in Theriacis, ὅσσε γε δ' αἰεὶ σκαλιῶν τ' ἐκ ἰξύος ἀτενὲς ἴλλων. ¶ Item vincio, conſtringo. Item contineo. vt ſchol. Ariſtoph. exp. ¶ Item pro συγκλείω poni apud Hippocr. tradit Gal.

Ἴλλομαι, voluor, ſeu moueor. vnde Ariſtot. apud Plat. in Timæo ἰλλομένην exp. κινουμένην. Sic apud Apoll. Arg. 2. ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ, ſchol. exp. συνειλούμενος & συστρεφόμενος. Item vincior, conſtringor, contineor: vt apud Apoll. Arg. lib. 1. δεσμοῖς ἰλλόμενον. Apud Plat. in Timæo, ἰλλομένας τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμένας, exponitur pilos actis radicibus in capite firmari & cōtineri. Itē includor, cōcludor, vt exp. Euſt.

Ἰλλίζω, apud Suid. exp. διανεύω.

Ἰλλάς, άδος, ἡ, vinculum contortum ſeu contorquendo factum. Il.ν. Item genus turdi, Euſt. ex Athen. & Ariſtot.

Ἰλλώπτω, ſtrabis oculis ſeu contortis intueor. Euſt.

Ἰλλωπτέω, ῶ, & ἰλλωπίζω, apud ſchol. Ariſtoph. exp. nicto. Exp. etiam ex Poll. conniueo, hallucinor.

Ἰλλαίνω, oculos cōtorqueo, ſeu diſtorqueo. vt Gal. apud Hippoc. exponit.

Compoſita.

Ἀνίλλωμα, (tanquam ab ἀνιλλόω, ῶ) Poll. exp. ἀνάβλεμμα, quo videtur ſignificare voluiſſe intuitum eius qui oculos cælum verſus attollit.

Ἀπιλλέω, ῶ, exp. κλείω, claudo. vnde apud Hippocr. ἀπιλλίσῃ. Gal. exp. συγκλείσῃ.

Δενδίλλω, Ionicum eſt, vt annotat Euſt. & ſignificat oculos huc illuc vertens circūſpecto, vt Il.ι. Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, oculos in vnumquemq; vertēs ſeu flectēs. Apud Apol. Arg. li. 3 ὀξέα δενδίλλων. Camer. exp. cōniuens, vt ſagittarij ſolēt quo certiùs collimēt. vide ſchol. Pollux δενδίλλειν exp. Τοῖς ὀφθαλμοῖς παραβάλλειν i. limis oculis toruiſq; aſpicere, oculos intorquere.

Ἐνίλλω, Euſt. exp. oculis irrideo.

Ἐνιλλώπτω, idem quod ἰλλώπτω, ſum ſtrabo. Euſt. Ab Heſychio exponitur etiam derideo.

Ἐνιλλωπτέω, ῶ, apud Suid. exp. oculos contorqueo, ſeu diſtorqueo.

Ἐξίλλω, [vocabulum antiquum teſte Etym.] exp. ἐξείργω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω. Inuenitur etiam ἐξείλλειν, & exp. poſſeſſione eiicere apud Dem. in orat. quæ inſcripta eſt παραγραφὴ πρὸς Πανταίνετον. Ἐξούλης δίκη, eſt apud Atticos ὅτε τις ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν νέμεται, vt tradit Euſt. ab ἐξίλλω deducens. Harpocrationi quoq; (itidem ab ἐξίλλω deducenti) eſt actio quam intendunt ij qui dicunt ſe prohiberi ſuis (i. poſſeſſione rerum ſuarum) aduerſus eos qui prohibent. Exponitur à quibuſdam, interdictum vnde vi & iudicium de vi, apud Demoſt. orat. in Mid. Metaph. apud Ariſtot. in Paneg. ἐξούλης λαχεῖν τινι alicui intendere iudicium, vnde vi, cum aliquo agere vnde vi.

Ἐπιλλίζω, oculis innuo. vt Od.σ. Οὐκ οἶσθ' ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; quidam exponi poſſe putant, nutu inſtigant, ac etiam ſibilis inſtigant. Apud Heſych. & Suid. ἐπιλλίζειν exp. κατασημαίνειν & ἐπεγγελᾶν. & dicitur proprium eſſe noctuarum quòd interdiu non cernant. Euſtathius annotat poſteros Homeri verbo ἐπιλλίζειν vſos eſſe ἐπὶ διανεύειν.

Ἔπιλλος, exp. παράστροφος. Ἐπιλλεῖν, apud Euſt. exp. [illegible].

Κατίλλω, in lex. Paul. exp. κατείργω.

Κατιλλάς, άδος, ἡ, vt κατιλλὰς νύξ, apud Apoll. Rhod. Arg. l. 4. exp. σκοτεινή, quaſi κατειλλομένη καὶ καθειργομένη, vt ſcribit Pauſanias. vide & in comp. ex ὁλοός.

Κατιλλώπτω, à Pauſania exp. κατασμυκτηρίζω. Idem eſt quod ἰλλώπτω, ſeu ἐνιλλώπτω, in hoc epigr. Τῷ γλυκερῷ καὶ θάλλοντι κατιλλώπτουσι Πριήπῳ.

Κατιλλωπτεῖν, exp. deiectis oculis irridere.

Κατιλλαίνω, idem.

Σίλλοι, ſeu σίλλος genus quoddam poëſis comicæ. Euſtath. item ſcomma & irriſorium poëma παρὰ τὸ διασιλλαίνειν τοὺς ἴλλους. Etym. ¶ Σίλλος Suidæ eſt etiam maledicentia, & irriſio. item μῶμος & μώκημα.

Σιλλαίνω, ludo genus poëſis comicæ, quod σίλλοι appellant, Euſtathius. ¶ Item per ludibrium, oculos agito ſeu moto. Poll. Et generaliter dicteriis & conuitiis aliquem proſcindo, dicaciter ſeu falsè alicui illudo. Diog. Laert. πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. ¶ Heſych. σιλλαίνειν & σιλλεύειν exp. Διασύρειν & μυκτηρίζειν, atque dici ait, ἀπὸ τοῦ τοὺς ἴλλους στρέφειν. Διασιλλαίνω (decomp.) idem quod σιλλαίνω, irrideo, apud Luc. in Lexiph.

Σιλλεύω, & ἐξασιλλεύω, [decomp.] idem cum σιλλαίνω & ἐξασιλλαίνω apud Poll. & Heſych.

Ὑπίλλω, claudo, apud Soph. in Antig. Ὁ φῶτ᾽ καὶ κ᾽ ὑπίλλουσι στόμα. Euſtath. exp. ὑποβάλλουσι κλείοντες, quidam exp. os comprimunt.

ΙΛΥΣ υος, ἡ, limus. Dicitur de paludibus. Il. φ. Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ᾽ ὑπ᾽ ἰλύος κεκαλυμμένα, κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν. Dicitur & de fluuiis: vt apud Cteſiam, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ ἰλύϊ τοῦ ποταμοῦ διαιτᾶσθαι. Sic apud Plut. in lib. 1. de exilio, ἰλὺν ποταμοῦ τοῦ Ἀχελῴου. Apud Herodian. lib. 3. exp. cœnum. Item fex vini. Ariſtot. de gen. an. l. 3. ὥσπερ οἱ οἶνοι ἐκ τῶν ἀλλαττομένων, μιγνυμένης τῆς ἰλύος. idem δεῖ καὶ ἀναθολοῦσθαι ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. * Euſt. annotat deriuari à verbo εἰλύω (inuoluo) pro quo & ἰλύω ſcribitur, ſicut & εἰλὺς per ει ſcriptum inuenitur apud Heſych. quod pedes inuoluat. Alii deriuant ab ὕλη.

Ἰλυόεις, εντος, ὁ limoſus. Exp. & fæculentus.

Ἰλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idê. Apud Gal. αἷμα ἰλυῶδες, exp. ſanguis fæculentus.

Ἰλύω, oblimo, limo oblino, limo obuoluo ſeu inuoluo. Exp. & abſcondo. Pro eodem ſcribitur & εἰλύω. vt Il. φ. ſuprà.

Κατιλύω, [comp.] vnde part. paſſ. κατιλυθείς, limo obductus, apud Xenoph. in Œcon.

ΙΜΑΣ, αντος, ὁ, lorum, loreus funis, corrigia, funiculus ex loris bubulis tortus, vt Iliad. γ. ἱμὰς βοὸς, & ἱμάντες βόειοι. Iliad. χ. & ἱμὰς πολύκεστος. Ariſtoph. vtitur & Xen. Pæd. 6. & Plut. in Hell. item Ariſtot. & alii. ¶ Eſt etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, ſicciórque euaſerit, ſic dictus à corrigiarum ſimilitudine. Aetius lib. 8. cap. 43. ¶ Idem dicitur & ἱμαντωσις.

Ἱμαντίδιον, ου, τὸ, lorulum vel corrigiola.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lori vicem præbens, lori vice flexilis apud Dioſcor.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ corrigiarum in calceamentis conſtrictio. Heſych. item lignum quod ad continendos parietes in medio ſtructuræ ponitur. Eccleſiaſtici 22. item affectus ille curculionis, de quo in Ἱμάς.

Ἱμάντινος, ου, loreus, qui ex loro eſt.

Ἱμάντιον, ου, τὸ columnæ in ora extenſio. Heſych.

Ἱμαντόδετον, ου, τὸ, exp. ſitula nautica. Heſych. ἱμαντόδετα nautica eſſe inſtrumenta dicit.

Ἱμάσσω, ſ. άσω, loris cædo, loris verbero, laurea ſcutica ferio. Od. ι. ἱμάσσων πολλὰ τρέχειν ἵππους. Interdum additur datiuus inſtrumenti: ac tum exp. ſimpl. cædo, verbero. Il. ε. χρυσέῃ πληγῇσιν ἱμάσσω. Et metaph. Iliad. β. ὅτε τ᾽ ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ i. verberet.

Ἀνιμάσθητος, ὁ καὶ ἡ [comp.] loro non cæſus. Ex Nonn.

Ἱμάσθλη, ἡ, ſcutica, flagellum loreum. Il. ψ. Od. ζ.

Ἱμάω, ῶ, ſ. ήσω, loreo fune extraho ſiue haurio, vnde ἱμῆσαι, haurire. ἀντλῆσαι. Heſych. Et ἱμῶσα hauriens, extrahens.

Ἱμητός, ὁ, loreo fune extractus, hauſtus. Heſych.

Ἱμονιά, ἡ, funis loreus [ſeu ex loris bubulis tortus] quo aqua è puteo extrahitur: funis quo aqua hauritur. idem quod ἱμάς teſte Heſych. Apud Ariſtoph. in concionant. ἱμονιὰν ἀποπατεῖν, diu immorari deponendo ventris oneri.

Ἱμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἱμαῖα μέλη, carmina ſeu cantiones quæ in haurienda è puteis aqua cantari ſolent. Callim. Sunt tamen qui ἱμαῖα ἐπιμύλια exponant: quæ canuntur ab iis qui molas verſant, apud Athen. lib. 14. ac ſic deriuatur ab ἱμαλὶς quod Doricè ſignif. genium qui molendinis præerat. Heſych. autem ἱμαλίς eſt ὁ ἐπιμύλιος ᾠδή, idem quod ἱμαῖος ᾠδή: item vtiæ quædam ſpecies. item νόστος, δύναμις, ἐπικαρπία. Apud eundem ἱμαλίς exp. abundans, multus, copioſus.

Compoſita ex ἱμάω.

Ἀνιμάω, ῶ, loreo fune ſurſum traho, extraho, haurio. Xenoph. Anab. 4. ἄλλος ἄλλον ἀνίμων τοῖς δόρασι, haſtis ſe mutuò extrahebant, vt loreis funibus aquam è puteo. Sic dicitur etiam ἀπραγία ἀνιμᾶν τὰ ἔργα, extrahere. ¶ Item eleuo, erigo, extollo, ſubleuo. Xenoph. de re eq. ἐπειδὰν δ᾽ ἀνακύψῃ ὁ ἵππος εἰς τὴν ἀνάβασιν τῷ μὲν δεξιῷ ἀνιμᾶται τὸ σῶμα, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων συμπαραβαίνω αὐτόν.

Ἀνιμῶμαι, pro eodē [in voce media] apud Plut in amat. nar. Item paſſiuè, extrahor, haurior, apud Luc. Laërt. Herodian.

Ἀνίμησις, extractio quæ fit fune loreo aut hauſt. o. extractio in altum.

Καθιμάω, ῶ, fune loreo demitto. Ariſtoph. in Veſp. & apud Athen. item ſimpl. demitto. καθιμᾶν apud eundem Ariſtoph. ibidem.

Καθίμησις, demiſſio per funem loreum. Plut.

Ἱματίδιον &c. vide in Ἕω, i. induo.

ΙΜΕΙΡΩ, deſidero, cupio, poëticum eſt. Cum genit. vt Od. κ. ψυχῆς ἱμείρων. Sic apud Heſiodum ἱμείρων φιλότητος. Et apud Ariſtoph. in Nub. τὰς ἐξ ὅτου γ᾽ ἂν ἱμείρῃς. ὡς γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. Cum accuſ. Soph. in Oedipo tyr. γένος γ᾽ οὐκ ἄγαν τόδε μοι Προνοητεῖς ἱμείροντες. Cum infinit. vt Epigr. lib. 1. ἀκλεῖ ἱμείρων λύχνον ἀναφλέξαι. * Etymon vide in ἵμερος, quod ſequitur.

Ἱμείρομαι, idem quod ἱμείρω, Od. α. θανέειν ἱμείρεται. Et apud Herodot. ἱμείρετο ἰδέσθαι, videre deſiderauit.

Ἵμερος, ου, ὁ, deſiderium, cupiditas, cupido. Iliad. λ. & apud Heſiod. in Erg. dicitur με τοῦτο ἵμερος αἱρεῖ, me huius rei deſiderium capit, vel huius rei cupiditate teneor. Hoc nomine vtitur & Philo de mundo. Exponitur & libido. ¶ Eſt etiam peculiariter deſiderium amatorium, cupiditas amatoria, cupido, idem quod πόθος. Il. ξ. Ὡς σέο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Ariſtoph. in Ran. τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται. Sic Eurip. in Med. ἔρωτος ἱμέρῳ πεπληγμένος. Hanc ſignif. propriam eſſe vult Euſt. ideóque videri dicit ineſſe huic nomini Æolicam vocem ἶρος: vt ἵμερος dictus ſit quaſi ἶρος ἐξ ἱμέρτου ἀφροδίτης. Plato vero in Cratylo ἵμερον ſcribit ex eo dictum eſſe, ὅτι ἱέμενος ῥεῖ καὶ ἐφιέμενος τὰ πράγματα, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἔσιν τῆς ῥοῆς. ¶ Item ἵμερος, Cupido deus. Sic Venus apud Luc. in dearum iudicio, παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλώ, Ἵμερος καὶ Ἔρως. Sic & apud Pauſ. in Att. ¶ Eſt etiam id in oculis, quo intuentium amor, conciliatur. Poll. li. 2. Quidā exp. amoris illiciū in oculis, oculorum philtrum. ¶ Item ἵμερος tanquam venenum quoddam Veneris fingitur ab Euripide: vt inquit Euſtath. ¶ Eſt item nomen certæ cuiuſdā cantilenæ, apud Poll. lib. 4. cap. 7. ¶ Item adiect. ἵμερος, deſiderabilis, deſiderium excitans, dignus qui deſideretur, amabilis, ſuauis, in Anth. epigr. ἱμερόεντων κάλλος.

Ἱμερόεις, εντος, ὁ, deſiderabilis, optabilis. Item amabilis, ſuauis, gratus. Il. ε. Ἀλλὰ σύ γ᾽ ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Exponitur ἐπιθυμητικός, apud Suid.

Ἱμερτός, ὁ, ὁ idem quod ἱμερόεις. Euſt. Suid. Heſych. Apud Apoll. Οἱ δ᾽ ὑμᾶς ἱμερτοῖσιν ἀναψύχοι ὑδάτεσσι, exp. liquidis aquis.

Ἱμερώδης, de puella dictum ſignificat rem habere cum viro, coire cum viro. Sic apud Hippocrat. ἱμερωδέστερα. Gal. expon. ἀνδρὶ μιγῆναι.

Ἵμερα, flores & coronamenta quæ ad expiationes luſtrationéſque adhibebantur. Heſych.

Compoſita.

Δυσίμερος, ægrè amabilis, ægrè cupidus. Item improbus & proteruus amator. Nonn.

Ἐφίμερος, amabilis, deſiderabilis. Heſiod. in aſp.

Πανίμερος, grauiſſimus, ex Epigr.

Ἱμονιά, ἱμονιά, vide in Ἱμάω.

ΙΝ, menſuræ nomen, teſte Euſt. qui dicit hinc fortaſſe factum eſſe ἱμίνα, vt ἥμισυ πλέον ὄντος ἶν. ¶ Item fibra, vide ἶς. ¶ Cyprii ἶν dicunt pro αὐτὸν & αὐτήν, ipſum, ipſam, teſte Heſych. quod & μὶν dicunt poëtæ.

ΙΝΑ, vt, ὅπως ὄφρα. Cum ſubiunct. Dem. Olynth. 1. ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, αἰσθηθῆτε ἀμφοτέρως. Et ἵνα μὴ λέγω, ne dicā. Cum optat. Plat. in Tim. ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι, vt eſſet menſura quædam euidens. Et paulò poſt ἵνα φαίνοι, vt colluceret. Cic. ἀφίκεθ᾽ ἵνα θεῷτο, venit vt ſpectaret. ἵνα μὴ λέγοι, ne diceret. Cum præterito ſeu aor. indicatiui. Xenoph. Pæd. 1. ἵνα ἐν τῷ σφοδρὰ φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπέπλη ἐνέδυσε pro ἵνα ἐνέδυσε, vt ſeſe in retia indueret. Luc. ἵν᾽ ὡς πλεῖστοι ἀνέστησαν τῆς θέσεως, pro ἀνάστῃ ἄν. ¶ Item ἵνα, vt, i. quāuis. Luc. ἵνα δὲ σοι δῶ καὶ ταῦτα ἐκεῖνα συγχωρήσω, i. vt autem tibi dem, quāuis tibi dem & concedam. Apud Homerum ἵνα μὴ ponitur pro ἐὰν μὴ, niſi. Iliad. κ. ἵνα μὴ ῥίξωμεν ὦδε. ¶ Ἵνα τί vel ἱνατί, quamobrem, quare. Plat. in Apol. ἵνα τί ταῦτα λέγεις; Apud Greg. ἵνα τί μαθητευθῇς, ἢ τί παιδευθῇς; ad quam rem diſcendam? vel cuius rei diſcendæ gratia? ¶ Item ἵνα [aduerb. loci] vbi. Ariſtoph. ἐγὼ γὰρ οἶδ᾽ ἵν᾽ εἰσὶ μεγάλαι Apoll. Arg. 4. ἵνα τε στρεῖς. Et cum genit. apud Soph. ἀγνοεῖς ἵν᾽ εἶ κακοῦ; Sic apud Herodot. ἱκνέεται ἵνα ἦν κακοῦ. Item quo vt Soph. ὁρᾷς ἵν᾽ ἥκεις. Item illic, apud Hom. Item, vbicunque. Ariſtoph. in Pluto πανταχῇ γὰρ ἔστι πάνθ᾽ ἵν᾽ ᾖ σοφὸς τις ὢν, in qua quis ſit felix.

Ἴνα ἀλλομαι, &c. vide in Εἴδω, video.

ΙΝΔΙΚΟΝ, τοῦ, Indicum: à Perſis vocatum piper, teſte Dio-

pocr. γυναικείων lib.2. Dioſc. verò iunior (inquit Gal. in lex. Hipp.) eſſe dicit plantam in India aſſimilem piperi. Alij & τὸ ζιγγίβερι, appellant Indicum. ¶ Eſt etiam coloris & medicamenti genus, de quo Dioſc. lib.5.c.107.

ἸΝΕ'Ω, ῶ, vacuo, euacuo, inanio, expurgo. frequens apud Hippocrat. pro κενῶ.
Ἴνησμός, ῦ, ὁ, purgatio, euacuatio, exinanitio. Hippocr.

Compoſita.

Ἐξινάω, ῶ, euacuo: ſeu purgationibus euacuo. Poll. lib.4.
Ὑπέρινος, nimium purgatus, nimium euacuatus purgante pharmaco. Gal. apud Hippocr. & Theophr. hiſt. lib.9. cap.4. Galenus ait, ὑπέρινον dici etiam αὐτὴν ὑπερίνησιν.
Ὑπερίνησις, immodica purgatio. Gal.
Ὑπινάω, ſubeuacuo, quodammodo expurgo.

Ἰνίον, ἰνιακός, ἰνιώδης, vide in Ἴς. Ἰννός, vide Ὕννος.

ἼΞ, ἰκός, vermiculus vites adedens. Vnde Alcman, καὶ ποικίλον ἶκα τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴξαλος, vide in comp. ex Ἅλλομαι.
Ἴξις, vide in Ἱκνέομαι.

ἸΞΟΣ, ῦ, ὁ, viſcum. Plut. in Coriolano. θῆρας ἀγρευτὴν, φειδωλὸν τὸν ἰξόν. Metaphoricè vſurpatur à Luc. in lib. de ſcribenda hiſt. ἐκείνων τὸν ἰξὸν ἐν τῷ πράγματι καὶ τὴν τοιαύτην ἀπαλὴν λιχνείαν. ¶ item planta quædam, Heſych. ¶ Exponitur etiam arundo aucupatoria. ¶ item pro varice, ſicut ἰξία. ¶ item pedica paſſerum, inquit Etym. ¶ item metaph. pro tenace & parco. Heſych. * Quidam deriuari dixerunt ab ἔχω ſignificante κρατῶ, quaſi ἰξὸς à futuro ἕξω.
Ἰξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ viſcoſus, viſci modo lentus, tenax.
Ἰξόεις, εντος, ὁ, viſcoſus. Exponitur etiam lethalis. vt ἰξόεν πῶμα apud Nic. in Alexiph.
Ἰξεύω, viſco aues capio. item generaliter, capto aues: aucupor.
Ἰξευτής, ῦ, ὁ, q.d. viſcator qui viſco aues capit. auceps. Bion Smyrn. idyll.2. item pro ἰξευτικός. vt in Anth. epigr. ἰξευταῖς καλάμοις & ἰξευτῇ δόνακι.
Ἰξευτρία, viſcatrix. Plut. in l. de fort. Rom. Ἰξευτήριον, exp. aucupium.
Ἰξευτικός, ῦ, ὁ, ad aucupes ſeu ad aucupum artem pertinens. q.d. viſcatorius. vt ἰξευτικός κάλαμος apud Heſych. arundo viſcatoria, vel viſcata. Capitur etiam pro ἰξευτής, i. auceps. Suid.
Ἰξία, ἡ, idem quod ἰξός, viſcum. Theophr. de cauſ. pl. lib.5.c.22. & lib.3. cap.16. ¶ item planta quædam, quæ alio nomine chamæleon albus: ſic dicta, quia viſcum quibuſdam in locis circa radicem eius inuenitur, quo pro maſtiche vtuntur mulieres. Dioſcor. lib.3. cap.10. Interdum varix, ſicut & ἰξός. Pol. onomaſt. lib.4.
Ἰξίας, inter lethales radices numeratur à Dioſcor. lib.6. cap.21. & Aet. lib.13. cap.71. Sic dicitur ἀπὸ τῆς ἰξοῦ, q.d. viſcaria planta. nam viſco redundat tam tenaci & pernicioſo, vt nonniſi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur.
Ἰξίνη, ſiue ἄκανθα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert maſtichen. Theophr. de hiſt. pl. lib.6. & 9.c.1.

ἸΞΥΣ, ύος, ἡ, lumbus. Galen. in lex. Hippocr. ἰξύας ab Hippocrate vocari ait quod inter coxendicem & lumbum eſt interſectum. idem Gal. apud Hippocr. de fract. προσπεριβάλλειν δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς ἰξύας, annotat quoſdam nomine accipere τὰ τῶν λαγόνων ὀστᾶ (i. ilium oſſ.) quoſdam τὸ ὑπεράνω αὐτῶν, quod propriè λαπάρα nominatur. Vtitur & Hom. Od.5. & Oppian. cyneg. l.2.

ἼΟΝ, ου, τὸ, viola. apud Athen. ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα; Propriè verò ἴα appellantur purpureæ nigricantéſque violæ, vnde apud Theocr. idyl.10. καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστί. Et in Epigr. ἴον κυανανγές. & Theophr. καθάπερ τὰ ἴα, καὶ τά γε λευκά, i. vt violæ tam nigræ quàm candidæ. idem tamen & ἴον μέλαν dicit hiſt. plantarum lib.1. & ἴον λευκὸν, lib.6. ¶ item ſolum, neut. gen. ab ἴος, quod vide ſuo loco. ¶ Eſt & verbum primæ perſ. aor.2. indicat. à themate εἴω ſeu εἶμι.
Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, violaceus, violæ ſimilis, violam referens. Dioſc. l.5.c.171. Aliam ſignif. vide in Ἰός.
Ἰωνιά, ἡ, violetum, locus violis conſitus apud Ariſtoph. in Pace. Apud Theophr. ἰωνιὰ μέλαινα, exp. nigræ violæ tota planta. At Ἰωνία, Ionia vide in Ἴων.
Ἴασμη, & Ἰάσμινον μύρον, dictum vnguentum quoddam in Perſide confieri ſolitum; ex violæ albæ floribus in ſeſaminum oleum coniectis, vt tradit Dioſc. lib.1. cap.74.

Compoſita.

Λευκόϊον, alba viola, λευκὸν ἴον, apud Plut. in Athen.
Μελάνιον, nigra viola, μέλαν ἴον. Theophr. hiſt. pl. lib.6. c. vlt.

ἸΟΝΘΟΣ, ου, ὁ, Suidæ eſt primus pilorum exortus, primi qui efflorescunt pili: lanugo. (*ἀπὸ τῆς ἴεσθαι καὶ ἀνθεῖν.) Alij ἴονθους, eſſe volunt radices è naſcentium pilorum. ¶ Ἴονθοι dicuntur etiam, vt tradit Pollux lib.4. quos Latini varos appellant. * In hac ſignif. quidam dictos volunt ἴονθους, quòd inſtar ἰόνθου (i. fimi) faciem deturpent & maculis fœdent. Alij ab ἄνθος, quod circa ætatis florem erumpere ſoleant. Sic Ariſtot. dicit ἴονθοι μικροί. Et Dioſc. lib.1. cap.40. δύναμιν δὲ ἔχει καθαρτικὴν σπίλων, φακῶν, ἰόνθων, ἀλφῶν μελανίας.
Ἰονθάς, άδος, ἡ, lanuginoſa, villoſa, vel varis laborans. Odyſſ. ξ. —δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. vbi Appion exp. τῆς ἰούσης θοῶς, celeriter euntis, velocis: item, ἴονθος ἐχούσης, οἷον ἐκφύματα σκληρά, inquit Heſych.

ἸΟΡΚΟΙ, οἱ, iorci: caprearum genus apud Oppianum de venat. lib.2. καὶ δόρκας ζορκάς τε καὶ αἰγλήεντας ἴορκους. Heſych. quoque dicit eſſe ex genere τῶν δορκάδων.

ἸΟΣ, ῦ, ὁ, miſſile, iaculũ, ſagitta. (* ab ἵημι, iaculor ſeu ſagittas mitto.) Il. α. ἰὸν ἧκε, miſit ſagittam, i. emiſit, eiaculatus eſt. ¶ itẽ venenum, quod ſerpentes & cætera animalia venenata quaſi eiaculantur. Sophocl. in Trach. εἰ τὰς φονίας Ἐχίδνης ὕδρας ἰὸς ὡς ἀναιρεῖ. Plutarch. τοῖς σκορπίοις ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον ὅτι τύπτουσι, καὶ ταῖς ἐχίδναις τὸν ἰὸν ὅτι δάκνουσι. ¶ item φαρμακον vt Tzetzes tradit ab ἰάομαι deriuans. ¶ item rubigo cuiuſque metalli, vt apud Dioſcor. ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, ferrugo. Peculiariter verò ἰὸς dicitur rubigo æris, hoc eſt, ærugo ſiue æruca: ſuccus concretus ex liquore cum æris metallo miſto. vide Dioſc. lib.5.c.91.92. Plin. lib.34.c.11.12. Ἴος, ἴα, ἴον (adiect.) ſolus, a, um: item vnus, a, um. Il. φ. ἴα ψυχή, vnica anima. Alibi ἰῷ ἤματι, pro ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ vno die. Ariſtarchus ſcribit genitiuos & dat. huius nominis circumflecti.
Ἰόεις, εντος, ὁ, rubigini obnoxius. Il. ψ. τόξευτῆρσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. Ab Euſt. exponitur etiam accommodus ad ſagittas conficiendas: item niger, ab ἴον, vt idem ſit quod ἰοειδής.
Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rubiginoſus, æruginoſus, ferrugineus. vt ἰώδης χολή, æruginoſa bilis ſeu æruginis colore. Exp. etiã venenoſus.
Ἰόω, ῶ, rubigine obduco, rubigine conſumo.
Ἰόομαι, οῦμαι, rubiginor, rubiginem contraho, rubiginem duco: vt ἰωμένα χαλκεῖα. *apud Ariſtot. item ærugine abſumor. Dioſc. lib.5. cap.91. *lib.5.
Ἰίζω, æruginẽ refero, æruginí ſeu ferrugini aſſimilis ſum. Dioſc.
Ἰαπτω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, rubiginem non ſentiens, qui rubigine non vitiatur aut abſumitur: æruginem aut ferruginem non contrahens. vt ἀνίωτος σίδηρος, apud Ariſtot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ.
Κατιόω, ῶ, idem quod ἰόω. Κατιόομαι, idem quod ἰόομαι, rubiginor, ærugine conſumor. vt κατιωμένοι ἧλοι, apud Dioſc. l.4.

Ἴος, vide in Ἰός. Ἰέτης, vide in Ἕω, mitto.

ἸΟΥ, (aduerb. dolẽtis) hei, heu, eheu. Ariſtoph. ἰοὺ ἰοὺ ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. Luc. in Tim. τί τῶν πάντων ὦ Τίμων; μαρτύρομαι ὦ Ἡράκλεις ἰοὺ ἰοὺ. Plut. in lib. de def. orac. ἀνεβόησεν ἰοὺ ἰοὺ. Legitur apud Plat. in Gorgia. Rurſum apud Luc. cum genit. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ δεινῶν βουλευμάτων, ô iniqua conſilia. ¶ interdum cõtrà eſt exultãtis. Sed hac ſignif. quidam ſcribi ἰοῦ cũ circũflexo tradunt. Plat. de rep. lib.4. ἰοὺ ἰοὺ, εἶπον ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἴχνος ἔχειν καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφεύξεσθαι ἡμᾶς.
Ἰύζω, clamo ἰοὺ. Grammatici dicunt eſſe, vocem talem edo qualis eſt ſibilantis. Odyſſ. ο. οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. Exponitur etiam, fiſtula cano, item agreſti voce profero. item clamo vt mulieres. item generaliter, clamo. Schol. Theocriti ait eſſe τὸ λιγυφωνεῖν, & propriè de mulieribus dici.
Ἰυγμός, ῦ, ὁ, vox tanquam ſibilantis. ſeu vox ſibilo ſimilis ſibilus: item clamor. Il. σ. Exponitur etiam, fiſtulæ cantus.
Ἰυκτής, ῦ, ὁ, ſibilator, qui ſibilat, aut qui vocem edit ſibilo ſimilem. Theocr.
Ἰυγή, ῆς, ἡ, idẽ quod ἰυγμός. Soph. in Philoctete. ὅτε τοξωθεὶς ἰυγὴν καὶ στόνον σκαιὸν ποιεῖς. Schol. Nic. in Ther. ἰυγὴν ait eſſe vocem inarticulatam, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος ἀναφωνήματος.
Ἴυγξ, nomen eſt auiculæ, quam torquillam & verticillam quidam appellant. Eam deſcribit Ariſtot. hiſt. anim. l.2. cap.12. A Galeno lib.4. κατὰ τόπους, fertur dicta κιναίδιος. ¶ Ponitur & pro illecebris amoris, Xen. ὡς ἀνδρὶ πολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἰυγγῶν. Sic vtitur & Syneſius multis in locis. Indéque ἴυγξ generaliter pro quauis illecebra interdum ponitur, & eo quod nos ad aliquid pellicit. Apud Xen. in apomn. ἴυγγα ἔχειν, habere illecebram & pelliciendi artificium tenere. Apud Pindar. in Nem. ode 4. ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ Scholiaſtes exponit ἐπιθυμίᾳ. ¶ Ἴυγξ fertur dictus & ipſe magarum turbo ſeu rhombus. vide Suidam. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari verſu, Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, vocem ἴυγξ ſignificationem illam habere crediderint. ſed Scholiaſtes veneream auem eſſe tradit, quam magæ ad ſuas incantationes adiutricem habeant. Vide plura apud eundem.

Ἰῶος.

Ἵππαρχος, vide in Οὐδός. Ἱσόω, vide in Ἴσος.
Ἱππεύς, vide in Ἵππος.

ΙΠΠΟΣ, ὁ καὶ ἡ, equus, equa, Odyſſ. γ. δίφρος τε καὶ ἵπποι. Il. ψ. Ἵπποι ἀερσίποδες. Od. σ. ἵπποι ὠκύποδες. Et ἵππους ζεύγνυσθαι. Od. ψ. Pro quo Il. π. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους. Et χαλινοῦσαι ἵππον, apud Xen. & ἵππους ἐπὶ ἀμφὶ... Il. ε. cōſcēdere equos. Od. ι. ἵππων ἐλατῆρες. ¶Ἵππος fœm. gen. accipitur aliquando pro ipſo equitatu, ſeu equitib. Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites, μυρίη ἵππος, apud eundē, decem millia equitū. Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites. ¶Eſt etiam piſcis nomen, de quo Athen. lib. 7. ¶Dicitur etiam de pudendo hominis, Heſych. ¶Eſt etiam oculorum affectio, per quam nunquam illi quieſcunt, ſed tremulè ſubinde nictant. ¶Ἵππος in compoſitione interdum intendit ſignificatum, ſicut etiam βοῦς: vt ἱπποπόρνη, magnum ſcortum Et κρόνιππος, apud Ariſtoph. ſenex & delirus. *Sunt qui ab ἵπταμαι & πούς deriuatum velint, quaſi qui pedibus ſit volucribus.
Ἱπποσύνος, ὁ, ὁ, equeſter. Eurip. in Oreſte.
Ἱπποσύνη, ἡ, ars equeſtris, ſeu virtus equeſtris. Iliad. λ.
Ἱππότης, ου, ὁ, eques. Od. γ. Capitur interdum pro φυγάς, vt tradit Euſt. vt Il. β. ἐν πιστῇ Διὶ φίλος ἱπποτῶν φυλάς.
Ἱππώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, equinus, vel equo ſimilis. Xen. de re eq.
Ἱππών, ῶνος, ὁ, equile, ſtabulum equorum. Xen. de re equeſt.
Ἱππεύομαι, equus ſio, aut ſum. Plut. ad Colot.
Ἱππὶς, ίδος, ἡ, equeſtris, vt ἱππὶς ἐσθής, veſtis equeſtris. Dion.
Ἵππιος, ὁ, ἡ καὶ ὁ, equeſtris, vt ἵππιος δίφρος, equeſtris currus, qui trahitur ab equis. Heſiod. inuenitur & ἵππειος vnico ι, vt ἱππεῖα ἄεθλα, ex Epigr. equeſtria certamina. Apud Ariſtoph. in Nub. ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quòd primus equum produxerit. Sunt qui ἵππιον Mineruam quoque cognominari velint quòd prima currum inſtruxerit.
Ἱππικός, equeſtris. ἱππικὰ ὅπλα, equeſtria arma. Et ἱππικοὶ ἆθλοι, equeſtria certamina. Demoſth. ἱππικὸν στράτευμα. Xen. equeſtre agmen, equitum agmen. Et ἱππικὴ θεραπεία apud eūdem. Et ἱππικοὶ ἀντυγες, apud Sophocl. currus equeſtris. Apud Xenophontem ſunt ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equeſtrem pertinens. Dicitur etiam τὸ ἱππικὸν, ſine adiectione à Xenophonte & Demoſth. pro equitatu. ἱππικὴ vel ἱππικὴ τέχνη, ars equeſtris. Xenoph. ἱππικός dicitur etiam artis equeſtris peritus, equitandi peritus, eidem Xenophon. ἱππικὴ herbæ nomen Plin. lib. 25. c. 8.
Ἱππεύς, έως, ὁ, eques. Xen. πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, pedites & equites. Itē ἱππεῖς, in Athen. rep. ordo equeſter. item ἱππεῖς, cancrorum genus de quibus Plin. lib. 9. c. 31. & Ariſtot. de hiſt. anim. lib. 4. cap. 2. ¶Ἱππεύς eſt etiam cometæ ſpecies apud Plin. l. 2. c. 22.
Ἱππεύω, ſum eques, equito, Iſocr. ad Dem. εἴ τις ἵππον κτησάμενος καλὸν κακῶς ἱππεύοι ὑπὸ στρατιώτου. Dicitur etiam de equo apud Xenoph.
Ἱππευμα, equitatio, iter quod ab equite conficitur. Ex Ariſtoph.
Ἱππευσις, ἱππεία, equitatio. Xenoph. Pæd. 8.
Ἱππὰς, άδος, ἡ, equeſtris, Herodianus, ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, ex ordine equeſtris. In Athenienſium repub. Ἱππὰς pars vna ex quatuor illis in quas à Solone populus erat diſtributus. Et ἱππάδες θυσίαι, ſacrificia quæ pro equeſtri illo ordine peragebantur, vt Heſych. tradit. Bos quoque ipſa quæ ſacrificio illi deſtinabatur, & cenſus quem conferebat equeſter ille ordo, ἱππὰς appellabatur, vt idem annotat. vnde ἱππάδα τελοῦντες, apud Plut. in Solone, qui cenſum equeſtrem ſoluunt.
Ἱππάζω, equito.
Ἱππάζομαι, equo vehor, equo feror, equito, Xenoph. ἐπιστάμενος ἤδη ἱππάζεσθαι, qui equo vehi ſeu equitare iam norit. Plutarch. in Camillo, τὴν χώραν ἱππασάμενοι, qui regionem perequitârunt. Dicitur aliquando & ipſe equus ἱππάζεσθαι, agitari. Xen. de re equeſt. ἐάν γε μὴν ἱππαζόμενον ἀνῆ τις, ſi quis equum qui iam aſcenditur & agitur, caſtrerit.
Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, ipſa actio equitandi. Xenoph. de re equeſt.
Ἱππάσιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, equitabilis. Xenoph. Hellen. 7. Metaphoricè dicitur ἱππάσιμον παρέχειν ἑαυτόν τινι, qui quaſi patitur aliquem ſeſſorem in modum equi. Plut. in Alex.
Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator, eques, qui equo vehitur. Dicitur interdum etiam de ipſo equo. Xenoph. de re equeſt.
Ἱππαστὶ, aduerb. equitantium modo, vt ἱππαστὶ καθίζειν.
Ἱππάριον, ου, τὸ, equulus ſiue equuleus, i. paruus equus. Xen. Pæd. 1. item auis nomen ſimilis vulpanſeri, vt tradit Heſych.
Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus. item piſcis quidam, apud Athen. lib. 7.
Ἱππίσκος, equulus. Cenſetur etiam in mundo muliebri apud Heſych.
Ἱππόθεν, ex equo. Odyſſ. θ. & λ. Ἱππηδὸν, more equorum.
Ἱππάκη, ἡ, caſeus equinus. item equi coagulum, vt tradit Dioſc. lib. 2. c. 80. Reperitur & ἱππάκης, ου, ὁ, in eadem ſignif. apud Euſt.
Ἱππαλίδης, pro quo Doricè ἱππαλίδας, eques, equitādi peritus. Theocr. idyl. 15. καὶ ἱππείαισι κελεύεσθαι κάστωρ ἱππαλίδας ἐδίδαξεν, quomodo equites hortaretur. Caſtor eques docuit.

Ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium animal ita nominatum ab equi ſimilitudine. Ariſt. de hiſt. an. l. 2. c. 1.
Ἱππάδας, genus luſus puerilis, apud Poll. lib. 9.
Ἱππαπαί, vox quædā ab Ariſtoph. in eq. per iocū & luſum facta.

Compoſita.

Ἅμιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſimul cum equis eſt, equis adiunctus, vt ἅμιππος βορέας, apud Soph. Item ἅμιπποι vocātur apud Thucyd. lib. 5. pedites equitibus adiuncti. Dicuntur etiam ἅμιπποι, ipſi equi copulati ſine rheda equi deſultorij: dicuntur & equites deſultores, vt ex Pauſania tradit Euſt.
Ἀμφίπποι, οἱ, deſultores, qui duos equos abſque ephippiis agitantes ex altero in alterem ſubinde mira pernicitate deſiliebant. Aelian de aciebus inſtr.
Ἀναγκιππεῖν, neceſſitate equitare, i. neceſſariò neceſſitatē equitandi habere. μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid.
Ἀνθιππεύω, q. d. equito aduerſus aliquem. Nam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις dicuntur à Xen. duo equites inter ſe contendentes.
Ἀνθιππάζομαι, equitans occurro. contra aliquem equo inuehor. Ἀνθιππασία, decurſio equeſtris. A Suida exp. equeſtre certamen.
Ἄνιππος, equo carens, vel equo non inſidens, apud Herodot. l. 1. Item equitandi imperitus. Ariſtotel. Exp. & inequitabilis, vt ἄνιππος ὁδός, vel ἄνιππος χώρα, Herodot. Inuenitur & pro ἅμιππος. Poll. lib. 1.
Ἄφιππος, equitandi imperitus. artis equeſtris rudis & imperitus. Luc. & Plat. de rep. l. 1. & in Protag. ¶Item equo carens vel equis, apud Suid. Item (de loco dictum) non aptus equis vel potius equitatui, vt ἄφιππον χωρίον, quod & δύσιππον, Plut. & ἄφιππος χώρα, regio equitatui non apta. Et ἄφιππος καὶ τραχεῖα ὁδός, apud Plut. in Ant.
Ἀφιππία, ἡ, equitandi imperitia, vel artis equeſtris. Xenoph. in hipp.
Ἀφιππεύω, (q. d. abequito) equitans recedo, vel fugio, vel ex vno loco in alium me recipio equitando, vel equo me proripio.
Ἀφιππάζω, exp. equitatū ago. Ἀφιππάζομαι, equo me proripio, equo aufugio, apud Plut. & Strab. lib. 7.
Διϊππασία, idem quod ἀνθιππασία.
Δύσιππος, equis difficilis, equitatui minus idoneus. Xē. Hell. 3.
Ἐνιππάζομαι, equo inuehor, ſeu equito in. Ἐνιππεύω, idem.
Ἐξιππάζομαι, equo euehor, ſeu equo exeo. Plut. ἐξιππάσατο διὰ τῆς πύλης. Et Syneſ. ep. 132.
Ἑξίππιον, currus in quo ſex ſunt equi.
Εὔιππος, bonos ſeu præſtantes equos habens. Xen. & Eurip. item equitandi peritus vel equitatu præſtans.
Ἔφιππος, qui equo inſidet, qui equo vehitur: & peculiariter ſic dicitur eques miles, à Xen. Sic à Syneſ. opponitur πεζῷ. Dicitur & ἀνδριὰς ἔφιππος, à Plutarc. in Public. ſtatua equeſtris. Et βίος ἔφιππος, vita equeſtris, ex Philone.
Ἐφίππιος, equeſtris, vt ἐφίππιος δρόμος, ex Plat. equeſtris curſus. Scribitur & ἐφίππειος.
Ἐφίππιον, ſubſtant. certamen equeſtre. Suidæ. Item ſtratum equi, ſella equi. ephippium. Xenophon de arte eq. Scribitur & ἐφίππειον.
Ἐφιππάζομαι, equo inuehor, aut equito ſuper, vel aduerſus.
Καθιππεύω, perequito, equitando decurro, Herod. lib. 6.
Καθιππεύομαι, perequitor, ibidem. Καθιππεύσις, inuaſio & incurſio quæ equo fit. Exp. & adequitatio.
Καθιππάζομαι, equo decurro in, equo incurſo, καθιππάσατο χώραν, incurſauit regionem. Metaphoricè apud Laert. dicitur καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, circa philoſophiam ſe exercere.
Κτήσιππος, poſſeſſor equorum. Luc.
Μόνιππος, qui vnico equo vtitur, qui vnico equo curſu contendit. Plat. l. 8. de leg. Item μόνιπποι, oppoſiti τοῖς ἁμίπποις, ſinguli equi, equi qui iuncti non ſunt. Xen. Pæd. 6.
Παρίππος, aſſectans equum, aſſectator equi, vt canis qui velocitate equum aſſequitur. Poll. & Ariſt.
Παριππεύω, ab Heſych. & Suid. exp. obequito, præterequito. Item prætercurro. Et abeo aliò illis relictis. Apud Nonn. παριππεύσας ἐπὶ νῶτα τρεῖς δεκάδας per catachreſin dicitur pro, qui tranſmiſerat vel traduxerat.
Παριππάζομαι, à latere equito, adequito. Item præterequito, equo præteruehor.
Περιιππεύω, circūequito, obequito. Lucian. in ſomn. & Polyb.
Πλήξιππος, qui pungit & ſtimulat equos, agitator & domitor equorum, eques. Et generaliter, bellator. Il. β. & apud Heſiodum in aſp.
Πολύιππος, multos habens equos, equis abundans. Dionyſ.
Προϊππεύω, equito antè, equo præcedo, ſeu præeo. Plut. in Cam. προϊππεύων τοῦ στρατοῦ.
Προσιππεύω, adequito, iuxta equito. Cum dat. προσιππεύων τῇ πόλει, adequitans vrbi.
Τέθριππος, quatuor equos habens. vt τέθριππον ἅρμα, currus quadriiugis. Et τέθριππος ὄχος Eurip. pro eodem. Apud Ariſtoph. in Neb. ἵππος τέθριππος, pro quatuor equis vno iugo copulatis. Τέθριππον (ſubſtantiuè) quadriga, currus quadriiugi,

drijugis, currus in quo ſunt quatuor equi. Athen. li. 12. & Theocr. it. idyll. 15.

Τρυσίππιον, ſiue τρυσίππειον, ſignum ſeu nota quæ equo τετρυμένῳ inuritur, ſtigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus & cõfectus notatur, nota qua agnoſcitur ὁ τῶν ἵππων τρύσις. Scribitur & τρυσίππειον, apud Euſt.

Φιλιππος, equorum amans, equorum ſtudioſus, vel qui agitandis equis delectatur. Plut. in Probl. Hell. Item bellicoſus vt φίλιππος λαός, apud Eurip. in Hecuba.

ΙΠΤΑΜΑΙ. F. πτήσομαι, Aoriſt. 2. ἐπτάμην, vide in ſinit. πέτομαι, volo. in Epigr. Sæpe dicitur Metaphoricè de iis quæ citò curſu aut impetu, auium more feruntur. Plutarch. loquens de adulatore, αὐτὸς φησὶ ταχέως πρίζειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον. Apud Homerum ἐκ χειρῶν ἵπτατο, ex manibus ſubitò excidebat, quaſi auolando. Od. αι & ω.

Ππῆμα, τό, volatus.

Πτήσεως, eadem apud Ariſtot. & Lucian.

Πτηνικός, ὁ, ὄν, volatilis, cui volandi facultas & vis ineſt.

Πτηνός, ὁ, ἡ, volucris. πτηνὰ ζῶα, animalia volucria ſeu volatilia, apud Ariſtot. In Epigr. πτηνὸς Ἑρμῆς, alatus Mercurius. Metaph. πτηνοὶ λόγοι, apud Platon.

Πτερόν, &c. πτίλον, &c. πτήσσομαι, &c. quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀμφιπτάμενος, circumuolitans.

Ἀνίπταμαι, ſurſum volo, Luc. ἀνίπταμαι, idem apud Æſchin. in Cteſiph. Plato & Ariſtophan. in auibus: & apud Sophoclem in Aiace.

Decomp. Προανίπταμαι, antè in altum euolo. Greg.

Συνανίπταμαι, ſimul in altum euolo, ſimul volo. Greg.

Ἀπτὴν ἦνος, ὁ καὶ ἡ, volare non potens, inuolucris, implumis. vt ἀπτῆνες νεοσσοί, pulli auium inuolucres & implumes. Plutarc. de amo. & Iliad. ι.

Ἀφίπταμαι, auolo, euolo. Particip. ἀφιπτάμενος, apud Luc. vnde & ἀποπτάμενος Iliad. π. & Odyſſ. λ. Inuenitur & Aor. 2. ἀπέπτην ab ἀφίπτημι.

Διίπτημι, peruolo volando pertranſeo, cum accuſ. apud Luc & Sap. lib. 5. Διίπταμαι, pro eodem apud Euripid. in Medea, Plut. ſymp. 4. Herodian. lib. 2.

Εἰσίπτημι ſiue εἰσίπταμαι, inuolo. Ariſtoph.

Ἐφίπτημι, ſiue ἐφίπταμαι, aduolo. Odyſſ. ε. εἰπέσπτε ἐπιπτάμενος δεξιὸς ὄρνις. Greg. λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται, in prata aduolat. Metaphoricè dicitur ἄγος καθ' ὅμιλον ἐπιπτάσθαι, Il. δ. inuolare in multitudinem.

Καθίπτημι ſiue καθίπταμαι, deuolo, volando deſcendo, Luc.

Μεθιπτάμενος, tranſuolans, à μεθίπτημι.

Παρίπτημι, ſiue παρίπταμαι, à latere volo. Item prætervolo.

Συμπαρίπτημι, (*Decom.*) συμπαρίπταμαι, ſimul prætervolo vel ſimul volo.

Περιίπτημι circumuolo.

Προσίπτημι, aduolo vnde προσέπτατο pro προσέπτατο, apud Ariſtoph. Phil. de vit. Moſ. τούτοις προσέπτατο, ad hos aduolârunt.

Ὑπεριίπτημι ſuperuolo, ſupernè volo.

Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, humiuola, i. non multum à terra ſe attollẽs (volatu.

ΙΠΤΩ, ſiue ἴπω, & ἴπτομαι, med. noceo, damnum infero, lædo. βλάπτω. Il. α. τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.

Ἴψ, ἰπός, vermis ſpecies qui cornua corrodit. Odyſſ. φ. Accipitur etiam pro vermiculis qui vites ſeu vitium oculos infeſtant. vide Ammonium.

Ἰπνός, ſiue ἰπνός, οῦ, ὁ, furnus, teſtus ſiue teſtum. vt apud Ariſtoph. in auib. ἀγαμαλίζειν τύχῃ γαθῇ. Εἰς τὸν ἰπνὸν ἐστὶ πλησίον τοῦ πιγάτι. ¶ Item caminus, apud Ariſtoph & Hipp. ¶ Itẽ culina. Ariſtot. in Pluto. ὁ δ' ἰπνός ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. Et in Veſp. εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθε. ¶ Itẽ lampas, lychnus. Ariſtoph. in Pace. ἀπὸ δ' εὐσέβειαν τὸν πλουσίων ὑπὲρ ἰξὸν ἀγείρων, Ἰπνοὺς ἔχοντες ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσιν ὕπο. ¶ Apud eundẽ in pace, Κόπτεσθαι χυτρῶν ἐξεφέρονται ἐς ἰπνόν. ſchol. exp. λύχνον. Item ſterquiniũ, apud Ariſtoph. in Cocalo, teſte Poll. & Heſych. in qua ſignif. ſcribitur apud Heſych. ἰπνὸς & apud Poll. ἰπνῶν. ¶ Eſt etiam pars nauis. Heſych.* Euſtath. ab ἴπτω deriuat.

Ἰπνεύω, ῶ, in furno ſeu camino vro aut in furnum ſeu caminũ conijcio. Aeſchyl. in Prometh. Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, ardens ſub Aetnæ radicibus velut in camino.

Ἰπνίτης, ου, ὁ, furnaceus, teſtaceus. vt ἰπνίτης ἄρτος, apud Athen. lib. 3.

Ἰπνιος, α, ον, qui ex furno eſt, qui furni eſt. vt ἴπνια λύματα, apud Callim. purgamenta & ſordes ex furno.

Ἶπος, ὁ, ἡ, muſcipula. Euſtathius & Poll. ab ἴπτω, quod muribus noceat & eos opprimat. ¶ Item officina fullonis, fullonica. Poll. ex Archilocho. ¶ Exponitur etiam, pœna, ſupplicium: item piſtorum. ¶ Item pomi, ... vt Gal. exp. apud Hippocratem μοχλικῷ. ¶ Scribitur & ἶπος cum circumfl. quod exp. πίεσμα, premor ſiue preſſura. Pind. in Olymp. Ode 4. Κρόνου παῖς, ὃς Αἴτναν ἔχεις ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος

onus ventoſum quo centiceps Typhon premitur. Apud Poll. ſcribitur aſpero ſpiritu ἶπος & ἰπόω.

Ἰπόω, ῶ, premo more fullonum aut muſcipulæ πιέζω, Suid. ex Ariſtot. in eq. Poll. ex Crat. ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, preſſus miſerijs.

Compoſita.

Ἐξιπόω, ῶ, exprimo. Dioſcor. lib. 1. ἐξιπώσας τὸ ὕδωρ, aquam exprimito, ſic & Gal. lib. 2. de loc. aff. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιποῦν quæ malos humores extrahunt & expurgant.

Ἐξιπόομαι, οῦμαι, exprimor, Dioſc. ἐξιπωμένη ῥίζα, intrita preſſa ſeu expreſſa & ἐξιπωθὲν ἔλαιον. Item expurgor. vnde & ἐξιπωμένος ab Heſych. exp. καθαιρόμενος.

Ἐξιπωτικός, ἡ, όν, cui exprimendi vis ineſt. Item extrahendi & expurgandi vi præditus. vt ἐξιπωτικὰ φάρμακα, Gal.

Τρυγοιπος, colum per quod vinum fæculentum & ὁ τρυγίας transfunditur & percolatur: ſeu inſtrumentum quo vinum. οἱ ἰπνοῦντες καὶ θλίβοντες οἶνον. Ariſtoph. in Pluto.

Τρυγοιπῶ, apud Suid. ſignificat τὸν τρύγα ἰπῶ.

Ἰάπτω, Δι... ψω, &c. quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἱρα, ἱρεύς, &c. vide in Ἱερός. Ἵρηξ, vide in Ἱέραξ.

ΙΡΙΓΓΕΣ, arteriæ, Hippocr.

-ΙΡΙΣ ἴριδος, & ἴριος, & ἴρεως, ἡ, arcus cœleſtis. Ariſtotel. de mundo. * Euſtath. deductum eſſe ſcribit ab εἴρω, nuntio nimirum quòd pluuia denuntiet. ¶ A poëtis fingitur Dea, quæ à Dijs nuntia mitti ſolet. Heſiod. in Theog. Hinc etiam fama ita vocatur. ¶ Sic dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam eſt, inter eam & album oculi medius: nomine indito ab arcus ſimilitudine. ambæ enim hæc irides ſunt verſicolores. ¶ Eſt & placentæ genus, Etym. ¶ Item herba quædam aromatica, de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 1. & lib. 6. cap. 7. & lib. 7. cap. 12. Dioſcorid. lib. 1. cap. 1. Inde autem nomen ſortita eſt hæc iris, quoniam floret diuerſi coloris ſpecie ſicut arcus cœleſtis, teſte Plin. lib. 21 cap. 7. ¶ Eſt & gemmæ nomen. Etym. & Plin. l. 37. c. 9. ¶ Dicitur eſſe & auis ſpecies. ¶ Apud Apol. Rhod. in Arg. eſt & fluuij nomen.

Ἴρινος, vt ἴρινον μύρον ſiue ἔλαιον, vnguentum ſiue oleum irinum, *id eſt*, ex iri herba confectum. Apud Dioſcoridem lib. 1. cap. 67.

-ΙΡΟΣ ου, ὁ, nomen proprium cuiuſdam mendici, apud Homer. * ab εἴρω nuntio. quaſi ἀπαγγελτικός. ¶ Appellatiuè ponitur pro quouis mendico, vide Euſtath. ¶ Ἱρός autem vide in Ἱερός.

Ἄιρος, ου, ὁ, (*com.*) cui perperam vel inauſpicatò nomen Iri inditum eſt Odyſſ. σ. Ἶρος ἄιρος.

ΙΣ, ἰνός, ἡ, fibra, Odyſſ. λ. σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι. Hyppocrat. de nat. infantis, ἐν δὲ τῷ σώματι ... ἶνες λεπταί καὶ παχεῖαι. Sic Ariſtot. hiſt. anim. lib. 3. ἶνας ἔχουσι, fibras habent. Transfertur & ad animata, vt herbas: diuiſiones enim eas & interſectiones, qui in earum folijs à tergo eminent. Græci ἶνας vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando neruos, aliquando dorſum, aliquando venas appellauit. Sic Theophr. hiſt. pl. lib. 1. cap. 2. inter cæteras plantarum partes numerat μήτρας, ἶνας, φλέβας. ¶ Galenus initio comment. in epidem. l. 6. ἶνα, vocat etiam lineolam illam quæ literam θ. per tranſuerſum ſecat. ¶ Item ἴς, vis, robur apud poëtas. quoniam virium corporis bona pars conſiſtit in fibris, ſeu in ijs partibus quæ fibras multas habent & neruoſæ ſunt. Il. ε. ἐν δὲ ... ἶνες ἔχοντες. Odyſſ. σ. ... Sic Heſiod. in Erg. ἲς ἀνέμου Βορέαο. Et ἶς πολεμοῖο, Iliad. φ.

Ἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fibræ ſimilis, neruoſus. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 1.

Ἰνίον, ου, τὸ, poſterior colli neruus, occiput, occipitium, vnde nerui, i. ἶνες enaſcuntur. Il. ε. Βεβλήκει κεφαλῆς κατ' ἰνίον ὀξέϊ δουρί. ſic nominatum διὰ τὸ ἰνώδες καὶ νευρῶδες εἶναι, quod fibroſum ſit & neruoſum. Sunt qui ... hinc dictum arbitrantur. id enim eſſe incuruari, & quidem tẽdine ceruicis ad inferiora concidente, & ad humores contracto.

Ἶνις exp. υἱός υἱὸς & βρέφος, infans: hinc originem traxiſſe putatur quoniam filij ſunt vis robúrque parentum. Euripides pro filia vſurpaſſe fertur.

Ἴφι, Ἶφις, Ἴφθιμος, vide in Ἶφι.

Compoſita.

Ἐνδινα, τά, inteſtina, Il. ψ. Euſt. tradit quoſdam ita denominata velle ab ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, vide & in comp. à Δίνη.

Εὔινος, bene fibratus, neruoſus.

Λεπτόϊνος, tenues neruos ſeu exiles fibras habens.

Πολύϊνος, multas habens fibras ſeu venas.

Ἰσχνός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἰσάζω, &c. vide in Ἴσος.

ΙΣΑΛΗ, ης, ἡ, diphthera, rheno, veſtis è pelle caprina. Ariſtophanis enim ſchol. ſuo tempore ἰσάλην dictam fuiſſe ſcribit quã

Ariſtt

Attici ἀϊστήριον nominaſſent. Idem ſcribit & Gal. ex Hippocr. Pro eodem dicitur etiam ἰξαλῆ ſeu ἰξαλῆ.

Ἴσαμι, vide in Ἴσημι.

ἸΣΑΤΙΣ, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Dioſc. lib. 2. cap. 215. & 216. & Plin. lib. 20 cap. 7. Nonnulli eſſe aiunt quod Cæſar li. 5. de bell. Gall. à barbaris ſua corporea ea herba tingentibus glaſtum appellari ſcribit.

Ἰσατώδης χολὴ, bilis quæ iſatin ſeu glaſtum colore cæſio refert, i. ſolea, Gal.

ἼΣΗΜΙ, ſcio, (* putatur ex εἴσω futuro inuſitato verbi εἴδω factum eſſe ἴσαω, ἰσῶ, vnde ἴσημι: vt ab ἱστάω eſt ἵστημι. Theocrit. in Ὀ᾽δ᾽ ευτ καλῶς μάλα τὸ ἴσαμι. Doricè pro ἴσημι. In plur. ἴσαμεν, ſcimus, & per ſyncopen ἴσμεν, ac Doricè & Æolicè ἴδμεν. Eſt autem ἴσμεν & in proſa vſitatum. In ſecunda perſona ἴσατε, pro quo potius ἴστε in vſu eſt. Tertia, ἴσασι ſciũt. Iliad. υ. πολλοὶ δ᾽ μεν ἀνδρες ἴσασι. In præterit. imperf. ἴσαν, ſciebam, & in tertia plur. ἴσαον, ex qua fit per ſyncopen ἴσαν. Imperatiuus modus in omnibus numeris & perſonis ſyncopen patitur. Dicitur enim ἴσαθι. & per ſyncopen ἴσθι: ſic ἰσάτω & ἴστω. In duali ἴσατον & ἴστον: ἰσάτων & ἴστων. Plut. ἴσατε & ἴστε: ἰσάτωσαν & ἴστωσαν, nec non ἴστων. In infinit. quoque ἴδμεν dicitur: ſicut & ἴδμεναι, ſcire.

Συνίσημι, (comp. inuſit.) conſcius ſum. idem quod συνείδα. vnde συνίσασι & συνίσμεν, nec non συνίστε: aliáque nonnulla tempora inueniuntur.

Ἴδμων, peritus, gnarus. Ἰδμοσύνη, peritia. cuius dat. plur. ἰδμοσύνῃσι, apud Heſiod.

Comp. Ἐπίδμων pro ἴδμων, in Epigr. ἐπίδμονα θῆρας.

Ἀϊδμολίη, ἡ, ignorantia, imperitia. ἀγνοια. vt exp. Etym. deducens ab ἴδμων, præfixo α priuatiuo, & facta ſyncope, atque ν in λ verſo. Scribitur & ἀιδμολίη, apud Suidam.

Ἀϊδμολεῖν, apud Etym. eſt ἀγνοεῖν. ignorare.

Ἴδρις, ιος, ὁ & ἡ, ſciens, peritus, gnarus. Heſiodus in Erg. (de formica loquens) ὅτι τ᾽ ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Et cum genit. Apoll. Arg. 1. ἴδρις ἀρότου.

Ἰδρείη, ἡ, ſcientia, peritia. Iliad. π. ἰδρείῃ πολέμοιο.

Comp. Ἄϊδρις, ιος, ὁ & ἡ, imperitus, inſcius. Iliad. γ. ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. Heſiod. Χώρου ἄϊδρις ἐών, loci ignarus. Sophocl. ὁ πάντ᾽ ἄϊδρις.

Ἀϊδρείη, ἡ, inſcitia, imperitia, imprudentia. Hom. & Heſiod.

Ἀϊδρεῶς, imperitè. Item perſpicuè. Ἄϊδρης, ητος, ὁ, inſcius, imprudens. Nicand. in Alex.

Πολυΐδρις, qui multa ſcit, multa callens: ſeu multa expertus. Od. ο. & ψ. Πολυϊδρίη & πολυϊδρείη, multa ſcientia, multarum rerum cognitio. Od. β.

Ἰσμήνιος, vocabatur Apollo, eo quòd omnia ſciret, teſte Plut. in lib. de ει apud Delphos.

Ἐπίσταμαι, f. ἐπιστήσομαι, (comp. ex ἐπὶ & ἵσταμαι, interiecto τ) ſcio, peritus ſum. Cum infinit. vt Iſocrat. ἐπιστάμενος καλῶς ἐπιβιῶναι. Cum genit. vt Iliad. β. ἐπιστάμενοι πολέμοιο. Cum dat. vt Iliad. ε. ἐπιστάμενος μάλ᾽ ἀοιδῇ. Cum accuſ. vt Iſocr. τὸ τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ, eorum mores cognoſces. Interdum cum participio, vt Plutarch. in Themiſt. ἐπίσταμαι ἔχων, ſcio me habere. Abſolutè dicitur ab Ariſtoph. ἐπιστάμενος ἀνήρ, vir prudens ſeu intelligens.

Ἐπισταμένως, aduerb. ſcienter, peritè. Item prudenter. Od. υ. Apud Heſiod. εὖ καὶ ἐπισταμένως.

Ἐπιστήμη, ἡ, ſcientia, peritia. Item ars. ἐπιστήμη ναυτική, Plat. ars nautica. Et plur. αἱ ἐπιστῆμαι, artes liberales.

Ἐπιστήμων, ſciens, peritus. Xenoph. Superl. ἐπιστημονέστατος ſcientiſſimus. Ἐπιστημόνως, ſcienter, ſcitè, peritè. Ariſtid. Et ſuperl. ἐπιστημονέστατα, doctiſſimè, Plato. Ἐπιστημοσύνη, ſcientia, peritia.

Ἐπιστημονικός, cui ſcientia ineſt. Expon. & ſcientia præditus, apud Gal. Apud Ariſtotelem in poſter. anal. dicitur ſcientiæ cuiuſque proprius & ſcientiæ efficiens. Ἐπιστημονικῶς, peritè, cui opponitur ἀμαθῶς. Greg.

Ἐπιστητός, cadens ſub ἐπιστήμην. Τὸ ἐπιστητόν, exp. etiam, quod ſcitur. Ariſtot. in Categorijs.

Decomp. Ἀνεπιστήμων, inſciens, ignarus: non ſciens. vt apud Thucyd. lib. 3. ἀπειροι καὶ ἀνεπιστήμονες ὅποι τράποιντο, neſcij quò ſe verterent. Item inſcius, indoctus, imperitus, nulla imbutus ſcientia. vt apud Plat. ἀνεπιστήμων οὐδ᾽ ἐν ἰσῷ. Apud Thucyd. ἀνεπιστήμονες νῆες, expon. naues ab imperitis inſeſſæ.

Ἀνεπιστημόνως, per inſcitiam, inſcitè, inſcienter, imperitè.

Ἀνεπιστημοσύνη, inſcientia ſeu inſcitia, imperitia, cui opponit ἐπιστήμη, apud Xẽ. & Themiſt. ac Plat. Interdũ & cũ genit.

Ἐξεπίσταμαι, probè noui, calleo, teneo, ſcio, ad vnguem teneo, apud Ariſtoph. Demoſthenes dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. Iungitur interdum infinitiuo, interdum accuſ.

Προεξεπίσταμαι, per contractionem προὐξεπίσταμαι, q. d. antè probè noui. Æſchylus in Prometheo, πάντα προὐξεπίσταμαι σαφῶς τὰ μέλλοντα.

Προεπίσταμαι, præſcio, iam antè ſcio & exploratum habeo. Xen. Pæd. 4. προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο.

Συνεπίσταμαι, ſum conſcius, ſcio. Luc. συνεπίσταμαί σοι πο- (ρεία δ᾽ ρᾳδίως ἀντι-

Ἴσκω, ſcio vide in Εἴδω, ſcio.

ἸΣΘΜΟΣ, οὗ, ὁ, iſthmus, terra bimaris, hoc eſt terra anguſta duplici intercluſa mari. Ariſt. de mundo. καθ᾽ ἃ ἐν γενόμενος ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Peculiariter autem & κατ᾽ ἐξοχὴν de Corinthiaco ſeu Peloponneſiaco iſthmo dici ſolet. ¶ Dicitur & in homine ἰσθμός, fauces: pars illa quæ inter os & gulam ſeu guttur in modum iſthmi eſt interiecta vt quum Gal. comm. 3. in aphor. Hippocr. παρίσθμια eſſe dixit φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. * ſic autem vocatur pars illa, quaſi ἰσθμὸς ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι τὴν τροφὴν δι᾽ αὐτοῦ, quod per eam ceu per anguſtum tranſitum cibus & potus in ventrem demittantur: vt annotat Euſt. & ſchol. Hom. ¶ Apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 4. c. 8. ἰσθμὸν quidam eſſe putant quoddam πλέγμα quo orificium vaſis teſtacei obſtruitur, & id quidem in anguſtas fauces deſinens. Apud eundem Ariſt. in Probl. ἰσθμὸς κλεψύδρας exp. collum clepſydræ, i. anguſtiora foramina. Sumitur & pro interniculo apud Dioſc. l. 2. In qua ſign. ſunt qui potius ſcribendum cenſeant ἰσθμίον.

Ἴσθμιος & ἰσθμιώτης, ου, ὁ. iſthmi incola. Et Neptunus Ἴσθμιος, quoniam in iſthmo fanum habebat. Τὰ ἴσθμια. ſ. ἱερά, ſacra iſthmia in honorem Neptuni, ſeu ludi Iſthmij. Strab. l. 8. Thucyd. lib. 8. De his ludis plura vide apud Plut. in Theſeo & Pauſ. in Corinth.

Ἰσθμιον, ου, τὸ. (Euſt. authore) dicitur τὸ περὶ τὸν ἰσθμὸν, quod circum collum eſt, collum cingens: quidem peculiariter collare ornamentum ſorques collum ſeu fauces cingens. Ab Heſych. expon. etiam περιστόμιον. (lib. 8.

Ἰσθμιακὸς ἀγὼν, certamen iſthmiacũ, ludi iſthmiaci, apud Strab.

Ἰσθμιακός, idem, Apud Suid. ἰσθμιακὴ πίτυς, iſthmica pinus, qua coronari ſolebant, qui iſthmicis ludis viciſſent.

Ἰσθμιὰς νίκη, apud Steph. iſthmiaca victoria, palma iſthmiacis ludis reportata. Et ἰσθμιάδες σπονδαί, iſthmiacæ induciæ i. induciæ quæ tantiſper durabant dum iſthmiaci ludi celebrati eſſent.

Ἰσθμιάζω iſthmiacum feſtum agito, iſthmiacos ludos celebro. Tranſlatè autem & prouerbialiter eſt, malè habeo, parum commodè ſalubriterque viuo quòd ludi illi iſthmiaci morbis eſſent obnoxij ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluuiem.

Ἰσθμοῖ, in iſthmo, apud Plut. in Themiſt.

Ἰσθμώδης, iſthmo ſimilis, iſthmi formam ſeu ſpeciem gerens, iſthmi in modum anguſtus. Thucyd. lib. 8. ἰσθμώδους ὄντος τοῦ χωρίου.

Compoſita.

Διισθμίζω, iſthmum traduco, apud Suid.

Παρίσθμια, τὰ, tonſillæ, i. glandulæ faucium. Item ipſe φλεγμοναὶ τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. Gal.

ἸΣΙΚΟΣ, ου, ὁ, & Ἰσίκιον, ου, τὸ, iſicium: eſt edulij genus ex carne diligenter intrita & minutiſſimè inciſa: de quo vide Apicium lib. 2. cap. 1. & Aphrod. prob. 25. lib. 1. Author eſt Macrob. iſicium dici quod ab inſectione inſicium dictum erat. amiſſione enim literæ poſtea quod nunc habet nomen obtinuiſſe. Videtur ex Latino factum, atque adeò peregrinum eſſe vocabulum colligi poteſt ex Athen. l. 9.

Ἴσκω, vide in Εἴδω, ſcio.

ἼΣΟΣ, vel ἶσος, η, ὁ. (producta vel correpta priore ſyllaba) æqualis, par. Il. ι. μηδ᾽ ὁ θεοῖσιν ἴσ᾽ ἐθέλῃ φρονέειν. Ariſt. ἴσον μέρος æqualis portio. Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, par pari referre. Interdum cum dat. vt ἴσον σοι εἰσφέρω, apud Demoſth. confero paria tibi, id eſt tantum, quantũ tu. Et Xen. Pæn. 1. εἰς τὸ ἴσον ἀφικέσθαι τῇ ἐπιστήμῃ τοῖς ἀλείπταις. Copulatur interdum cũ δίκαιος, vt ἴσα καὶ δίκαια ἐσθλόν. Dem. Interdũ cũ ὅμοιος. vt Xen. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquis conditionibus. Et ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ apud Thuc. & reliquos. Apud Hom. interdum pro ὅμοιος ponitur. vt Il. λ. ὑπερφιάλοις ἶσος ἄλλῃ. Τὸ ἴσον ſubſtantiui locum ſæpe obtinet & exp. æqualitas, æqualis portio ſeu æqua. item æquabilitas, iuris æquabilitas, ius. vt τὸ ἴσον ἔχω, ius meum obtineo. Ἀπὸ τοῦ ἴσου, Thucyd. pari iure & conditione: interdum & ex æquo iure. Ἴσα, ſequente καὶ, perindè, æquè, vt Thucydid. libro 3. ἐν ᾧ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμὲν, perinde vt ſupplices, æquè atque ſupplices. Ἴσον ἀπέχειν, Thucydid. æqualiter abeſſe, tantundem abeſſe. ¶ De numero etiam dicitur. Xenoph. Hell. 1 Αὐτοὶ ἔχων τὰς ἴσας ναῦς, totidem naues. Et Herod. ἴσα ἔτεα totidem anni. Ariſt. de part. animal. ἴσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ᾠὰ πάντες ἔχουσι καὶ ἀνισα, habent omnes oua eodem numero atque impari.

Ἴσως, aduerb. æqualiter, æquè, æquabiliter, cum æquabilitate, cui opponitur ἀνίσως. Demoſthen. Olynth. 3. Frequentius ponitur pro fortaſſe, apud Platonem, Ariſtotel. Xenophon. Demoſthen. & alios.

Ἰσότης

Ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas ſeu æquabilitas, parilitas. vt Solon apud Plut. ἰσότης ϛάσιν οὐ ποιεῖ. Sic & Iſocr. in Areop.

Ἰσόω, ῶ, æquo adæquo. Xen. Pæd. 7. ὁ οἶδ' ἄν ἴσοι τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. item ἰσωθῆναι, æquiparare ſe, vel æquiparari, Od. η. v. 207 & apud Arat.

Ἰσάζω, æquo, adæquo, vt ἰσάζειν τὰς οὐσίας ὁμαλίζοντας τὰς οὐσίας, Ariſtot. Polit. 2. interdum abſolutè ponitur, vt ἰσάζουσαι ψῆφοι, quum adæquant iudicum ſententiæ. Apud Ariſtoph. ἰσάζεσθαι ζυγῷ pro æquilibrio.

Ἰσάκις, æqualiter, pariter, vel totidem vicibus.

Ἰσαχῶς, pariter, item totidem modis. Ariſtot. Eth. l. 1. c. 6.

Ἴσιος, ὁ, ἡ, idem ac ἴσος, par, æqualis: item ſimilis. Nic. in Ther. v. 159. hinc comparat. ἰσαίτερος pro ἰσαίτερος apud Thuc. Eurip. & Xenoph. Et ſuperl. ἰσαίτατος pro ἰσαίτατος. Alij hæc aliud vſurpari volunt φιλαίτερος & ἰσαίτατος, vt μεσαίτερος, φιλαίτερος, μυχαίτατος pro μεσαίτερος, φιλαίτερος, μυχαίτατος.

Ἰσόω idem quod ἰσάζω. Ἰσώομαι, idem quod ἰσάζομαι, ſimilis ſum. Nic. in Alexiph.

Ἰσήρης, εος, ὁ, ἡ, æqualis, par, vt ἰσήρεις ψῆφοι, æqualia ſuffragia. Eurip.

Ἐΐσος, η, ον, pro ἴσος, poëticum eſt. vt δαιτὸς ἐΐσης. Iliad. α. dapes quæ æqualiter omnibus diſtribuuntur. Et ἐΐσας φρένας, Od. ξ. animus, moderatus, ſuique ſemper ſimilis.

Compoſita.

Ἄνισος, ὁ, ἡ, inæqualis, impar. Dicitur de re & de perſona Ariſtot. Ἀνίσως, inæqualiter.

Ἀνισότης, ἡ, inæqualitas, apud eundem Ariſtot.

Ἀνισόω, ῶ, exæquo, adæquo. vnde ἀνισωθεὶς πλήθει, ex Herodoto adæquatus numero, par numero. Exp. & ad æqualitatem redigo, item permuto, commuto Plat. in Polit.

Ἀνίσωσις adæquatio, exæquatio.

Ἀνισάζω, æquo adæquo, compenſo. Ariſtot. de part. an. l. 2.

Ἀνισάζομαι, æquor, adæquor, compenſor.

Deriuat. Ἀνισάσμα, τό, q. d. adæquamentum, ex Ioſeph. de antiq.

Ἐπανισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω.

Ἀντισόω, adæquo, exæquo, æquale reddo. Ἀντισοῦμαι, οῦμαι adæquor, &c. Greg. Ἀντίσωσις, contrariorum comparatio. Ariſtot. rhet. 3.

Ἀπισόω, ῶ, idem quod ἀντισόω, & ἀνισόω. Ἀπίσωσις, adæquatio.

Ἐνισάζω, exæquo.

Ἐξισόω, æquo, adæquo, æquiparo. Ἐξισοῦμαι, æquor æquiparor. Thucyd. 1. apud Plut. in Them. τοῖς βαρβάροις ἐξισωθῆναι τὸ πλῆθος, barbaris pares numero. Ἐξ ἴσου & ἐξ ἴσου æqualiter, æquè ac vel perinde. Sæpe & disiunctim ſcriptum inuenitur.

Ἐξισάζω, adæquo. Item, idem polleo apud Themiſt. Apud Dialecticos ἐξισάζοντα dicuntur ea quæ ἀντικατηγορεῖται.

Συνεξισόω, coæquo.

Ἔπισος, æqualis, pro ἴσος. Ἐπίσης, aduerb. æquè ac, vel perinde.

Ἐπισάζω, complano, adæquo, ex Ariſtot.

Λισσός, ὁ, leuis glaber quidam dictum volunt quaſi λίαν ἴσος, admodum æquus & planus. vide & in Λεῖος.

Πάρισος, æqualis, vel compar Polyb. Πάρισον apud Rhetores, propè æquatum quod conſtat ſimilibus membris. Quintil. lib. 9. c. 3. vide & Hermog. Παρίσως, æqualiter, Dem.

Παρισόω, ῶ, adæquo, æquale reddo ſeu par aut compar. Item æquiparo, Plat. de rep. l. 4.

Παρίσωσις, adæquatio. Apud Rhetores ſignificat peculiariter ſtructuram orationis cui adhibentur quæ πάρισα vocantur. Ariſtot. in Rhet.

Παρισωτικός, cui vis ineſt τῆς παρισώσεως.

Αἶσα, &c. Ἰσαιός. Ἡμισυς, &c. Κυπάρισσος, Μίσος, quomodo huc pertineant ſingula vide ſuis locis.

ΙΣΤΗΜΙ, F. ϛήσω, ſtatuo. vt Στῆσαι τρόπαιον apud Xenop. ſtatuere trophæum. Et ϛῆσαι χαλκοῦν apud Demoſt. ſtatuam æream alicui ſtatuere. Item erigo, vt apud Ariſtotel. ἱϛῶντας τρίχας, erigit, i. facit vt erigantur. Dicitur etiam ἱϛάναι τὰ ὦτα, arrigere aures. Item excito, vt Odyſſ. ξ. ϛῆσαι νεφέλην, excitare nubem. Apud Plutarch ἱστάναι χορόν. exp. inſtituere. Apud Herodotum ἱστάναι βασιλέα, conſtituere regem. ¶ Item ſiſto, colloco, Xenoph. πάλιν αὐτὰ τὰς ἀγέλας ἱστάναι. Plat. in Theæt. Στήσωμεν αὐτοὺς τοῦ λόγου. Plut. in Themiſt. ὅτι [illegible] ἐπέσχε βοηθείας αὐτίκα. ¶ Item ſiſto, inhibeo, reprimo. In qua ſignif. dicitur & ἱστάω, ῶ, item ἱστάνω, quod in compoſitis potius vſurparunt, vt καθιστάνω, συνιστάνω. Dioſc. lib. 1. καλῶς ἂν ἱστᾶσι. Synel. ep. 43 Στήσατε τι κακόν. Apud Homer. Odyſſ. ρ. Στῆσαι νῆας appellere naues. ¶ Item appendo pondero. Quæ ſignificatio ex prima ducta videtur, quòd erigi ſoleant quæ appenduntur. Xenoph. apomn. 1. ἀξιῶσιν ἀριθμήσαντας ἢ μετρήσαντας ἢ στήσαντας εἰδέναι. Sic & Pæd. 8.

Aoriſt. 2. ἔστην, & præt. ἕστηκα (quod & ἕστακα) neutram ſeu paſſiuam habent ſignificationem. Infinitiuus ἑστηκέναι, exponitur interdum ſtare vel iacere. interdum paſſiuè, ſitum eſſe vel poſitum eſſe. Idem in compoſitis obſeruatur, idque per omnes modos. Odyſſ. σ. ὀρθὸς στῆναι ποσί, ſtare erectus in pedes Xen. Pæd. 5. στὰς εἰς τὸ μέσον, ſtans in medio, apud Dem τὰ γράμματα ἕστηκε, literæ poſitæ ſunt. Dicitur & ἑστᾶσι pro ἑστήκασι, & ἑστάναι pro ἑστηκέναι.

Deriuata, ac primùm ex ἵστημι, ſtatuo, erigo, ſiſto.

Ἑστήκω (thema factum more Syracuſano ex præterito perf. ἕστηκα. vt κεκλήγω ex κέκληγα & ſimilia poetis præſertim vſitata) ſto, conſtanter ſto, perſto. Dem. ὅσα τὰ πρῶτα ἑστήκει ὑπὲρ πάσης Ἑλλάδος. Idem, τεκμήριον ἑστήκοντες. Et Sync. ὀρθὸς ἕστηκε. Media voce Ariſtot. Metaphy. li. 8. [illegible] ἑστῆκε καὶ τὸ καθόλου κατὰ [illegible].

Ἵσταμαι, ſto (in qua ſignif. στῆναι ſæpe ponitur, vt Il. β. Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, propè ſtans. Apud Ariſt. ἵστανται τρίχες, ſtant arrectæ. Apud Thucydid. ἵστασθαι πρός τινα, ſtare aduerſus aliquem, id eſt, reſiſtere, obſiſtere alicui. Apud Ariſtot. in Oecon. ἱσταμένου δὲ χειμῶνος, inſtáre tempore, apud Heſiod. ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere nuper ineunte. Exponitur etiam, deſiſto. Demoſth. Philip. 4. οὐχ ἵστατο τοῦ τὰς ἀδικίας ἀδικεῖν, non deſiſtet ab iniuria inferenda. Et cum genit. vt ἐνταῦθα ἵστασθαι τοῦ λόγου. Item conſiſto, quieſco, Demoſth. Philipp. 4. οὐχ ἵστατο τὰ ἀγαθὰ μεγάλα τινὸς κακοῦ. Item inſiſto. Apud Galen. ad Glauc. ἵστασθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον, inſiſtere aduerſus id quod vehementius eſt. Σταθῆναι autem paſſiuè ponitur pro ſtatui ſeu erigi, vt σταθεῖσα ἐν ἀγορᾷ. Ariſtot. ¶ Item actiua ſign. ſtatuo. Xé. Hell 7. τρόπαιόν τε ἵστατο, trophæum ſtatuebat. Il. α. ἵστασθαι, exp. malum ſtatuere vel erigere. Et Il. ζ. κρητῆρα στήσασθαι, ſtatuere crateras.

Στάσις, εως, ἡ, quaſi dicas, ſtatus ſiue ſtatio, i. ipſe ſtandi actus. vel etiam poſitio & collocatio, & quaſi dicas ſiſtentia. vt στάσις τῆς χειρὸς, Gregor. Στάσις παννύχιος, ſtatio per totam noctem, ſtatio nocturna, excubiæ. ¶ Item ſtatus (cui opponitur aliquando motus) quies qua nimirum aliquid quod antè mouebatur, ſubſiſtit. Plutarch. de procreat. animi. πρὸς δὲ ταύτας στάσιν καὶ κίνησιν, ſtatum & motum. Sic & apud eundem de primo frig. Et στάσις ἀνέμων apud Thucyd. tranquillitas qua ventorum mot quaſi ſubſidit. Apud Alex. Aphrod. in Probl. στάσιν λαμβάνειν ponitur pro ſubſiſtere. Exponitur etiam, ſtabilitas, firmitas, conſtantia perſeuerantia. ¶ Item ſtatio, i. locus in quo ſtatur aut conſiſtitur. Ariſtoph. in Pluto. Κἀγὼ γὰρ ἔχειν τὴν στάσιν ταύτην ποτέ. Sic apud Aeſchin. in Cteſiph. & apud Polyb. lib. 2. Ab Heſych. exponitur etiam officina. ¶ Item ſtatus, vocabulum Rhetorum: quidam conſtitutionem vocant, alij quæſtionem, id in quo cauſa conſiſtit. vide Quintil. lib. 5. c. 6. & Cicer. in top. ¶ Item conſtitutio ſtructura, vt στάσις μελῶν. Ariſtophan. in Ran. Sic χορῶν στάσις dicitur actio illa qua chorus conſtituitur & cogitur. ¶ Item, conſtitutio & temperies. vt apud Hippocr. ἀέρος στάσις. ¶ Item στάσεις fluminum dicuntur aggeres & ripæ. ſunt enim ſtationes quibus eorum violentia ſiſtitur & frangitur. Ariſt. in equit. ¶ Item στάσις tranſitiue accipitur pro collocatio, poſitus, vt στάσις ἀπὸ [illegible] apud Poll. ¶ Item factio, (quæ ſignificatio inde orta videtur, quod in factione pars vtraque ſuam veluti ſtationem ſeorſum habeat. (Ariſt. Oecon. 2. ὅταν στάσις [illegible], duas factiones.) Sic & Plut. in Sert Expon. & ſeditio. Iſocr. de pace. καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγίγνονται. Et apud Xen. εἰς στάσιν ἐμβάλλειν, ad ſeditionem concitare. Et τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν ἀνακαινίζειν Plut. veterem ſeditionem redintegrare. Et ἐν στάσει εἶναι apud Thucyd. ſeditionibus agitari.

Στάσιμος, ὁ, ἡ, ſtabilis, firmus, conſtans, Plut de primo frig. Et metaph. apud eundem in Artox. στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, qui eſt ſtabili & firmo ingenio. Στάσιμον μέλος, carmen quod ſtans chorus canit. Item quietus. Plut. de primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, frigus quietum eſſe videtur. Item grauis ſeu tardus in bonam partem, apud Ariſtot. Problem. ſect. 19. quæſt. 49. Item tardus, hebes, ſtupidus, Poll. Apud Ariſt. eth. 4. cap. 3 λέξις στάσιμος, oratio ſtabilis & ſedata. Apud Lyſ. στάσιμον ἀργύριον, pecunia vſuraria. ¶ Στάσιμα, pondera. σταθμία, Poll.

Στασιώδης, ὁ, ἡ, ſeditioſus. Xen.

Στασιώτης, ὁ, qui factionis alicuius eſt Herod. vel ſeditioſus, qui ſeditionem concitat. Suid. Item ſatelles, apud Antiph.

Στασιωτικός, ὁ, ἡ, factioſus Item ſeditioſus. Thuc. l. 8. Exp. & ſeditioni obnoxius apud Ariſt. eth. 5. apud Thucyd. lib. 4. [illegible] στασιωτικῶς, exp. ſeditioſè, more eorum qui ſeditiones faciũt.

Στασιωτεία, ἡ, ſeditioſus ſtatus, apud Plat. li. 4. de rep.

Στασιάζω, factionibus contendo, vel ſeditioſè diſſideo. Plat. in epiſt. στασιάζουσα πόλις ἐν αὑτῇ, ciuitas inteſtinis ſeditionibus laborans. Xé. apomn. 1. στασιάζειν ἀλλήλοις. Et στασιάζειν πρός τινα, apud Plut. Interdum exp. diſſideo. vt apud Herod. lib. 5. πρὸς ἀλλήλους ἐστασίαζον οἱ ἀδελφοί, inter ſe diſſidebant. Interdum exp. contendo, certo. vt apud Plat. στασιάζειν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως. Oecon. 2.

Στασιασμός, ὁ, ſeditio, vel potius ſeditionis concitatio. Ariſt.

Στασιαστής, οῦ, ὁ, qui ſeditiones concitat, ſeditioſus.

Στασιαστικός, ὁ, ἡ, ad ſeditiones concitandas aptus. ſeditioſus. vt Στασιαστικοὶ λόγοι, apud Plut. Aeſchin.

Στασιαστικῶς, ſeditioſè, factioſè. Ariſtot. in Polit. Dem. Philipp. 3. & pro cor.

Στάσιμος, ὁ, qui ſtetit aut ſtat, vt στατὸς ἵππος, Il. ζ. equos in ſtabulo côtinetur. Et στάσιμον ὕδωρ, Soph. in Philoct. aqua ex imbribus conſtans, aut ſtagnans, vel aqua ſtabilis & quæ à ventis nô agitatur: qualis eſſe aqua fontium ſolet. Item idem quod σταδαῖος: vt σταδαῖος θώραξ & χιτὼν, thorax & tunica recta. Aliquãdo dicitur ſubſtantiuè στατός. Plut. in Alcib. στατὸς καὶ ξυστὶς καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον.

Στατικὸς, ἡ, ὁ, ſiſtendi vim habens: cui oppon. κινητικός. vt στατικὰ κολλύρια apud Aetium. Eſt & ſtatice herba, apud Plin. li. 26. c. 8. vide & in der. ab ἵστημι, i. appendo.

Στατίζω, ſiſto. item ſto, conſiſto. item ſtabulor.

Στατηρὸς, ἡ, ὁ, ſtabilis, firmus, idem quod Στάσιμος.

Σταδίην, ſtatim, i. ſtando, more eorum qui ſtant. Euſt.

Σταδαῖος, ἡ, ὁ, ſtans, erectus. Heſych. Σταδαῖος μαχητής, ſtatarius miles.

Στάδιος, ἡ, ὁ, ſtabilis, ſtatarius, vt σταδία μάχη, ſtataria pugna, apud Plutarch. & apud Thucyd. lib. 4. Apud Apollon. l. 3. στάδιος θώρηξ, exp. thorax longus & rectus vel firmus & bene compactus. Sic στάδιος χιτὼν apud Callim. tunica recta. Vide & in deriuatis ab ἵστημι, i. appendo. Τὸ στάδιον, immota ſtabilitas qua aliquis ſubſiſtit, nec loco mouetur, apud Suid. ¶ At pro ſtadio vide paulò poſt.

Σταδιαῖος, ἡ, ὁ, idem quod στάδιος. vt σταδιαία μάχη apud Luc. Et σταδιαῖος θώραξ.

Στάδιον, ου, τὸ, & στάδιος, ου, ὁ, ſtadium menſura pedum ſexcẽtorum, vt traditur ex Herodoto lib. 2. αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαί εἰσι στάδιον ἑξάπλεθρον. Thuc. l. 4. καὶ μεῖζον ἀεὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα. Ariſt. in Ranis, Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem ſuperantes ſtadio vno & amplius, idem in nebulis, τῶν Ἑλλήνων εἶναι λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, vt dicatis me Græcis omnibus præſtantia antecedere centum ſtadiis, i. vt dicatis me Græcorũ omnium præſtantiſſimum. interdum dicitur de curriculo quod hoc ſpaciũ æquabat. Herodotus in Terpſich. ἀγωνιζόμενος στάδιον συνέβαινε τῷ πρώτῳ. Xen. Hell. 2. τὸ στάδιον ἐνίκα κρονίνας. Pro loco etiam certaminis apud Theophilum lib. 2. Inſtitut. annotatur. *Euſtath. deriuata à στάσιν δὲ τὸ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ πρὸς θεῖν μόνον ἀγωνίζεσθαι, ὥστε καθημένους θεᾶσθαι, ἀλλ᾽ ὥστε πρὸς ἄθλα ἱστάναι.

Σταδιεὺς, ὁ, & σταδιοδρόμος, ὁ, qui ſtadium currit, qui ſtadio certat. Epigram. lib. 2.

Σταδιαῖος, ἡ, ὁ, ſtadij menſuram æquans. Athen.

Σταδιασμὸς, ὁ, dimenſio terræ per ſtadia. Ptolem.

Ἑξαστάδιος, ὁ, ἡ, (comp.) qui ſex ſtadiorum eſt.

Στατηρὸς, ὁ, ſtabilis, firmus, idem quod στάσιμος. στατηρὸς & σταθερὸς apud Suid. Aliquando dicitur σταθερὸν, θέρος μεσημβρία, aut ἦμαρ pro feruentiſſima æſtate, meridie, dic: propterea quòd quum ad medium peruenit, in quo ceu termino ſubſiſtit feruor eius, tunc ſit maximus, & quaſi ſtabilis. in qua ſignif. ſunt qui à σταθεύω deriuent.

Στατηρὸς, dicit. etiã & στατηρὸς, vt σταθερὰ βάλλουσι, in Pãd.

Σταθερότης, ητος, ἡ, ſtabilitas, conſtantia firmitas.

Σταθμὸς, ὁ, ſtabulum caula. Il. α. κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον, & alibi apud eũdem poëtam. Sic apud Eurip. in Androm. σταθμοὺς ἐπὶ βοῶν, ad ſtabula bubulci. Sic & apud Xen. de re eq. ¶ Item ſtatio manſio, ſeu ſtatiua, i. certa & definita loca in quibus ſubſiſtunt qui iter faciunt. Herodian. l. 2. Philo de vita Moſ. l. 1. Luc. de hiſt. ſcrib. Herodot. in Terpſich. ¶ Item poſtis, alio nomine παραστάς. Od. ρ. κλιθεὶς σταθμῷ κυπαρισσίνῳ dorsũ inclinans ad poſtem cyp. Herodot. σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. ¶ Item ſtatera, in qua ſignif. vide in deriuat. ab ἵστημι, i. appendo.

Σταθμεύω, ſtabulor, ſtatiua habeo, diuerſor: Appian. in Mithrid.

Στῆμα, τὸ, ſtamen. Dicitur de planta, vt Heſychius annotat. item pendula virgæ virilis pars. Poll.

Στήμων, ονος, ὁ, ſtamen. Heſiod. in Erg. Plut. de ſolert. anim. Plat. in Cratylo, οἱ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνοντες, ſtamina & ſubtegmina ſeu tramam diſcernimus, item (vt & ſtamẽ apud Lat.) fila quæ è colu ducuntur. Apud Luc. κρόκην καὶ στήμονα κλώθουσα, ſtamina nens, ſeu torquens. Et apud Poll. ἐπιτεῖναι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, intendere ſtamina, i. fila è colu ducta ad ordiendam telam. & ἀπλοῦς τοὺς στήμονας apud eũdẽ ex Plat. comico & στήμων ἐξεσμηγμένος ex Ariſtoph. vnde comp. Ὁλοστήμονας, vt ὁλοστημόνους τοὺς ὑφασμένους χιτωνίσκους. Poll. ex Soph.

Στημονιτικὸς, vt Στημονιτικὴ κρόκη, trama quæ ſtamini intexitur. apud Poll.

Στημόνιος, ὁ, ſtimoneus. Theophraſt. lib. 3. de hiſt. plant. cap. vlt. Στημονίαι, expon. cincinni ſtaminibus ſimiles, cincinni polini & teneri.

Στημόνιον, ου, τὸ, ſtamen, idem quod στήμων. Ariſtot. pol. 2. c. 4.

Στημονώδης, ὁ, καὶ ἡ, ſtamineus, ſtamen referens. Plut. de ſolertia animal.

Στημονίζομαι, ſtamen duco, ſtamen tendo ordior. idem quod Στήμονα ἱστημι. Ariſtot. hiſt. animal. lib. 9. cap. 39.

Στήσιος, ὁ, vt στήσιος Ζεὺς, Iupiter ſtator, apud Plut. in Cicer.

Σταμὶν, ῖνος, ὁ, lignum in naui rectum ſtamini ſimile. vt Ariſtarc. apud Etymolog. docet. Vide etiam Euſt. Sunt qui ſtaminas à Cæſare nominari ſcribant. Od. ε. Ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι.

Σταμινάδες, ſunt itidem ligna in naui quibus tabulæ ſuperimponuntur. Poll.

ΙΣΤΟΣ, ὁ, malum nauis dictus παρὰ τὸ στῆναι, ab erigendo. Il. α. οἱ δ᾽ ἱστὸν στήσαντο, malum nauis erexerunt. Xen. Hell. 5. ἐν δὲ ταῖς ναυσὶν αἱρόμενος αὐτοὺς ἱστοὺς ἀπὸ τούτων ἐσκόπει. Eſt etiam inſtrumentum textorium, è quo ſtamina ducta ſuntra ſimilitudine mali nautici, & ipſum παρὰ τὸ ἱστᾶσθαι teſte Euſt. Item ipſa tela, vt Heſiod. in Erg. Il. Et Od. α. πολλοὺς δ᾽ ἄλλους ἱστὸν ὑφαίνειν. Et Od. κ. τὴν γ᾽ ἀλλήλων ἐποιχομένη χρύσεον ἱστόν.

Ἱστίον, ου, τὸ, nauis velum. Il. α. Οἱ δ᾽ ἱστὸν στήσαντ᾽ ἀνά θ᾽ ἱστία λευκὰ πέτασσαν, erecto malo candida explicuerunt vela apud eundem Hom. στέλλειν & καθαιρεῖν ἱστία, idem quod ὑφιέναι, contrahere ac detrahere velum, ſubmittere velum. Item textũ, velum. Plat. in Parmen. & Exod. 27. Hinc comp. πληρίστιος velum implens. vt πληρίστιος ἄνεμος. Od. κ. Et πληρίστιος ναῦς, apud Eurip. in Iphig. Taur. Exponitur & paſſiuè qui proſpero curſu nauigat, vento implente velum: quod & metaph. vſurpatur apud Plut. in Catone.

Στάλιξ, vel potius στάλικες, paxilli ſeu furculæ, quibus attolluntur ſuſtentanturque retia. Dicuntur etiam varij aut ceruí. Plut. in Pelopida, κυνηγεσίας τε θηρευτικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες.

Σταυρὸς, στῦλος, στήλη, στήμων, στοιχεῖον, σταθμὸς, ἱστίον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione. Recordare autem (Lector) eorum quæ in ἵστημι diximus: nimirum horum compoſitorum aoriſtum ſecundum & præt. perf. in actiua voce ſequi ſignificationem verborum paſſ. ideoque horum duorum temporum exempla interdum in paſſiua voce afferri.

Ἀμφίσταμαι, circũſiſto. Soph. αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφίστανται.

Ἀνθίστημι, contra ſtatuo, oppono ex aduerſo pono aduerſarium ſtatuo. Ariſtoph. in Ran. Ἀλλ᾽ ἕτερον ἀντίστησι, καὶ ἀντιτάττεται.

Ἀνθίσταμαι, reſiſto: obſiſto, repugno, reluctor, renitor, aduerſor. vt apud Thucyd. ἀνθίστασθαι πρὸς ἅπαντας. Apud eundem li. 5. ἀνθίστασθαι αὐτῷ τὰ πράγματα, quum ei res non ſuccederet.

Ἀντίστασις, εως, ἡ, reſiſtentia, reluctatio, oboxius. Ariſtot. de mundo apud Herod. ἐξ ἀντιστάσεως ἐπ᾽ ἴσης τῆς ἀγωνίζεσθαι, pede collato & acie non aperta. apud Rhetores, comparatio, comparatiuum genus. Exp. & intentio. Hermoh.

Ἀντιστάτης, ου, ὁ, reluctator aduerſarius.

Ἀντιστατέω, obſiſto, reſiſto, reluctor, abluctor. Greg. Item obſiſto, partes facio vel cogo, factioſus ſum ex Herodoto.

Ἀντιστατικὸς, ἡ, ὁ, reluctatiuus ad reluctandum, ſeu reſiſtendum valens, vel reſiſtendi vim habens. Hermog. ἀντίθεσις ἀντιστατική.

Ἀνίστημι, ſurgere facio, erigo, excito iacentem. Plato in Charmide, τὸν μὲν ἀνιστάμενοι, τὸν δὲ πλάγιον κατέβαλλον. Sic Od. ξ. χειρὸς ἀναστήσας. Itẽ excito, i. reuiuiſcere facio, excito mortuũ. Od. ω. οὐδ᾽ ἔμιν ἀνστήσεις. Item erigo, extruo. vt ἀνιστάναι τεῖχος & ἀνιστάναι στήλας, apud Herodot. apud Nonn. ἀναστῆσαι βασιλέα, excitare regẽ, i. euehere ad regiæ dignitatis faſtigiũ. ¶ Item moueo: vt ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον. Thucyd. mouere caſtra. Item migrare cogo, ſed bus pello, vel excio. Sophocl. τί μ᾽ ἐξ ἕδρας ἀνιστάναι. Plut. in Pericle, Ἐξέβαλον δὲ παῖδας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας. Ἀθηναίους μόνους κατοικεῖν. Exponitur etiã ſubmoueo. vt apud Dem. pro cor. ἀνίστησιν αὐτὸν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας. ¶ Item euerto, ſubuerto. vt πόλιν ἀναστῆσαι, quod pro ἀναστατῶσαι, ſæpe dictum ab antiquis ſcriptoribus teſtatur Euſt. Apud Plut. πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας, quum vrbes funditùs euertiſſet.

Ἀνίσταμαι, exurgo, ſurgo. Plut. in Alcib. ἀναστάντες ἐν τῷ δήμῳ λέγειν. Ariſtoph. in Pluto. ὅτι τὴν χύτραν τὴν τῆς θύρας ἀνίσταμαι. Il. φ. Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, reſurgent apud Thuc. ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης, exp. diſcedo ab Aegina. Apud Plat. in Lachete ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, i. morbo reſurgere, conualeſcere. Itẽ euertor. Dem. de falſ. leg. ἀναστατοῦσθαι paſſi eſſis euerti. Sic. ἀνέστη πόλις, euerſa eſt. Et ἀνεστηκυῖα πόλις, euerſa ciuitas.

Ἀνάστασις, ſurrectio, propriè ſurrectio à ſedili vel à cubili, ſiue à ſomno. Soph. in Philoct. ¶ In nouo Teſt. frequenter ponitur pro reſurrectione à morte in vitam, vt Matth. c. 21. & Iohan. c. 11. Dicitur & ἀνάστασις νεκρῶν. Act. cap. 23. & 24. & alibi. Et pro reſurrectione à lapſu. Lucæ cap. 2. ¶ Item euerſio. Dem. Olynth. 1. ¶ Item ſedibus expulſio vel euocatio. ¶ Item erectio, extructio. vt ἀνάστασις τῶν εἰκόνων apud Phalaridem. Sic ἀνάστασις τείχους.

Ἀναστάσιμος, ὁ, καὶ ἡ, q. d. reſurrectiuus, reſurrectorius, perti-

nens

nens ad reſurrectionem. vt ἀναςάσιμον μυςήριον. Syneſ. ἀναςάσιμος ἡμέρα dies reſurrectionis, apud Nazianz.

Ἀνας ατικὸς ἡ ὁ, exuſcitatiuus, reſurrectorius.

Ἀναςατὴρ, ῆρος, ὁ, euerſor, vaſtator. Aeſchyl.

Ἀναςατήριος, ὁ καὶ ἡ, reſurrectorius.

Ἀνάςατος, ὁ καὶ ἡ, euerſus vel vaſtatus. ἀνάςατον ποιεῖν, euertere, vaſtare. & ἀνάςατον γίνεσθαι, euerti, vaſtari. apud Aeſchin. Plat. & alios. Item ſedibus pulſus, apud Soph. in Trachin.

Ἀναςατόω, ῶ, f. ώσω, euerto, vaſto, diripio. ¶ In nouo Teſtam. capitur pro conturbo, ſeditionem vel tumultum concito, aut ad ſeditionem ſeu tumultum concito.

Ἀναςάτωσις, euerſio. item conturbatio.

Ἀναςαδὸν, ſurgendo, more eorum qui ſurgunt.

Ἀνάςημα, τὸ, erectio, aſſurrectio. vel potius id quod aſſurgit & in altum tendit. vt ἀνάςημα γῆς, terræ eminentia, locus editus. ¶ Item ſtatura, proceritas. Theophr. & Suid.

Decomp. Ἀντεξανίςαμαι, contra inſurgo, aduerſus quempiam inſurgo, reſiſto, repugno, reluctor. Plutarch. in Numam ἀντεξαναςάσης ἔριτι.

Ἀπανίςημι & ἀπανιςάω, ῶ, excito aliũde. vel exurgere facio. Item erigo ad vitam. Greg. Exp. etiam ſubmoueo, ſedibus pello, apud Thuc. Apud Herodot. in Thalia, ἀπανιςάναι τὴν ςρατιὴν, abducere exercitum.

Ἀπανίςαμαι, ſurgo ex aliquo loco, exurgo. τῆς κλίνης ἀπανιςάμενοι, de lecto ſurgentes. Item ſedibus pellor, emigro, commigro. Thuc. ὑ χαλεπῶς ἀπανίςατο. Apud Herodot. ἀπανίςασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος. Et ἀπανίςατο ἑτέρωσε. Ἀπανάςασις migratio. & Heſych.

Διανίςημι, excito, exurgere facio. exuſcito, vt apud Gregor. Διανίςησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. Διανίςαμαι, exurgo.

Ἐξανίςημι excito, exurgere facio. Euri. Item ſurgere iubeo, ſurgere cogo, expello, eiicio. Herodot. lib. 1. ἐξανίςησαν αὐτοὺς ἐκ τῆς νήσου ex inſulis eos eiecerunt. Sic & apud Thucyd. Plat. Xenoph. & alios. ¶ Item euerto. Eurip. ἐξαναςήσας βάθρα Ἰλίου, euertens Ilij fundamenta.

Ἐξανίςαμαι exurgo, loco me moueo. Iſocrat. ἐξανίςασο πρὶν μεθύειν, ſurge antequam ſis ebrius. Apud Xen. in ſymp. ἐξανίςατο εἰς περίπατον ſurgebat vt ambularet. Et ἐξανίςασθαι τῶν θάκων è ſedibus exurgere, honoris gratia. Et ἐξανίςασθαι τῆς ὁδοῦ de via decedere apud eundem. Apud Herodot. ἐξαναςάντες ἐξ ἠθέων, è ſedibus moti & exacti. Impropriè & de monte dicitur aſſurgente in altitudinem, apud Polyb. 1. Ἐξανάςασις, expulſio è ſede: eiectio qua loco ſuo aliquem emouemus & eiigimus. euerſio. Polyb. lib. 2. ¶ Item reſurrectio, ſ. mortuorum.

Κατεξανίςαμαι (cum genit.) contra aliquem inſurgo, apud Baſil. Chryſoſt. & Greg. Exponitur etiam, non cedo, apud Plut. in Alex. ἀλλ' ἀφέντων κατεξανιςάμενος.

Μετεξανίςημι, expello, & alibi ſedem ponere cogo. Expon. & transfero ſubinde.

Προεξανίςαμαι, prior exurgo, vel ante alium ſurgo. Dicitur & de athletis ad certandum ſuo loco ſurgentibus, apud Plut. in apophth.

Συνεξανίςαμαι, vnà cõſurgo, vnà exurgo. Plut. in Polit. præc.

Ὑπεξανίςαμαι, aſſurgo, vt ij qui honoris cauſa alicui aſſurgunt. Plut. in Lyc. ὑπεξαναςῆναι πρεσβυτέροις.

Ἐπανίςημι, excito, erigo. Item ſolicito, apud Greg. Item antepono, præfero. Greg. Item præficio, apud eundem Greg. ¶ Item neutraliter aſſurgo, ſicut ἀνίςαμαι. Iliad. β. Οἱ δ' ἐπανέςησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν: honoris cauſa aſſurgebant. ¶ Item ſurgo aduerſus, vel inſurgo, aduerſus: idẽ quod κατεξανίςαμαι. Thuc. lib. 1. πρότερον μὲν τῷ δήμῳ ἐπαναςάντες καὶ κρατήσαντες τῶν πλειόνων, inſurrexerũt aduerſus populũ. Sic apud Herodot. in Thal. & apud Plut. in Publ. In eadẽ ſignif. paſſiuè quoq; capitur. vt ὁ ὄχλος γὰρ κακῶς ἐπανίςαται τῇ ἀνελευθερίᾳ. ¶ Item poſtea ſurgo. apud Dem. de falſ. leg. ἐπαναςὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, poſtea ſurgens. Dicitur etiam de rebus inanimatis metaph. vt apud Dioſc. li. 5. ca. 83. ταῖς ἐπανιςαμέναις ἐπὶ τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἐοικέναι, impendentibus aquarum bullis. Apud Ariſtot. lib. 2. de hiſto. anim ἐπανεςηκὼς λόφος τῶν πτερῶν, criſta pennarum quadam eminentia extructa. ¶ Apud Xen. Hell. 1. ἐπαναςάς ἐπὶ τὸ καταςρώματος, quum conſtitiſſet in tranſtris. ¶ Ex lib. 1. Reg. cap. 4. ἐπανέςησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, caligarunt oculi eius.

Ἐπανίςαμαι, idem quod ἐπανίςημι, inſurgo, aſſurgo, emineo, ſurgo, &c. Ἐπανάςασις q. d. aſſurrectio vel inſurrectio. Demet. Phal. Item rebellio qua aduerſus aliquem inſurgimus: ſeditio qua aduerſus eos inſurgitur qui nulla iniuria laceſſiuerunt. Thucyd. lib. 8. ἐπανάςασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, rebellio qua plebs in potentiores inſurgebat. Luc. γενομένης ἐπαναςάσεως. Item eminentia, vt ἔρως ἐπανάςασις. Apud Dioſc. lib. 1. cap. ἐπαναςάσεις φλυκταινῶν, eruptio puſtularum.

Ἐπανάςημα, tumor, tuber grumus, tumor aſſurgens. Apud Ariſtoph. ἐπαναςήματα, exp. bullæ papulæ.

Καθανίςαμαι inſurgo contra ſeu aduerſum, vel inſurgo repugnaturus, ἀνίςαμαι κατά. Polyb. lib. 1.

Μεθανίςημι, ſedibus pello, migrare facio. Μεθίςαμαι, ſedib. pellor, migro, emigro. Phil. de mundo. & de vita Moſ. lib. 1.

Μετανάςασις, migratio, emigratio. Thuc. lib. 1. & Phil. de vita Moſ. lib. 1. Μεταναςάσιον ὕδωρ, apud Nonn. aqua quæ de loco in locum transfertur quaſi migrans.

Μετανάςατος, qui demigrat. Ocell. de vniuerſ.

Μετανάςτης, ου, ὁ, qui ſolum vertens aliò demigrat. exul, vagus, profugus. Il. ι. & Syneſ. epiſt. 67.

Μεταναςεύω, exulo, ſolum mutans, aliò commigro. Syneſ. epiſt. 124. Vide & comp. à ναίω, i. habito, in der. à Ναίω.

Παραναςατεῖν, à reſurrectione aberrare, ex Gaza de menſib.

Προανίςαμαι, prior exurgo, ante alios ſurgo vel exurgo, ſurgendo alios præuenio, ſeu præuerto apud Poll.

Συνανίςημι, vnà exurgere facio. Xen. in ſymp. ὁ Διόνυσος ἀνεςηκὼς συνανέςησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. Item neutraliter, vnà conſurgo.

Ὑπανίςαμαι, aſſurgo, vt ij qui honoris cauſa alicui aſſurgunt. Ariſtoph. in Neb. καὶ θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίςασθαι, aſſurgere de ſella ſenioribus. Sic & Xen. in ſymp. & cũ dat. vt idem Xen. in Hierone, ὑπανίςανται δὲ ἀπὸ τῶν θάκων, ἐδ ὅτι τι ... Apud Xen. Pæd. 2. περιϊεμένῳ δὲ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίςαται λαγώς, ei proficiſcenti cõtinuò in primo agro exurgit lepus. Dicitur etiã de iis quę eminent. Ὑπανάςασις (q. d. aſſurrectio) honos habitus in cedendo loco, Ariſtot. eth. l. 9. Ἐξυπανίςημι, exurgo, ex inferiore loco rectus in altum ſurgo. Il. β.

Ὑπερανίςαμαι, præſto, ſupero, excello. Exp. etiam, longè ſublimior ſum, valde excello, longe præſto. Greg. ὁ ἐν μιᾷ πάντων ὑπερανεςηκώς. Sic & Areth. in apoc.

Ὑπηκοάςτης, ὁ, Suidę idem quod μετανάςτης & μετοικιςής.

Ἀφίςημι abſiſtere facio, dirimo, diſſocio, diſrumpo ſeu frango, ſeparo. Baſil. ... apud Dioſc. ἀφίςησι λέπρας, exp. eximit. Itẽ auerto, abduco, amoueo. Laert. ... Addiſ & genit. vt ἀποςῆσαι τινὰ τοῦ πολέμου. Frequentiſſimè vſurpatur pro ad defectionem ſollicito, ſiue abduco, ſeu deduco. Thu. τοὺς ξυμμάχους ἀφιςάναι, & πόλεις Ἰωνίας ἀποςῆσαι. item ἀφιςάντες τὰς πόλεις & alibi paſſim. vide aliã ſigni. in compoſitis ex ἀφίςημι & ἵςημι, i. appendo.

Ἀφιςάνω, idem quod ἀφίςημι i. amoueo, tollo. Dioſc. lib. 5. cap. 101. ἀφιςάναι ... Ἀφιςάω, ῶ idem.

Ἀφίςαμαι, abſiſto, abſum vt apud Hom. πολλὸν ἀφεςαότες. Sic Ariſtot. τὰ πλεῖςον ἀφεςηκότα, quæ longiſſimè abſunt: longiſſimè remota. ¶ Item abſcedo, ſecedo. Thu. l. 1. ... ἀπέςησαν, ſeceſſerunt. Herodian. lib 1. ... Apud Dioſc. ἀφιςάμεναι σάρκες, exp. carnes quæ abſcedunt. Item abſcedo i. ſuppuro & colligor. Galen. ... ἀφιςάμενον. Et τὰ ἀφιςάμενα, apud eundem, abſcedentia, i. collecta & apoſtema facientia. Item abſiſto re aliqua vel abſtineo. Item non ſum particeps alicuius rei. Interdum & cedo. Apud Plat. ἀφίςασθαι τῆς ἀρχῆς, abdicare ſe magiſtratu. Apud Syn. ἀπέςη τῆς διαγωνίσεως, exp. deſiſt certare. ¶ Item deficio, diſcedo à fide. itidem cum genit. qui tamen ſæpe ſubaudiendus relinquitur. Interdum dicitur etiam ἀφίςαμαι πρός τινα, vt apud Xen. Pæd. 3. ¶ Item abhorreo, alienus ſum: nam qui à re aliqua abhorret & alienus eſt, ab ea abſiſtit ſeu abſcedit. vt apud Dem. καὶ τοιούτων ἔθων ἀφεςᾶσιν. Item diſto, vt Gal. ... ἀφίςαται ... τῆς συμμετρίας. ¶ Interdum paſſiue cap. dirimor, diſiungor. vnde ἀφεςηκὼς, diuulſus, exemptus, diſiunctus, apud Ariſtot.

Ἀφιςάω, idem quod ἀφίςαμαι.

Ἀπόςασις, abſceſſio diſtantia. Theophr. li. 3. de cauſ. plan. & Ariſt. de mundo. Ἐξ ἀποςάσεως, eminus. Item receſſus vt ἀπόςασις τῶν πλανήτων ἀπὸ τῆς γῆς. Xen. apud Plut. ἀπόςασις βίου, diſceſſus è vita. Apud Dem. ἀπόςασις ..., detractio facultatũ. Item defectio. Thuc. li. 1. Plutar. Pol. Herodian. li. 5 & alibi. Item abſceſſus, ſuppuratio, ... apud Aretæum. Item morbi vnius in alterum tranſitio, apud Hippoc. Item vacuatio quæ per effluxum fit apud eundem. vt Gal. annot. in comment. Ἀποςασία defectio, Plut.

Ἀποςάσιον, τὸ, repudium. Matth. ca. 19. Item defectio idem quod ἀπόςασις.

Ἀποςατὴρ, ῆρος, ὁ, qui deficit, qui ſeceſſionẽ facit, Plut. in Lyc.

Ἀποςάτης, ου, ὁ, idem. ſeu qui abſcedit ab eo quod mendam ſuſcepit, i. tranſfuga & defector. Ἀποςάτις πόλις, ciuitas quę deficit.

Ἀποςατικός, ὁ, qui defectorem & tranſfugarum eſt. vt ἀποςατικαὶ δυνάμεις, Greg. Ἀποςατικῶς, more eorum qui deficiunt. Plut.

Ἀποςατέω, ῶ, abſum, non adſum, non præſtò ſum: vt res quæ non ſtatim in loco ſuo reperiuntur. Plato in Cratylo, μηδὲ σμικρὸν ἀποςατῇ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇ. Item deficio, deſero. Xenop. Pæd. 4. Philo de mundo. Plut. in Pericle.

Ἀποςαδὸν & ἀποςαδὰ, eminus ex interſtitio. Il. ο. Od. ζ.

Ἀποςαδεῖν ... tere plumbo & calamis circũſcriptũ. Heſyc.

Ἀπόςημα, τὸ, abſceſſus, apoſtema, humor in ſuppurationem

nem eſſectus. Gal. ad Glauc. & cõment 2. εἰς τὸ κατ' ἰσχυρὸν. idem dicitur & ἀπόστασις. ¶ Itē ſpaciū & interuallum quo abſumus ſeu quo abſumus. Ariſt. ethic. 1. cap. 10. Polyb. lib. 2. Ponitur & pro loco remotiore ac ſecretiore apud eundem, ἀποστήματι κρύψας τι στρατιώτας in ſeceſſu.

Ἀποστηματίας, ου, ὁ, qui abſceſſu laborat, qui apoſtemate laborat. Aret. lib. 1. de affect. diut. Ἀποστηματικός, ſeparatiuus, vt ἀποστηματικὰ φάρμακα apud Gaz. lib. 4.

Ἀποστηματίζω, reſiſto ſeu ſubſiſto. ex Gaz. l. 4.

Decomp. Ἐξαφίσταμαι, abſcedo, abſiſto, diſcedo, abducor. Euripid. ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, à veteri ſententia decedo ſeu deducor.

Προαφίσταμαι, prior abſcedo ſeu abſiſto, vel ante tempus abſcedo. Plat. in polit. item prior deficio. Thuc. l. 3.

Προσαφίσταμαι, præterea ad defectionem ſolicito. Thuc. l. 5.

Συναφίστημι, vel συναφίσταμαι, vnà deficio, ſimul deſciſco. vnde particip. συναποστάντες apud Thuc. & συναποστῆναι, apud Herodot. pro συναφίστασθαι. Συναποστάτης, ου, ὁ, qui ſimul deſciſcit, defectionis ſocius. Synes. epiſt. 66.

Διΐστημι (q. d. ſeorſum ſtatuo) dirimo, ſeparo, diſſocio. Plutarch. ſymp. 4. ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐκ ὀλίγους διΐστασθαι ἀπὸ τῆς οὐσίας. item ad diſſidium impello: qua in ſignif. vſurpatur potius vox paſſiua, διΐσταμαι, ſeorſum ſto, ſeparor, ſeiungor. vt Il. β. v. 476. φιλότητι διέστησαν, ſic & Herod. interdum exp. dirimor, vel diremptus ſum, ſeu diſtractus ſum & diuiſus apud Ariſtot. Apud Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν εἰς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη, reliqua Græcia ad auxilium vtrorumque diuiſa eſt. Dicitur & terra διΐστασθαι, i. diſcedere vel dehiſcere. itidemque mare dicitur διΐστασθαι. Il. v. & à Phil. de vita Moſ. li. 1. dicuntur διΐστασθαι, & qui alij ab alijs dirimuntur & ſeparantur, vt alicui de via cedūt, vt Plut. ὡς δὲ αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη. Sic & Il. α. v. 318. εἰ δὲ διαστήτην καὶ εἴξεν ἀπ' αὐτῶν. itē diſſideo. Dem. ἐπειδὴ οἱ Πελοποννήσιοι ἅπαντες διέστησαν. Plut. in apoph. Πομπηΐου δὲ καὶ Καίσαρος διεστώτων, quum inter Cæſarem & Pompeium diſſidium ortum eſſet. item diſcrepo, differo. Ariſt. διέστηκε πρὸς ἄλληλα. item dimenſionem habeo, ex Aphrod.

Διαστασμός, οῦ, ὁ, diſtantia, ſeparatio.

Διάστασις, diſtantia, interſtitium, interuallum. Plut. de def. orac. αἱ τῶν τόπων διαστάσεις, locorum interualla, loci diſtātia. Ariſt. eth. 5. μεγίστη μὲν οὖν ἴσως διάστασις ἀρετῆς καὶ κακίας, magnum interuallum inter virtutem & vitium. ¶ Aliquando exp. diremptio diſtractio in duas partes, apud Plut. ¶ Itē diſſidium, animorum diſiunctio. Ariſt. pol. 4. ὅπου γὰρ πολὺ τὸ μέσον, ἥκιστα στάσεις καὶ διαστάσεις γίνονται. ¶ Itē mutatio in iis quæ degenerant & à priore natura deſciſcunt, apud Theophr. de cau. pl. lib. 4. c. 6. ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ διάστασις. ¶ Apud Antiphontem pro διακωλύσεις accipi tradit Suid. ¶ Ita vocabatur etiam dierum data arbitris ab actore. Poll. lib. 8.

Διαστατός, οῦ, ὁ, diſtans, dirempens. Philopon.

Διαστατικός, ἡ, ὁν, dirimendi vim habens. Plut. de primo frig.

Διαστασιάζω, diſſidio. Expon. & διαστασιάζω, diſſidiis implico, ad diſſidia concito.

Διαστάδην, interiecto ſpatio, intercedente & dirimente vtrinque interuallo, eminus. Apollon. Arg. 2.

Διάστημα, interſtitium, interuallum, idem quod διάστασις. Plat. in Tim. διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα, dupla, & tripla interualla.

Διαστηματικός, interuallatus, interuallis diſcretus. vt διαστηματικὴ φωνή, cui oppon. συνεχής, vt tradit Cæl. Rhod. l. 5. c. 24.

Διαστηματίζω, pauliſper ſubſiſto & ceſſo, interuallum facio. Gaz. lib. 4.

Decomp. Ἀδιάστατος, ὁ, ἡ, nullam habens dimenſionem. Philopon. Ἀδιαστάτως, ſine interuallo & diſtantia. item ſine controuerſia.

Ἀποδιΐστημι & ἀποδιΐστῶ, dirimo, diſtinguo, diſcrimen facio. Areth. in Apoc. item neutraliter, interuallo ſeiungor, interuallo dirimor ab aliquo.

Καταδιΐστημι, dirimo, interuallo ſeparo & ſeiungo. Heſyc. & Suid.

Προδιΐσταμαι, prius dirimor.

Τριδιάστατον σῶμα, corpus triplici conſtans interuallo & proportione, i. altum, latum denſum.

Ἐνίστημι, ſtatuo ſeu colloco inter, interpono. Xen. in Hipparch. εἰς τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνστήσεις, ſi equiſones inter equites inſeras & interponas. item ſimpl. colloco, apud eundem Xen.

Ἐνστῆσαι [ſub. τὸν νοῦν vel τὴν διάνοιαν] adhibere mentem, aduertere animum, inſiſtere mente & animo, apud Ariſtot. eth. 7. cap. vlt.

Ἐνίσταμαι, inſiſto. in Axiocho, τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστάντες; quā vitæ viam inſiſtunt? ¶ Item inſtituo, incipio, incœpto rem aliquam. Hermog. ἐνεστήσαντο κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, inſtituiſſe accuſationem. Ἐνίστασθαι τὴν δίκην vel τὸν ἀγῶνα, exp. actionē ſeu crimen intendere, iudiciū dictare. Et ἐνεστηκυῖα δίκη, iudiciū conſtitutū, lis cōteſtata. ἐνεστηκὼς πόλεμος, Demoſth. bellum ſuſcitatum ſeu inceptum. Θέρους ἐνισταμένου,

Theophr. ineunte æſtate. Ἐνεστὼς χρόνος, præſens tempus. Et ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν μυστηρίων apud Hermog. exp. tempus aduenit vel adeſt. ¶ Item inſto, i. immineo obſeruo, & quaſi capto; Plut. ἐνιστάμενον τῇ ὀργῇ αὐτοῦ. ¶ Item obſiſto, reſiſto, repugno, renitor, aduerſor. Thuc. καὶ ἐάν τις ἐνίστηται πολεμίων. Apud Plut. ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει & πρὸς τὴν αὔξησιν, creſcenti potentiæ alicuius aduerſari. Et apud Dioſc. ἐνίσταται ἰσχυρῶς ἐπιπλέον &c. Apud Plat. ἐνίστησι, controuerſiam efficit & aduerſatur, controuerſum manet. ¶ Item intercedo, vt ἐνίστασθαι νόμῳ apud Plut. ¶ Item conſiſto. Alex. Aphr. ἐκεῖ ἐνίσταται. Et ἐνιστάμενον γάλα. Dioſc. l. 6. lac concretum, q. d. lac conſiſtēs.

Ἔνστασις, exordium & auſpicatio rei quæ inſtituitur, apud Æſchin. περὶ πράγματος. item inſtitutio hæredis ex Pand. item inſtantia litis & cauſæ. Æſchin. item pugnax contentio inſtantis aduerſario h. e. ἀνθυπόφορα ἀντιλογία, apud Greg. item intentionis depulſio, apud Philop. in Procol. Eſt & figura oratoria. item propoſitum inſtitutum, apud Syneſ.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, propriè dicitur qui in via nobis prætereūtibus ſeſe obiicit nec cedere volēs negotium nobis faceſſit. In iudicio etiam dicitur aduerſarius. Denique ſic dicitur quouis modo reclamans & repugnans nobis. Soph. in Aiace.

Οὐδ' ἂν τις τῶν ἐνστατῶν λέγω. Sic & Syneſ. epiſt. 67.

Ἐνστατικός, ἡ, ὁν, peruicax, acriter obſiſtens, inſtans & vrgēs. Dicitur de diſputatoribus, qui aduerſario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Ariſtot. 2. de cœlo. Ἐνστατικῶς, peruicaciter, inſtanter & pugnaciter. Hermog.

Ἐνστατός, οῦ, ὁ, inſtitutus hæres. vt ὑποκατάστατος, ſubſtitutus.

Decomp. Ἀντενίσταμαι, refragor diſſerendo. Baſil.

Ἐξίστημι, q. d. de ſtatu deiicio, ſeu facio vt aliquid in ſtatu ſuo manere deſinat. Et peculiariter, de ſtatu mentis deiicio, facio vt aliquis mente non conſtet, mente emoueo, mente alieno. Demoſth. Mid. ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὑτῶν. interdū etiam, percello, perterrefacio, obſtupefacio (ad mentis alienationem vſque) Act. c. 8. Apud Ariſtot. ἐκστῆσαι, Cic. interpr. ad admirationem traducere. ¶ Item deſciſcere facio, degenerare facio, immuto, corrumpo. Ariſt. eth. 3. καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν. interdum cum εἰς, vt apud Plu. in Publ. ἀρετὴ οὐδὲ εἰς ἀπάθειαν ἐξίστησι τὴν ψυχήν. item ad tabem & interitum perduco, apud Ariſtot. phyſ. l. 3.

Ἐξίσταμαι, q. d. ſtatu deiicior, &c. de ſtatu mentis deiicior, mente nō conſto, mihi non conſto, vt νοῦς ἐξίσταται apud Soph. in Antig. non cōſtat mens. Sic ἡ διάνοια ἐξίσταται apud Dioſc. lib. 5. mens labat, alienatur. Apud Ariſtot. de perſona dicitur, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὁμιλίαν, non conſtat mente. Sæpe hac in ſignif. vſurpatur ἐξίσταμαι & ἐξέστην. vt Marci c. 3. & 2. Cor. 5. interdum additur genit. vt γνώμης ἐξέστην apud Eurip. & ἐξέστημι τῶν φρενῶν, apud Iſocr. item percello perterreſio, obſtupeſco ſeu obſtupeſcior & propriè quidem, obſtupeſco ad mentis alienationem vſque. Matth. 12. Marci 2. & 5. item non conſto mihi, q. d. ſententia mea in eodem ſtatu non manet. Thucyd. lib. 2. καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε. non diſcedo à mea ſententia. ¶ Item degenero, immutor, corrumpor. item mutor & tranſeo. Theophr. de cauſ. pl. lib. 6. vnde ἐξιστάμενα τέκνα, liberi degenerantes. Exponitur etiā exoleſco & fugio, & à natura mea deſciſco, (cui oppon. παρίστασθαι) vt quum dicitur οἶνος ἐξιστάμενος. pro quo & ἐξεστηκὼς dicitur à Demoſth. Apud Ariſt. 4. de gener. an. ἐξίσταται εἰς τὸ τυχὸν, in quodlibet mutatur & tranſit. ¶ Itē alienor, abdicor. Plat. in Phæd. ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων. Apud Xen. τῶν μαθημάτων ἐξίστανται, obliuiſcuntur. item deſciſco deficio. vt Plato de rep. 2. ἐξίστασθαι τῆς αὑτοῦ ἰδέας. idem lib. de leg. ἐξίσταται πρῶτον αὐτῆς εἰς τὰς ἀπορίας. Exponitur etiam, diſcedo, recedo: vt Dem. pro cor. νῦν δ' ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, Herod. in Thal. ἐκτραπόμενοι ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, digreſſi de via, vel quum ſeceſſiſſent è via. ¶ Item cedo. Thuc. 2. τῆς ἀρχῆς οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἔστιν, imperio ne cedere quidem vobis licet. Dem. pro Phorm. ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων bonis omnibus ceſſerunt. Dicitur & ἐξίσταμαί σοι τούτου, cedo tibi hac re, vt apud Philoſtr. in heroicis. item cedo, i. concedo, & me tibi ſubmitto. apud Iul. Apud Plut. in Rom. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσαις γυναιξί, cedere via. ¶ Item vito, refugio, ſubterfugio, detrecto. Soph. in Aiace. φρονῶ γὰρ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Sic Dem. aduerſus Lept. ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ ποιεῖτε κινδύνων ἐξέστησαν. ¶ Item abſtineo, caueo, ἐξιστάμενοι χρῆσθαι. Gal.

Ἔκστασις, dimotio rei alicuius è ſtatu in quo erat. Plu. de primo frig. ἐκστάσεις εἰδῶν. Dicitur plerunq; de mentis emotione, ſiue furore ſiue admiratione aut timore aliōve caſu accidat. apud Hippocr. Gal. Plut. Dionyſ. Areop. Dionyſ. Long. & ſæpe in nouo Teſt. ¶ Item abſceſſus, diſceſſus, apud Plut. de primo frig. item mutatio qua res aliqua à ſeſe ſuâque natura diſcedens, in aliam degenerat. vt ἐκστάσεις φύσεως, apud Theophr. lib. 1. de cauſ. pl. Et ἐκστάσεις οἴνου, vappa.

Ἐκστατικός, ἡ, ὁν, cui vis eſt dimouendi rem aliquam è ſtatu in quo erat. Plut. de primo frig. Item mentem de ſtatu ſuo dimouens, faciens vt quis non ſit ſuæ mentis, vel demen-

rans. Vnde ἐκστατικαὶ δυνάμεις apud medicos. Item mentem è ſtatu ſuo dimouens, ac à ſeſe ad cœleſtia rapiens, apud Dionyſ. Item qui mutari ac deſciſcere à ſe facit, apud Themiſt. 4. phyſ. ¶ Item paſſiuè, qui dimotus eſt à ſtatu, ſeu qui diſcedere ſolet aut diſceſſit à ſtatu. vt apud Ariſtot. lib. 7. ethic. ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ. Item qui à mente diſceſſit, ſeu qui alienatus mente eſt. Item furioſus, Plut. de lib. educ. μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παράφρονον. Ἐκστατικῶς, (aduerb.) nominis ſignif. ſequitur. Plut. in Dione. ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δεδοικώς, de mentis ſtatu dimotus ac timore perculſus.

Decomp. Ἀντεξίσταμαι, contrà inſurgo, idem quod κατεξανίσταμαι. Plut. de primo frig.

Παρεξίστημι, idē ferè quod ἐξίστημι. de ſtatu ſuo dimoueo ſeu emoueo. Plut. ſymp. 4. Exponitur etiā m, degenerare facio, immuto, corrumpo.

Προεξίσταμαι, prior excitor, aut exurgo. Plut. in apophth.

Προεξιστικός, prominens, protectus, protectu, eminens. Ariſt.

Ὑπεξίσταμαι, cedo Philo de vita Moſ. lib. 1. οὐχ ὑπεξιστάμενοι ταῖς πρότερον δείξαις, non cedens prioribus. Apud Philoſtr. in Heroic. ὑπεξίσταντο αὐτῷ ἐδῶν, ei de vita decedebant. Exp. etiam, excedo & cedo inimicis. apud Antiph. Item declino, vitoicum accuſ. apud Plut. in Philebo.

Ἐφίστημι q. d. ſiſto iuxta, colloco iuxta, appono, admoueo, adhibeo. vt ἐφιστάναι ταῖς θύραις φύλακας. Plut. in Public. Idem in Lyc. ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ quum adhibuiſſet pudorē. Apud Plut. ἐφίστημι τέλος, impono finem. ¶ Item ſiſto aliquē & vt præſto ſit facio, atq; vt inter tractandum negotium adueniat, apud Dem. Item præficio vel adhibeo: quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut ſiſtimus iuxta illam, & illi admouemus. Iſocr. ad Nic. τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Plut. in Lyc. ἐπιστήσας τούτῳ παιδαγωγόν. ¶ Item animum intendo, intentus ſum, animaduerto mentem ſeu animum adhibeo, animum appello, ſeu applico mentem. Polyb. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, &c. Ariſtot. de mundo. τοῖς ἐπιστήσασι τὸν animo & ſtudio in hæc incumbentes. Sic ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, apud Plut. vbi animum appulit ad poëmata. Dicitur etiam ἐφιστάναι περί τινος, apud Polyb. Interdum additur accuſ. γνώμην, vel διάνοιαν vel νοῦν, apud Iſocr. in enc. Euag. & Ariſtot. ¶ Itē pro ἐπιστάττω, ſubſtituo, apud Polyb. ¶ Itē ſiſto, i. reprimo, inhibeo, coërceo vt τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Plutarch. Sic vſurpatur & ἐφιστάναι, apud Dioſc. Item aſcitco, adduco. cui oppon. ἀφίστημι, apud Laert.

Ἐφίσταμαι, inſto aduento, aduenio, ſuperuenio, interuenio. Herodian. τοῖς Βρεττανοῖς ἐπιστῆναι. ¶ Item, repentè ex inſidiis prodeo apud Luc. dicitur etiam ἐπιστῆναι νυκτός apud Iſocr. & ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους à Plut. de ſuperueniente in ſomnis. Itē pro inſto, i. vrgeo. Dem. ἐφεστηκότος δ' αὐτῷ Καλλιστράτου. Et pro inſtare operi alicui, vt qui ſunt curatores. Ariſt. de mūdo, ἐφεστάναι τοῖς δρωμένοις, exp. operibus faciendis inſtare. Sic apud Phil. de vita Moſ. lib. 1. ἐφεστηκότες, curatores. Apud Dem. ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει inſtans periculum, i. imminens, impendens. ¶ Item præfectus ſum. Ariſtoph. in Veſp. (de cane. Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι. qui multis ouibus præeſſe poſſit. Et οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, ſummę rerum præfecti. ¶ Item adhibeo mentem, ſeu adiicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut inſiſto in ea commentanda. Iſocr. in Hel. ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ θεῖα ἔργα. ¶ Item reſiſto, reſtito, progredi nequeo. Syneſ. ¶ Item ſupernato, q. d. ſuperſto. ſto ſuper. Dioſcor. lib. 1. cap. 96. ἐφίσταται δὲ τὸ καθάπερ ἐπὶ γάλακτι.

Ἐπίστασις, animaduerſio, conſideratio, commentatio, cautio qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb. ἐξ ἐπιστάσεως, attentè & accuratè. ¶ Item q. d. ſubſtitutio ex eodem. ¶ Item cura, curatio, inſpectio. vt ἐπίστασις ἔργων Xen. ¶ Item cohibitio, coërctio impetus. Theophr. de cau. pl. lib. 2. cap. 11. Ex libr. 2 Macchab. c. 6. ἐπίστασις τῆς κακίας malorum incurſio. ¶ Apud Sophocl. in Antig. Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, multæ mihi curæ inſtabant ſeu incumbebant. ¶ Apud Hippocr. aphor. 34. & 35. lib. 7 id quod inſidet & ſupernatat vrinæ ¶ Eſt etiam pars nauis Heſych.

Ἐπιστασία, ἡ, idem quod ἐπίστασις, attenta conſideratio, Polyb. lib. 2. Item præfectura, imperium, apud Plut. & Syneſ. Exp. etiam cura & curatio, inſpectio.

Ἐπιστάσιος Ζεύς, Iupiter ſtator: quòd cum ſublatis ad cœlū manibus Romulus orabat vt ſiſteret exercitum fugientem. Plut. in Rom.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, qui præfectus eſt rei alicui, qui præeſt, curator. Soph. in Aiace, ποιμνίων ἐπιστάται gregis curatores, ouiliū magiſtri. Xen. pæd. 8. ἔργων ἐπιστάται, operum curatores. Dicitur & de iis qui remp. curam gerunt. Ariſt. polit. 4. c. 15. Dicitur & in acie. ¶ Item mendicus qui ad fores ſtans ſtipem petit, aut ſupplex, vt exp. Od. ρ. Apud Ariſtoph. in auibus ſunt qui exponant tripodem æreum cui lebes ſuperponitur, alij aliter. Item pro εὐθήμων apud Suid.

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis & adminiſtrandis negotiis præeſt. vt ἐπιστάτις ἀρχή, apud Suid.

Ἐπιστατικός, ἡ, ὁ, ad curatorem & præfectum pertinens, vel pertinens ad eum qui cum imperio eſt, Syneſ. de inſomn.

Ἐπιστατέω, ῶ, præfectus ſum, præſum, epiſtatam ago. Xen. apomn. 2. ἔργων ἐπιστατοῦντα. Et ἔργοις ἐπιστατεῖν, apud Euſtath. Sic apud Plut. in Pericle ἐπεστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, præerat omnibus artificibus. Et cum accuſ. apud eundem, ἐπιστατοῦντος τοῦ Περικλέους, duce & authore Pericle.

Ἐπιστατεύω, pro eodem, vnde ἐπιστατεία, ἡ, functio ἐπιστάτου, curatio, præfectura.

Ἐπιστατήρ, ῆρος, ὁ, roſtrum nauis. Heſych.

Ἐπισταδόν, conſtanter, vel inſtanter, vel ſtando. Od. μ. Exponitur etiam, ſcitè ſcienter ab ἐπίσταμαι.

Ἐπίστημα, τό, columna quæ erigi defunctis ſolet, ſtela ſepulchralis, apud Suid.

Ἐπιστήμων, cūctatrix, cogitabunda, hæſitans. apud Hippocr.

Decomp. Ἀνεπιστασία, ἡ, incōſiderantia, incogitātia. μετὰ τῆς ἀνεπιστασίας, inconſideratè. in Axiocho. Ἀνεπίστατος, ὁ, καὶ ἡ, cui animū non aduertimus, qui nulla animaduerſione mentatione. Polyb. Ἀνεπιστάτως, ſine animaduerſione & commentatione, Polyb. & apud Suid. Ἀνεπιστάτητος, ὁ, καὶ ἡ, qui ſine curatore eſt. Heſych.

Ἐργεπιστάτης, qui operi ſeu operibus præeſt.

Κατεφίστημι inſurgo contra. Act. cap. 18.

Συνεφίστημι, vnà præficio. vnde συνεφεστώς, vnà præfectus, qui vnà præeſt. Thuc. lib. 2. Item vnà animum attendo, vnà animum aduerto, Polyb. lib. 3. ἵνα γὰρ καὶ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες. Συνεφίσταμαι, vnà adſiſto vnà adſto, vna adſum. Dioſc. lib. 7. c. 1. Item vnà inſurgo. Act. c. 16.

Καθίστημι, conſtituo, ſubſtituo. Xenop. pæd. 5. ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ, alium in eius locum conſtituiſſ. Item conſtituo præficio. Dem. pro cor. ἐπειδὴ τυράννους ἐνεῖνος ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Sic apud eundē, νομοθέτας καθιστάναι & δικαστὰς καθιστάναι, itemq; ἱππέας καθιστάναι. Xen. & ἐπάρχους καθιστάναι Herodian. & cum præpoſit. ἐπί, plerunque accuſat. habente. vt Iſocr. in Panath. καθιστάναι ἐπὶ τὰς ἀρχάς, & in orat. de pace, καθιστάναι ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων. Cū eadem interdū habente genit. vt Matth. 25. ἐπὶ πολλῶν καταστήσω. Sic Act. c. 6. Cum eadem etiam ſi datiuo iungatur: vt Luc. 12. ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν Cum præpoſ. εἰς, interdū exp. redigo. vt Plut. in Public. κατέστησεν εἰς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν, redigere in tranquillum rempub. Plat. ep. 7. ἀνθρώπους εἰς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Sic καθιστάναι εἰς σωτηρίαν εἰς ἀπορίαν εἰς ἀνάγκην, &c. Aliquando exp. conſicio: vt εἰς ὄνειδος vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι. Iſocr. & εἰς ἀτιμίαν καθιστάναι. Dem. ſic καθιστάναι εἰς ταραχάς, εἰς πολέμους καὶ στάσεις, εἰς φόβους, εἰς κινδύνους, εἰς φυγήν, &c. apud Xen. εἰς τοὺς ἀρχικοὺς καθιστάναι, collocare inter, i. referre in numerum eorum qui, &c. Καθίστημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, exp. offero me iudicio, & exhibeo me iudicio. Iungitur & cum ὡς. vt Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ὡς ἀσινεῖς ἥκειν καθιστάναι. ¶ Itē conſtituo, ſtatuo, colloco, ſiſto. Od. γ. v. 274. Τὰς μὲν ἐκάλεσσα Πύλονδε καθιστῆσαι καὶ ἐρύσαι. Plut. in Numa, καθίστησιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀλέμαχον. Idem in Pericle, καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν ἀνθρώπων, deducere domum, & ibi velut collocare. Od. μ. v. 185 Νῆα κατάστησον ſiſte nauem, i. appelle. ¶ Item cōſtituo, vel compono, moderor, ordino. Plut. in Pomp. διακρίνας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. oiεg. oppoſuit ταράττειν τὴν πόλιν & καθιστάναι. Baſil. ἐκ τῆς μανίας καθιστάναι, ab inſania reuocare, q. d. inſanos motus componere ad ſeſe reducere. Apud Dioſc. καθιστάναι ἴκτερον, exp. diſcutere. Καθιστάναι τὸν ἵππον equū concitatum ſiſtere. ¶ Item conſtituo. i. firmo, & ſtabilio apud Greg. ſeu compono & quod labat ſtabilio. ¶ Item reſtituo, aut conſtituo, apud Thuc. εἰς τὰ αὐτὰ καταστῆσαι, in eundem ſtatum reſtituere. Iſocr. in Hel. enc. εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καταστῆσαι. Et in Panath. καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν. Apud Ariſt. τὴν δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια. ¶ Καθίστημι τὸν πόλεμον, committo bellum. ¶ Item καθίστημι efficio, reddo. Iſocr. ad Dem. τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστάσα. Et καθίστημι ἰσχυρόν, fortem efficio.

Καθίσταμαι, idem quod καθίστημι. conſtituo, compono, moderor, ordino. Thuc. lib. 3. καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον καθίστατο. Item conſtituo, i. in meliorem ſtatum redigo. item cōpono. apud Theophr. Item reſtituo aut conſtituo. vt apud Ariſtoph. in Veſp. ὅστ' εἰ τὴν Γνῶσιν καθίσταμαι τοῦτο. Item inſtituo: vt apud Iſocr. in Panegyr. τὸν λόγον καθιστάμενον περὶ τῆς ἡγεμονίας. Apud Thuc. εἰς μάχην καθίσταντο, exp. prælium conſeruerunt. Dicitur ab eodem etiam καθίστασθαι εἰς πόλεμόν τινι, capeſſere bellum cum aliquo, ſeu aduerſus aliquem. ¶ Item paſſiuè, cōſtituor, collocor. vt καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ, apud Demoſth. Item conſtituor, componor. Iſocr. ὅταν καθεστήκῃ τὰ πράγματα, quum compoſita omnia fuerunt & reddita tranquilla. Sic καθεστηκότα τὰ πράγματα, apud Lyſiam, res pacatæ. Et componor mente & ad me redeo, apud Ariſtot. pol. 8. & in problem. 51. item componor & ad bonam frugem reducor, apud eundem de hiſt. anim. 7. Dicuntur & morbi aut dolores καθίστασθαι apud Gal. & Dioſc. i. componi, ſedari,

dri, cohiberi, deſiſtere, ſiſti. Item roboror, confirmor, apud Theophr. Sic apud Gal. ἀνὴρ καθεστῶτος ἡλικίας, homo plena & confirmata ætate. Καθεστηκὼς τρόπος, apud Thucyd. mos conſtitutus & confirmatus longo vſu. Apud Plat. in epiſt. καθεστηκυῖα ἡλικία, conſtans ætas, quæ & matura. ¶ Item reſtituor. apud Theophr. Item incipior, ſuſcipior, vt καθισταμένου πολέμου, apud Thuc. lib. 1. bellum cœptum. ¶ Item conſtituor, conijcior, redigor, vt καταστὰς εἰς φόβον, coniectus in metum vel metu percuſſus, terrefactus. ¶ Nonnunquam motus ſignificationem incluſam habet & exp. venio, vt Thucyd. 3. καταστάντες ἐς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Sic apud eũdem καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον. Sic καταστὰς εἰς ἀγῶνά τινι aut etiam πρός τινα: vel καταστὰς εἰς διαφοράν, apud Plut. quum in certamen (vel in diſcordiam) veniſſet. Sic apud Iſocr. καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ. ¶ Item peculiariter ponitur pro, fio & ſum vel exiſto, vt Iſocr. πλείστων ἀγαθῶν αἴτιος καθίστασθαι. Thuc. τοῖς νῦν καθεστηκόσιν ἐχθροῖς, hoſtibus qui nunc ſunt. Sic τὰ καθεστῶτα, præſentia: & τοῖς καθεστῶσι καιροῖς apud Plutarch. in hoc ſtatu præſentium temporum. ¶ Alia peculiari ſignificatione dicitur καθίσταται & καθέστηκεν & κατέστη pro νενόμισται in more poſitum eſt, moribus receptum eſt, ſolenne eſt. Et καθεστηκός, quod iam receptum eſt ac moribus comparatum, vnde & παρὰ τὸ καθεστηκός, indecorè, illicitè. Item καθεστηκυῖα τιμὴ à Demoſth. vocatur legitimum & moderatum pretium iuſtúmque. Item καθεστηκός, conſtitutum, ſtatum & fixum.

Καθεστηκότως, compoſitè, ſeu animo compoſito & moderato. Ariſtot. Polit. 8.

Κατάστασις, conſtitutio & collocatio cuiuſque rei in ſuam ſedem. Gal. 3. εἰς τὸ κατὰ φύσιν. ¶ Item conſtitutio, inſtitutio ſeu ordinatio, vt κατάστασις τῶν ἀρχόντων, apud Ariſtot. in pol. Apud Plat. κατάστασις τῆς πολιτείας, conſtitutio reipub. i. cõpoſitio. Dicitur etiam de conſtitutione iudicij apud Hippocr. ¶ Item conſtitutio, in paſſiua ſignif. interdum & ſtatus, vt quũ dicitur de conſtitutione corporis humani, aëris & ſimilium, apud Dioſc. Gal. Hippocr. Apud Luc. κατάστασις εὐδίας, ſerenitatis ſpecies. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ κατάστασις, peſtilens aëris conſtitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, victus ratio. Apud Herodot. in Eut. κατάστασις πραγμάτων, rerum ſtatus. Item ſtatus, de ipſa ſtandi actione aut loco in quo conſiſtitur Sophoc. in Aiace κατάστασις φέροιτ' ἂν οὐδ' ἐνὸς νόμου nullæ leges poſſunt conſiſtere. Item omnis cuiuſque rei forma, apud Hippocr. Item ſedatio. Ariſtot. in Rhet. κατάστασις ἠρεμήσεως ὀργῆς. Item pecunia quæ ijs ex ærario perſoluebatur, qui in equitum ordinem aſſumebantur, ſtipendium equeſtre, apud Lyſ. Item apud Rhetores, exhibitio, in orat. πρὸς Νικόστρ. Apud Eurip. in Phœn. δαιμόνων κατάστασις, exp. fortuna diuina. Apud Theophr. κατάστασις τῆς εὐδίας.

Καταστάτης, ου, ὁ, inſtaurator. Sophoc. in Elect. καὶ καταστάτην δόμων.
[in Lyc.

Καταστατικός, certo ſtatu præditus. Itẽ ſedãdi vim habẽs. Plut.

Κατάστημα, cõſtitutio, ſtatus, habitus. Dioſc. lib. 6. κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, naturalis conſtitutio & habitus corporis. Et lib. 1. κατάστημα αἴθριον, ſerena cœli conſtitutio. Item conſtantia & habitus vultúſque hominis compoſitæ mentis nec conturbatæ. Plut. in Marcello. Exp. & æquabilitas. Itẽ pro σχῆμα & κατάστασις, apud Chryſoſt. ad Timoth. Item quædam veluti confirmatio & animaduerſio. apud Hippocr. l. 2. epidem.

Καταστηματικός, ſedatus & qui nullo motu agitatur. Plut. in Graccho. & Laert. lib. 2.

Καθιστάνω, & καθιστάω, ῶ, idem quod καθίστημι conſtituo. Cũ εἰς exp. cõiicio in, vt apud Chryſoſt. de officio epiſcopi, καθιστᾶν σε εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην. Poni ur etiam pro ἀποκαθιστᾶν, conſtituere aliquo in loco, hoc eſt, ſaluum & incolumẽ conſtituere aut conſtituendũ ſuſcipere, quod & καθιστάναι. Act. cap. 17. οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, qui verò Paulum ſuſceperant tuto loco conſtituendum.

Καθίσταμαι, conſto, perſto, conſtanter permaneo, ſeu firmus ſto, ita vt non commouear. ex Thuc. & Soph.

Decomp. Ἀκαταστασία, tumultuatio, agitatio qua res in quiete aliqua conſiſtere non poteſt. 1. Cor. 14. & 2. Cor. 12. c.

Ἀκατάστατος, incompoſitus, confuſus, certo in loco ſeu ſtatu non collocatus, vel non ſedatus, tumultuans. Plut. de defec. orac. Ἀκαταστάτως, incompoſitè confuſè, quum res certo loco conſtituta aut ſedata non eſt. Iſocr. πρὸς Εὐθυν.

Ἀντικαθίστημι, contra ſtatuo, aduerſus aliquem ſtatuo ſeu conſtituo, oppono. Item ſubſtituo, quaſi ſtatuo pro alio, ſufficio in locum alterius. Plut. Ἀντικαθίσταμαι, obſiſto, ſto contra, quaſi contra ſeu aduerſus ſtatuor, Thuc. lib. 3. & Xenoph. Item ſubſtituor, ſubrogor.

Ἀποκαθίστημι, & ἀποκαθιστάνω, & ἀποκαθιστάω, reſtituo, reddo. Polyb. l. 4. Ὁ γὰρ Φίλιππος καὶ πρότερον ἐλάνθανε ἀποκαθιστῶν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ σφετεριζόμενος κατεῖχε. Item reſtituo, in locũ priſtinũ repono. Athen. καὶ πάλιν ἀποκαθίστη εἰς τὴν γλῶν. Itẽ reſtituo in priſtinum ſtatum, apud Herodian. Item reſtituo ſanitati, ſano. Dioſc. lib. 4. ἰσχιάδικους ἀποκαθίστησι. Item pro καθίστημι, efficio, reddo. Luc. καί σε στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκαθιστᾶσι, te effeciſſẽ inuictũ imperatorẽ. Itẽ pro, diſſoluo, apud Ariſtot. itẽ ἀποκαθίστασθαι neutra ſignificatione pro καθίστασθαι, conſidere, ſubſidere, vt aqua turbulenta apud Dioſc.

Ἀποκαθίσταμαι, reſtituor, reddor. Theophr. item redigor, euado, apud eundem Theophr. de plant. lib. 4. Ἀποκατάστασις, reſtitutio, redditio. item reſtitutio in priſtinam formam vel ſtatum. Greg. ¶ Item circuitus Solis & Lunæ & aliorum planetarum anno vertente in eodem ſigno, apud Plut. in Cæſ. A quibuſdam exp. anniuerſarius reditus in idem ſignum. Quum enim Sol & Luna in idem ſignum redeunt, tum velut in priſtinum locum reſtituuntur & reponuntur. Ab Heſychio exp. τελείωσις.

Δυσκατάστατος, ſedatu difficilis. Xen. Pæd. 5.

Ἐγκαθίστημι, colloco. Iſocr. φρουρὰς ἐν αὐταῖς ἐγκατεστήσας. item conſtituo vel potius conſtituo in, idem quod καθίστημι Thuc. lib. 1. Τυραννίδα ἐγκαθιστάναι πόλει.

Ἐπικαθίστημι, ſubſtituo, ſufficio. Polyb. l. 2. vnde ἐπικατασταθείς, ſubſtitutus, ſuffectus.
[ſtabilis.

Εὐκατάστατος, bene cõſtitutus, bene compoſitus, ſedatus vel

Νεοκατάστατος, nuper conſtitutus, nuper fundatus vt νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. Et ἄνθρωποι νεοκατάστατοι, apud Thuc. lib. 3. noui coloni.

Παρακαθίστημι, iuxta colloco ſeu appono Demoſt. παρακαθίστησι φυλακήν item altrinſecus colloco, apud Iſocr.

Προκαθίστημι, prius conſtituo ſeu colloco. Thucyd. lib. 2. Exponitur etiam præparo.

Προκατάστασις, narrationis præparatio, apud Hermog.

Προσκαθίστημι, inſuper conſtituo.

Συγκαθίστημι, vna conſtituo, confirmo. Thuc. l. 4. Συγκατάστασις, conflictus, dimicatio. Polyb.

Ὑποκαθίστημι, ſubſtituo, ſufficio. Herodian. Ὑποκατάστατος, ſubſtitutus, ex Pand. Ἀνθυποκαθίστημι, in locum alicuius ſubſtituo, loco alicuius abrogo, vnde ἀνθυποκατασταθείς apud Plut. in locum demortui vel abeũtis magiſtratu ſuffectus.

Μεθίστημι, ſtatuo aliud pro alio. Ariſt. eth. 5 στασιάζουσιν ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσι. item muto, ꝗdem cum accuſ. apud Ariſtot. Plut. Antiph. Et cum genit. apud Ariſtoph. μεθίστημι τοῦ χρώματος, muto colorem. item transfero ſeu traduco. Paul. ἐς Ἐπαμινώνδαν τὸ ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχήν transtulit imperium. item ſubmoueo ſeu expello, aut faceſſere iubeo, vt μεθίστημί τινα τῆς καθέδρας. item in exilium mitto. apud Plut. in Ariſtide. Exponitur etiam migrare cogo, apud Iſocr. ¶ Item dimoueo retraho, retro ago, vt ἐκ χαλεπῶν μεταστῆσαι κακῶν. ¶ Apud Eurip. μεθίστημι ἄγαλμα βάθρων, exp. prohibeo ſtatuam à ſede.

Μεθίσταμαι, ſtatuor pro alio, item mutor. Ariſtoph. Plat. & alij item degenero. Polyb. item transferor, traducor. Plut. in apophth. item ſubmoueor, vel amoueor. Luc. c. 16. item migro, aut ſecedo, vt μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον migrare, apud Plat. Dicitur & μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, migrare è regione, migrare è patria. Et cum genit. ſine præpoſ. apud Eurip. μεταστῆναι βίου, migrare è vita. Dicuntur etiam μεθιστάμενοι, exules qui migrant è patria & ſolum vertunt. Dicuntur etiam μεθεστῶτες, defuncti item tranſeo. Plat. in epiſt. ἐκ τῆς φιλίας εἰς τὴν ἀλλοτρίαν μεταστῆναι. item deficio. Xẽ. Hel. 1 χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα, quæ ad Lacedæmonios defeceraͬt. Sic & apud Plut. in Demetr. Apud Polyb. μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα, retrocedere ſe recipere. Apud Eurip. μεθίστασθαι λύπης, exp. deponere mœrorẽ, liberari mœrore. ¶ Itẽ ſto inter, verſor vel ſũ inter, vt apud Hõ. ἑταροισι μεθίστατο, verſabat inter ſocios. itẽ actiuè ſubmoueo, expello. Luc. μεταστησάμενος ἅπαντας, ἰδίᾳ παρακαλεῖ πρός με. Sic & Thu. 5.

Μετάστασις, mutatio, qua aliud pro alio ſtatuitur, vel qua ſtatus alicuius rei in alium traducitur. Demoſth. Item ſubmotio, amotio. Andoc. Eſt & figura oratoria de qua Quint. li. 9. c. 2. item tranſitus Luc. item migratio. item exilium, aut exilij ſpecies quædam. Plato epiſt. 7. & de leg. l. 9. item ſublatio de medio, mors, apud Polyb. lib. 5. Apud Ariſtot. l. 5. de gen. an. μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἴτιαι γίνονται, exp. paruæ commotiones magnarum cauſæ eſſe ſolent.

Μεταστικός, ἡ, ὁ, tranſlatiuus. vocabulum rhetoricorum.

Decomp. Ἀμετάστατος, immutabilis, conſtans, qui de ſtatu in ſtatum traduci non poteſt. Plat. polit. 2.

Ἀντιμεθίστημι, in contrariam partem transfero vel viciſſim loco moueo. Ἀντιμεθίσταμαι in locum diſcedentis ſubeo. Ariſtot. in Meteorolog. & Themiſt. 4. phyſ. ἀντιμεθίσταται ἀλλήλοις τὰ σώματα. Ἀντιμετάστασις in contrariam partem tranſlatio ſeu tranſmutatio.
[de inſtr. lib.

Π Εὐμετάστατος, facilè mutabilis ſeu inſtabilis inconſtãs. Plut. Παρίστημι (& παριστάω ac παριστάνω) ſiſto propè eu iuxta. Act. c. 23 κτήνη παραστῆσαι. ¶ Itẽ ſiſto (quod eſt forẽſe verbũ) vt in Pãd. Græcis, πολλοὺς δ' ἄλλους παριστᾶν quod Vlpian. dixit iudicio ſiſtere. Et Act. c. 23. παρίστησιν ἢ τοῦ τε αὐτῷ. ¶ Ponitur etiã generaliter pro, in mediũ produco, repræſento. exhibeo. Luc. de ſacrif. ὁ μὲν γὰρ Σκύθης αὐτὸς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι. Metaph. apud Dem. in Mid. τὸ δ' ἐστὶν —

ϛῆσαι τοῖς ἀκούουσι, rei atrocitatem animis audientium repræſentare, & quaſi ante oculos ponere. Sic Hermog. σαφῶς παραϛήσω, apertè oſtendam. Expon. interdum & exprimo, ſignifico item doceo: item probo. ¶ Item ſiſto ad latus, ad latus admoueo, apud Polyb & Appian. ¶ Item ſiſto, i. inhibeo, reuoco. vt παραϛῆσαι τὸν ἵππον, ſiſtere equũ currentem Xen. ¶ Item confero, contendo. vel res inter ſe compoſitas æſtimo. Iſocr. ταῖς πόλεσι παραϛῆναι δεῖ τὰς παραπλησίαν δύναμιν ἐχούσας. ¶ Item cieo, commoueo, excito. Dem. in Mid. οὐ γὰρ ἡ πληγὴ αὐτῷ παρέϛησε τὴν ὀργήν. Exp. & ſtimulo, concito, vt παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Dioſc. Item παρίστασθαι, apud Pauſan. pro, ciere voluntatem conſiliumque rei alicuius faciendæ, ſeu admonere.

Παρίσταμαι, actiua ſignif. (in fut. med. præſertim & aoriſto) vt παρίστημι, in medium produco vt παρίστασθαι μάρτυρας apud Dem. Sic Herodian. l. 1. καὶ τὴν πᾶσαν παρεστήσατο μέρος. Eſt præterea παραστήσασθαι, ad deditionem compellere, ſubigere, diripere, apud Thuc. lib. 1. ¶ Item neutraliter, adſto, propè ſto, aſſiſto, Iliad. σ. v. 70. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρέστη πότνια μήτηρ. Item præſto ſum, appareo, apparitoris munere fungor apud Luc. Item opitulor, auxilior, ſubſidio ſum, faueo, adſum. Il. κ. Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίσταο, καί με φυλάσσεις. Sic & Od. ν. Sic Xen. Hell. 6. ὡς δεῖ ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίστασθαι ἀγαθούς. Plut. in Polit. præc. βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι. Apud eoſdẽ. Xen. & Plut. dicitur etiã παρίστασθαί τινι βοηθός. Exponitur etiam aſtipulor, aſſentior, ſubſcribo. vt apud Philop. τῷ Πλάτωνι ὁ Πρόκλος παραστατικὸς δόξῃ. Exponitur etiã, patrocinor. ¶ Motus etiam ſignificationẽ habet. vt Il. γ. Δεῦρο δ' ὁλοφρονέουσα παρέστης, huc acceſſiſti, huc aduenisti. Apud Plut. ἤδη τ̃ ἐσχάτου παρεστῶτος, exp. iamiam affuturo diſcrimine. Apud Greg. exponitur etiam in naturam rerum prodeo. ¶ Παρίστασθαι eſt etiam animo obuerſari, in mentem venire, ſubire. Pauſan. παρίσταται ὧν Ἀργείοις τὸ μὲν Γελάνορα, Δαναὸν δὲ εἰκάσαι τῷ λύκῳ, ſubitò in mentem venit aſſimilare. Et apud Plat. ὥστ' ἐμοὶ παρίστασθαι, ita vt mihi videatur. Huc pertinet ἐκ τ̃ παριστάμενον λέγειν, dicere quicquid in mentem ſubitò venit ex tempore dicere. Item exp. aduento, accedo, aduenio. ¶ Item animi fiducia præditus ſum, confirmor animo, non labaſco, non linquor animo Diod. ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρίσταντο πρὸς τὸν κίνδυνον ὥστε θανάτου καταφρονεῖν. ¶ Item, q. d. conſiſto & abſoluor, de iis quæ naturæ ſuæ perfectionem & vigorem adepta ſunt: poſt quem ſtatum dicuntur ἐξίστασθαι quaſi exoleſcere. vt apud Theophr. de cauſ. pl. l. 6. οὔτε παριστάμενος καὶ ἐξιστάμενος.

Παράστασις, exhibitio eius pro quo interceſſit quis in vadimonio promittendo. in Pand. ¶ Item drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in cauſis priuatis: nomine inde tracto quòd hæc merces erat apparitorum qui ſiſtebant homines in iudicio, hoc eſt, euocabant. Poll. ¶ Item repræſentatio, qua quid velut præſens oſtenditur, i. repræſentatur. vnde de iis dicitur quæ præ ſe ferunt ſplendorem, atque auguſtam magnificentiam repræſentant. Macch. lib. 2. cap. 15. ¶ Item documentum, demonſtratio ſignificatio. Aphrod. Top. 6. ¶ Item impetus animi fiducia ſui præditi, animi præſentia. Polyb. l. 4. Et pro fiducia ſeu perſuaſione, apud eundem. Item vehementia. ¶ Item exilium & fuga eius qui extorris eſſe iuſſus eſt. Ariſtot pol. 5. ¶ Item vilis ac ſtataria quædam negotiatio: pars vna mercaturæ. Ariſtot. polit. l. 1. c. 7.

Παραστάτης ου ὁ, (q. d. adſtes) qui iuxta aliquem ſtat, qui à latere ſtat. Vocabulum eſt militare quo ſignificatur is qui latus alicuius cingit. Herodot. Xen. & alij. Metaph. pro ſocio, auxiliario. & opitulatore ponitur, qui alicuius latus veluti ſtipat. Xen. Plut. Syneſ. ¶ In choreis etiam παραστάτης dicitur qui præſultori ſecundus eſt. Ariſtot. 4. metaphyſ. ¶ Eſt & vocabulum architectonicum: apud eos enim paraſtatæ dicuntur pilæ quadratæ, aut lapides pilarum modo, columnarum aſtantes lateribus, de quibus vide Vitruu. l. 5. c. 1. A quorum ſimilitudine alterum cruris os paraſtates nominatur in iumentis à Vegetio, quod & παρακείμενον à Poll. ¶ Apud anatomicos παραστάται, ſunt meatus quibus ſemen genitale ad canalem virgæ emittitur. Poll. & Gal. ¶ Παραστάτης dicitur etiam oſſiculum laryngis quod à ſimilitudine literæ Υ appellatur ὑοειδὴς διὰ τὸ παραστατεῖν ταῖς ἀντιάσι.

Παραστάτις, ιδος ἡ. metaph. pro ſocia & auxiliatrice, ſeu opitulatrice apud Greg. & Xen. apomn. 2.

Παραστατέω ῶ à latere ſto, adſiſto. ſto apud ſeu iuxta. Soph. in Oed. tyr. δεινῶν ϛρατὸς Παραστατοῦσι τοῖς Κρεοντείοις πύλαις. Et metaph. adſum, auxilior, opitulor. Ariſtoph. in Theſmoph. ἡμῖν θεοῖς παραστατεῖν.

Παραστατικὸς, ἡ, ὁν, q. d. exhibitiuus, repræſentatiuus. Syneſ. de inſomn. Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intẽdit is qui rem præſentem vindicaturus eſt. ¶ Item qui præſentia animi præditus eſt, qui nunquam ſibi deeſt. qui aut animi præſtantiam, aut conſultæ mentis copiam tanquam in numerato habet. animoſus & fortis, conſtans. Et παραστατικὴ διάθεσις, præſens animi affectio quæuis pericula ſubire parata: quod tamen in malam partem accipi videtur apud Polyb. l. 2. ¶ Item excitandi vim habens & irritandi. Plut. in Lyc. & in inſtit. Lacon. Exp. & addens animo impetum, aut excitans in animo impetum.

Παραστατικῶς, præſenti animo, prompto animo, intrepidè & fidenti animo. Polyb. Exponitur etiam, vehementer.

Παραστὰς, άδος, ἡ, poſtis, lignum aut lapis ab vtroque ianuæ latere ſtans: vnde & nomen habet, idem quod Σταθμὸς apud Hom. Latini vocant etiam antas. Poll. l. 1. vide & Vitruu. lib. 6. c. 9. ¶ Item porticus. Eurip. in Phœn. & Xen. in Hierone.

Παραστάδην, aſtando, ſtando à latere, prope ſtando. Odyſſ. κ.

Παράστημα, præfidentia & robur & animi, præſens animus, animi præſentia, animus acer & præſens. animi præſtantia. Diodor. in hiſt. Alex.

Decomp. Ἀντιπαράστασις, nomen figuræ Rhet. Quidam exp. obſiſtentia, vel depulſio.

Ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, non ſimpliciter, ſed addita circumſtantia.

Ἐκπαρίσταμαι, prope adſto, aſſiſto. Apud Dem. ἐκπαραστῆναι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ, exp. ad animum eius ſubire.

Συμπαραστάτης, qui vnà à latere adſtat, ſocius, adiutor auxiliarius miles & qui opis gratia alicui adſtat. Militaris eſt dictio. Ariſtoph. in Pluto.

Συμπαραστατέω, vnà à latere ſto, vnà adſiſto. Item vnà auxilior, vnà adſum & opitulor. Ariſtoph.

Περιίστημι, (q. d. ſtatuo circum ſeu colloco, aut circumquaque circũſtare facio) circũpono, Itẽ circũdo, cingo. Herodia. περιστήσαντες αὐτοῖς ξιφοφόρους. Sic Plut. in Cam. τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιίστησι. Exp. & circumuenio, & vndique immitto. apud Polyb. πανταχόθεν περιστήσαντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον. Dicitur & περιστῆσαι φόβον πᾶσι, apud Plut. in Fab. iniicere metum omnibus, & quaſi circũiicere: vel iniicere quaſi cum illis circũdãdo. Sic & in Lyc. περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. ¶ Itẽ redigo. Herodia. l. 7. εἰς πενίαν περιστῆσαι, quum ad egeſtatẽ redegiſſet. Ariſtot. polit. 5. εἰς ἑαυτὸν περιίστησι τὴν πολιτείαν. Itẽ circũago in contrarium. commuto in contrariũ apud Æſchin. & Athen. Apud Dem. aduerſus Bœotum περιστῆσαι τὰς αὐτ̃ συμφορὰς εἰς ἐμὲ, in me deriuare & deuoluere calamitates ſuas.

Περιίσταμαι, circũſto circumſiſto. Il. ρ. v. 95 μή πώς με περιστήωσ' ἕνα πολλοί. Thuc. l. 7. καὶ περιστάντες πανταχόθεν. Idem ὅτι περ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. Dem. ἀνάγκη περιέστη καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι. Et apud eundem, περιστάσας ὑμᾶς αἰσχύνας. Apud Appian. bell. ciuil. 3. φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, cuſtodes ſibi apponere & corpori circũdare. ¶ Itẽ redigor, cedo, euado, deuenio. Dem. καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπερβολήν μοι περιέστη, res mihi atrociſſimè ceſſit. Iſocr. εἰς τ̃ το περιέστηκε τὰ πράγματα, eò tandem res deuenerunt, ſeu deductæ ſunt. Dicitur etiã aliquid περιίστασθαι εἰς τοὐναντίον, in cõtrarium cedere, apud Plut. & Syn. Dicitur & de perſona. vt Syn. καὶ περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοὺς μὲν ἰδιώτας ... φιλανθρώπως &c. eò deuenimus vt, &c. Exponit etiã, peruenio. vt apud Plu. in Pericle, εἰς ἕνα περιστήσεσθαι τὸ κράτος, ad vnũ perueniet imperiũ. Apud Syn. τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιέστηκε, exp. deſinit. ¶ Item vito, declino. apud Luc. in fine Hermotimi.

Περίστασις, circumſtantia. Ariſtot. probl. ſegm. 2. quæſt. 29. διὰ τὴν τ̃ ψύχους περίστασιν propter frigoris circumſtantiam. Eſt & vocabulum oratorium apud Hermog. & Aphthon. ¶ Itẽ corona, i. turba circũfuſa & circulum efficiens, apud Polyb. l. 1. ¶ Item caſus circumſtans aliquem, clades & ſtatus afflictio, quæ hominem quaſi circumſtare videtur, & certo ſpatio circũſcribere, vt euadere nequeat vt apud Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, quum neceſſitas vrget. Et in l. 2. Macchab. περιέσχεν αὐτοὺς χαλεπὴ περίστασις, grauib. circũuenti ſunt neceſſitudinibus. Sic ſæpe apud Dioſc. & alios. Aliquando exp. rerum euentus, viciſſitudo Laert. in Herillo, μηδὲ εἶναι τέλος ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτό, pro caſuum varietate & rerum euentu mutari. Accipitur etiam in bonam partem pro, occaſionis opportunitas, temporis circumſtantis ſeu rerum circumſtantium opportunitas. Idem ferè quod καιρός. Polyb. τὴν ὑπάρχουσαν τῆς περιστάσεως. Et generaliter hoc vocabulo ſignificantur omnia quæ hominem circumſtare poſſunt, ſiue proſpera ſiue aduerſa, ſiue tempus ſiue locus. ¶ Item circuitus. Athen. l. 5. αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι τ̃ ἀριθμὸν ἑπτὰ ἦσαν, portæ quæ in circuitu erant.

Περίστατος, q. d. cui circumſtatur, i. qui circumſtantium corona cingitur, quem aliqui aut res aliquæ circumſtant. Iſocr. περίστατον.

Περιστατικὸς, circumſtãtias habẽs, aut ad circũſtãtias pertinẽs. vocabulũ Rhet. Et περιστατικὰ, circumſtantiæ. Item aduerſus, calamitoſus, minus ſecũdus. Laert. in Zenone. & apud Baſil.

Περιστατέω ῶ, circumſto. Περιστατέομαι, circumſtor, ſeu circundor. Areth. in apocal.

Περισταδὸν, circumſtando, circumcirca. Herodot. in Polym. Thuc. lib. 7. Theocr. in pharmaceutr. Apollon. Arg. 2.

Decomp. Ἀντιπεριίστημι, comprimo, coarcto, intrò, cohibeo. Ariſtot.

Ariſtot. in probl. ſect. 13. Ἀντιπεριΐσταμαι, cohibeor & coërceor vndique. Exp. & reſiſto contrario modo: item circum obſiſto. Theophr. in 6. de cauſ. pl. & Ariſt. in probl.

Ἀντιπερίστασις, circumobſiſtentia, cohibitio & compreſſio vndique circumfuſa, Theophr. de cau. pl. lib. 2. Ariſt. in probl. ſect. 2. quæſt. 16.

Ἀπερίστατος, quem nihil circumſtat. Item apud Rhetores, circumſtantiis carens circumſtantias non habẽs. vt ἀπερίστατον ζήτημα, apud Hermog. ¶ Item deſertus, qui nulla circumſtãtium à quibus auxilium ei ferri poſſit corona cingitur. Phocyl. οὐδεὶς δ' ἀπερίστατος ἀνδρῶν. ¶ Item quem nulla circumſtãt pericula. vt ἀπερίστατος βιοτεύων, vt apud Polyb. ſtatus rebus ſecundis florens, in quem nulla clades nullúmque infortuniũ incurrit. Sic apud Gal. lib. 2. κατὰ γῆν ἀπερίστατος ὅλως.

Εὐπερίστατος, qui facilè circumſiſtitur aut bonas habẽs circumſtantias. vel actiua ſignif. aptus ad circumſiſtendum ac impediendum. in epiſt. ad Hebr. εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, quidam interpr. peccatum ad nos circumcingendos procliue.

Προΐστημι, q. d. ſtatuo antè, ſeu colloco: propono, item præpono, antepono antefero, item præ me fero. Item prætendo, prætexo. Et præficio. In quibus ſignificationibus vſurpatur potius vox paſſ. vel aor. med. προστήσασθαι, vt docebunt ſequentia exempla.

Προΐσταμαι, propono. vt apud Luc. καὶ τί ἂν ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προστησαίμην; quonã exemplũ melius proponere? Item præpono ſeu antepono, vt apud Greg. τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προστήσαντος. Item præ me fero: vt apud Ariſtid. αἱ μὲν τι προστησάμεναι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου. Itẽ prætẽdo, prætexo: vt Dem. pro cor. καὶ τὸ μὴ ἀγαπᾶν ὅλως τὴν πρὸς ὑμᾶς ἔχθραν προύστησατο. Item præficio, præfecturam confero. vt apud Herod. li. 7. προστησάμενος ἑαυτῷ χειροτονηθέντας βασιλέας. Et apud Plut. in Sol. προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, qui ducem Solonem ſibi præfecerunt. Apud Dem. κατὰ Νεαιρ. προστήσασθαι Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς, exp. hunc ſibi Stephanum tutorem & defenſorem vindicémque aſſumere. Sic & apud Greg. Item tueor, defendo, patrocinor. Demoſt. in Timocr. τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, veſtra tueri & defenſitare. Item proſtituo, προαγωγεύω. vt προΐστησι τὴν αὐτῆς μαθητήν in Pãd. Indéque προΐστασθαι dicitur mulier, i. proſtare. ¶ Item paſſiua ſeu neutra ſignif. q. d. ſto ante, anteſto, antiſto, præſum, præfectus ſum. Dem. pro cor. καὶ μεγίστων δὲ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προεστώς, ſummam curam & poteſtatem habens. Plat. ep. 7. μεγάλης προεστὼς πόλεως. Apud Xen. in Oecon. προεστῶσα πρὸ τῆς θύρας. Itẽ proſto (vnde proſtibulũ) Æſchin. προεστῶσαν τὴν μητέρα. Et cum genit. apud Athen. Item antecello, apud Plat. in Tim. πάντων προεστὰς διὰ ψυχῆς. Itẽ ſto ante. Plu. in Publ. τοὺς προκεχειρισμένους ἢ προεστῶτας. Item obſiſto, obſiſto, ex Soph. in Atacem qua tamẽ ſignif. dicitur potius προσίσταμαι.

Προστασία, imperium quo aliquibus præſumus, præfecturæ dignitas, præfectoria dignitas. Thuc. lib. 2. & Polyb. Item cura, tutela, patrocinium, quo ante aliquem nos ſtatuimus ad eius defenſionem contra aduerſarium aut res aduerſas. Interdum & auxilium. Polyb. lib. 5. Plut. in Rom. & Demoſth. contra Onetorem.

Προστατήριος, exp. præſes. Apollo ſic dicitur (teſte Schol. Soph. in Electra) quòd ante fores ſtatueretur ſeu patronus, cuius ſtatuam antè ædes conſecratã ponebant. Apud Plut. ſymp. 3. q. 7. προστατήριος μείς, menſis quo Athenis muſtum bibere incipiebant ac libabant, vt innoxius & ſalutaris eius vſus ipſis deûm beneficio concederetur.

Προστάτης, ὁ. præfectus, præſes, dux qui rei alicui præeſt, eámque adminiſtrat. Xen. Hel. 3. πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί. & pediz. ὁ προστάτης τοῦ πολέμου, belli dux apoſtm. li. 1. προστάτης τῆς πόλεως, vrbis præfectus. Itẽ patronus, tutor, defenſor. Plut. in Mario, πατρῶνας καλοῦσι τοὺς προστάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Sic apud Appian. li. 2. bel. ciuil. ἐς λεύκιον Ἀλλοβρόγων προστάτας, in cuius clientela erant Allobroges. Προστάτις, ιδος, ἡ, patrona, ſuffragatrix. Apud Chryſ. in ep. ad Hebr. In epiſt. ad Rom. cap. 16. προστάτις πολλῶν ἐγενήθη, quidam exp. multis hoſpitium præbuit. (τῆς προστάτ.

Προστατικός, ad προστασίαν pertinens, aut peritus muneris

Προστατέω ſeu προστατεύω, præſum, præſideo. vt apud Xẽ. apomn. li. 1. τῆς πόλεως προστατεῖν. Et στρατεύματος προστατεῖν eſt apud eundem. Et οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες, qui in ciuitatibus præſunt. item patrocinor, defendo: cum gen. apud Syneſ. Apud Sophocl. in Electra, ὁ προστατῶν χρόνος, exp. procedens tempus.

Προστατεία, ἡ, præfectura, procreatio, idem quod προστασία. Xen. item cura, patrocinium, defenſio. Polyb. lib. 5.

Προστῷος, ὁ, porticus veſtibulum. Et pro ipſa porticu apud Plut. item pro proſtibulo, ſeu ſcortis, apud Athen.

Decomp. Ἀπροστασίου, ἡ, τό, quum quis patronũ & tutorem non habet. Dicebantur Athenis de incolis qui ſibi è ciuib. nullũ adoptabant patronum. vnde ἀπροστασίου δίκη, actio in incolas qui tutorem ſibi non quæſierant. Poll. (eſt. Heſych.

Ἀπροστάτευτος, cui nemo præeſt: vel cui tutor & patron⁹ nõ

Προσίστημι, ſiſto & inhibeo, obicem oppono. Ariſt. in probl. καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, & ſpiritum inhibet ac commeare vetat. ¶ Item aſſirmo, i. firmiter colloco. Antiph. in apol.

Προσίσταμαι, obſiſto, aduerſor, obſtrepo: apud Chryſoſt. apud Polyb. προσίσταμαί τινι, inimicus ſum. Ariſt. in probl. χολὴ προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, bilis moleſta eſt & malè afficit. item adſum, proximus ſum. vt παρίσταμαι. Æſchin. in Timocr. ὁρῶ δὲ πολλοὺς προεστηκότας τῷ δικαστηρίῳ. Apud Plat. in Philebo, προσστησώμεθα δὲ πρὸς τούτοις αὐτὸ λέγειν, aggrediamur igitur hanc quoque diſputationem.

Συνίστημι, conſtituo. Plato in Timæo. ξυνέστησε δὲ τὸ πᾶν, quũ conſtituiſſet totũ, toto cõſtituto. Polyb. lib. 1. ξυστήσαντο αὐτὰς ἤγαγον συνιστάντας. item conſtituo, i. aſſirmo, cõfirmo, ſtabilio. Baſil. κατὰ δὲ τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ Θεοῦ. Sic & Rom. c. 3. itẽ conſtituo, i. in vnũ concilio & conſocio. συνίστησι τὰς πόλεις ταύτας. Iſocr. item conſtituo in loco & firmo, apud Polyb. item pro conſtruo. Exp. & fingo, formo, creo: item coagmento & cogo. Plat. in Tim. τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε; Cic. interpr. cuiuſnam animantium deus in fingendo mundo ſimilitudinem ſecutus ſit? Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζῷά τινα συνιστάναι. item concreſcere facio, ſpiſſo. apud Ariſt. itẽ contraho, corrugo, obduco: vt apud Plut. in ſymp. 7. ſap. ὁ δὲ οὐ μάλα πᾶσι διέσχε, ἀλλὰ συνέστησε τὸ πρόσωπον. ¶ Item conſto, communi conſenſu comparo, vnanimiter molior. vt Dem. καὶ δι' ἃ ταῦτα συνεστήσαν ἐφ' ὑμᾶς τὸν τελευταῖον τουτονὶ πόλεμον. De coniuratione etiam vſurpatur, vt docet Bud. itẽ ad defectionem vel ad res nouas ſolicito. apud Pauſan. ¶ Itẽ cõmendo. Syneſ. καὶ χαίρειν οὐδ' ὑμᾶς τοὺς συνιστάντας τοῖς ἐρημίας δικαίαν. Apud Laert. ἀπαγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ. exp. conciliauit & cõmendauit. Sic & apud Dem. aliquoties. Metaph. dixit Syneſ. ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῷ διαδόχῳ τῶν χρόνων συνίστησι. Simonides Hieronem poſteritati commendauit. Exponitur etiam, notum facio, ſeu nobilito. Quoniam autem qui aliquem commendant, de eo teſtificari ſolent, eiúſque mores ac facta probare: hinc quidam factum eſſe annotant vt pro teſtificari accipiatur, apud Demoſth. item pro approbare, vt 2. Cor. cap. 6.

Συνίσταμαι, idem quod συνίστημι, conſtituo, Poly. li. 2. Ῥωμαίων συνεστηκότων ἤδη κατὰ τὴν Ἰταλίαν, quum iam cõſtituiſſent & firmaſſent res Italiæ. item cõſtruo. vt Ariſt. καὶ συνίστανται ὡς καλιὰς σφηκιάς τὰς μικρὰς ἔχον τετραθύρους, cõſtituunt fauos ſuos quadrifores. itẽ cõſto. vt Iſocr. in Hell. αὐτὸς δὲ ταύτης οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Sic apud Polyb. συνίστασθαι πολιορκίαν. exp. obſidere. ¶ Itẽ neutra ſeu paſſ. ſignif. conſto, componor: vt ἐκ διαφόρων συνίσταται, diuerſis ex rebus conſtat. Quidam συνεστάναι exponunt etiã, compactũ eſſe vel coagmentatũ & apud Ariſt. de poetica. τοὺς συνεστῶτας τῶν μύθων, itẽ compoſitas fabulas. item conſto, cõſto, certus habeo. Thuc. lib. 2. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς συνιστάμενοι, idem lib. 3. ξυνιστάντι τε καὶ λαβόντι ἐγχειρίδια. Xen. ἀναβάσεως 5. συλλεγέντες ἡλίκοντο καὶ πολλοὶ συνίσταντο. Item coniuro, conſpiro: vt οἱ δὲ συνιστάντες τῷ Κατιλίνᾳ apud Plut. Interdum ſimpliciter, cõgregor, vt apud Syneſium, καὶ φυλὰς ἀθρόας ἐπὶ συνιστώντων καὶ ἐπιπεσόντων λαῶν. Item conſocior ad bellum: Xen. Hell. lib. 7. συνίστασθαι τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς. Dicitur & ipſum bellum συνίστασθαι, conflatum eſſe. Apud Plutar. in Romulo συνεστηκυίας ἀγῶνος, exp. collato prælio & pugna commiſſa. Apud Herodian. ἔτι τῆς μάχης συνεστώσης, pſtãte adhuc acie item conſiſto. Et συστατικός, quod conſiſtere poteſt: vt συστατικὸν ζήτημα, quæſtio in quam ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci poſſunt.

Συνεστάναι, eſt etiam compactum, ſolidum nõ fluxum, apud Ariſtot. Apud Plat. in Tim. ξυνεστάναι Cic. interp. cohærere. Apud Themiſtium in Phyſ. lib. 4. συνίσταμαι (q. d. ſto tecũ.) ſto à te, ſeu à partibus tuis. cui oppo. ἀνθίσταμαι & ἀφίσταμαι. item commendor. Syneſ. ἐπειδὴ μοι πρὸς παντὸς συνίστασθε φιλανθρωπίαν, mihi à toto commẽdatus eſt ſenatu. Συσταθῆναι exponitur etiam, ſtudiosè excipi, coli atque in contubernium admitti, vt apud Laërtium. ἐλθόντα δ' Ἀθήναζε ὑπὸ τῶν πλάτωνος παρασταθῆναι ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι.

Σύστασις, conſtitutio. Plat. Gal. itẽ coagmentatio, ſtructura, compoſitio, coniunctio. Plat. in Tim. & de leg. Ariſt. de poet. item coagmentum, concrementum, craſſitudo. Ariſtot. & Gal. item aſtructio, confirmatio, aſſertio. Alex. Aphr. item apparatus bellicus qui fit communi conſenſu. Plut. in Publ. Apud Herodian. ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, prælium collato pede pugnatum. Exponitur etiam turma. ¶ Item coitio, coniuratio, conſpiratio, ſodalitium in perniciem legum, cœtus eorum qui coeunt & conſpirant ſeu conſpirationem moliuntur. Plut. in Numa ἑταιρεῖαι καὶ συστάσεις ἀνὰ μέρος. ¶ Itẽ cœtus, conuentus populi. Xen. in Hipparch. περὶ συστάσεις ἀνθρώπων, in cœtu hominum. Expon. etiam congreſſus, colloquium apud Plut. in Themiſtocle. ¶ Item commendatio. Exp. & affectus, amor, ſtudiũ erga aliquẽ. item conciliatio & reductio ad concordiam, apud Iſocr. in Paragr. in Pand. σύστασις dicitur quũ contrahitur, i. contractus initur; & λύσις, quum diſſoluitur.

Συςατικὸς, conſtituendi vim habens & compingendi, faciẽs vt res conſiſtat. Item commendatarius. vt Συςατικαὶ ἐπιςολαὶ 2. Cor. 3.

Συστάτης, qui ſimul ſtat. In ædificiis Συστάται dicũtur trabes ſeu tigna tectum ſuſtinentia. Συςατέω, commendo, probo.

Συσταδὶς ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ. Ariſtot. politic. 7.

Συςαδὸν & Συσταδίην, cominus, vt Συσταδίην μάχεσθαι vel Συσταδὸν, cominus pugnare. Et ἡ συσταδὸν μάχη vel συσταδίην, pugna ſtataria. Thuc. lib. 7.

Σύστημα coagmentatio, concretio, compages. Exponitur etiam compoſitio. item collectio, vel congregatio. Item aceruus, cumulus. Ariſtot. de mundo, & Plut. in Numa. item cœtus conuentus. Et turma, globus, manus militum. Polyb. lib. 1. & 2. Et pro quauis collecta multitudine ac cœtu, idem Polyb. armenta regia vocaut Σύστημα βασιλικὸν τῶν ἱπποφορβιῶν. Apud Muſicos eſt conſtitutio, i. plenum veluti modulaminis corpus ex conſonantiarum coniunctione conſiſtens, quale eſt διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel διὰ τεσσάρων, vel δὶς διὰ πασῶν. Boeth. lib. 4. muſ. cap. 14.

Συστηματικὸς, collectitius, & q. d. acerualis, vt Συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulſuum quaſi aceruo conſtat. Et Συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas huius pulſus. Gal. lib. 2. de prænotione ex pulſibus.

Decomp. Ἀσύστατος, q. d. qui conſiſtere nequit, qui non poteſt eſſe in rerum natura, qui ſtare nequit. Plut. Apud rhetores ἀσύστατα ſunt quæ non veniunt in diſceptationẽ, vel vbi cauſa non poteſt explicari: vt ſi fur furem furti accuſet. Τὸ ἀσύστατον refertur etiã inter vitia orationis. Ἀσυστασία, ἡ, dicitur τὸ ἀσύστατον εἶναι, non conſiſtere ſeu cohærere ſtare non poſſe.

Ἐπισυνίσταμαι (vt & συνίσταμαι) coeo, conſpiro, inſurgo in aliquem. Plut. Item concreſco. apud Dioſc. Ἐπισύστασις, conſpiratio, coitio factioſa. Act. c. 24.

Ἰδιοσύστατος, per ſe conſiſtens. Ἰδιοσυστάτως, q. d. ex propria conſiſtentia. Damaſ.

Κακοσύστατος, malè conſiſtens. apud Trapez. [τέχ. lib. 5.

Νεοσύστατος, nuper concretus. qui nuper coaluit. Gal. κῇ

Ὑφίστημι, (q. d. ſtatuo ſub. colloco ſub,) ſuppono, ſubiicio. Pind. Olymp. Od. 6. χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας ſuppoſitis columnis. Plut. in Othone. ὑποστήσας τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Item ſubſtituo, i. ſufficio in locum alterius. Xen. Hell. 4. ὑποστήσας δὲ Ἡριππίδας ἐξ ἀρχῆς κ. λόχαγοῖ. Item propono. vt Soph. in Aiace. μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς. ¶ Item in naturam rerum produco. vt ὁ Θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων.

Ὑφίσταμαι (q. d. ſtatuor ſub, collocor ſub.) ſupponor. Item ſubſtituor, ſufficior. Frequenter dicitur ὑφίστασθαι quod extat, & in natura rerum eſt: ſeu ſubſiſtit. Exponitur etiã, in naturam rerum producor: vt apud Greg. de baptiſmo, ἀλλ' ὥσπερ οὐκ ὄντας ἀνθρώπους ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασε, ſic in naturam productos denuo finxit. Ὑφιστάμενος dicitur quod in naturam rerum cadit. Philo de mundo, οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφίστασθαι, nihil in naturam rerum proditum eſt, nihil extitit. ¶ Item ſubeo, ſuccedo, vt ὑπὸ τεῖχος ὑποστάς. Plat. Itẽ ſubeo, i. ſuſtineo, ſuſcipio, vt ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, Lyſ. Et ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας. Plut. in Pelop. facinus ſibi depoſcit aggreditur rem audendam. Sic apud Thucydidem, ὑφίσταται τὸν πλοῦν: & ὑποστὰς τὸν κίνδυνον apud eundem cui opponitur ὁ φυγών. ¶ Item ſuſcipio, i. aggredior, inſtituo, incepto. vt ὑφίστασθαι τοσοῦτον ἀγῶνα, apud Ariſtidem. ¶ Item recipio, polliceor, vt ὑφίσταμαι ἕξειν. Xen. Pæd. 6. recipio & polliceor me habiturum. Thuc. lib. 4. ἤγαγε τοὺς ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη. Ariſtoph. in Veſpis, καὶ οὗτοι ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους πυρῶν. Interdum cum accuſatiuo, vt Iliad. φ. Μὴ δὴ χωόμενος τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε. Et Od. κ. τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέστης. ¶ Item ὑφίσταμαι, ſuſtineo, i. δέχομαι, excipio, non cedo irruenti. Plut. μαχόμενοι οὐ φείδονται τῶν ἐναντίων, ἀναιροῦσι δὲ τοὺς ὑφισταμένους. Thuc. lib. 1. ὑποστάντες Μήδους. Et cum datiuo, apud eundem lib. 2. χρεὼν καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι. Xen. Hell. 7. ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ἀποθνήσκουσιν οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη. Rurſus cum accuſ. rei, expon. tolero, ſuffero. vt ὑφίσταμαι πόνους, apud Hermog. & apud Plut. πρᾶος δὲ ἐξῆν ὑφιστάμενος. ¶ Item ὑφίσταμαι, ſubſideo, ſido, peſſum eo, cui oppon. ἐπιπολάζω. Ariſt. in probl. & de cœlo lib. 4. Eſt etiam κρυφίως ἵσταμαι & ὑποχωρῶ, occultè ſto: vt apud Luc. in Philopſeude ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. & in Timone, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ¶ Item actiua ſignif. ſuppono, pono apud Athen.

Ὑπόστασις, ſubſiſtentia, ſeu naturæ ſubſiſtentia, res ſubſiſtẽs, ſeu natura & re vera ſubſiſtens, cui oppon. ἔμφασις. Ariſtot. de mundo. Συλλήβδην δὲ τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστὶ κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν. Sic ad Hebr. c. 11. τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, quidã exp. extãtia. ¶ In trinitate ſignificat ſubſtantiã intelligentẽ, incõmunicabilem, idem quod ἰδιότης & πρόσωπον, atq; ita diſtinguitur ab οὐσία, quæ eſt communicabilis. Sacroſancta enim concilia ſtatuerunt vnam in trinitate eſſe οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, vt docet Baſil. Sic epiſt. ad Heb. cap. 1. dicitur Filius Dei χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Plura vide apud Theologos. ¶ Item præſentia animi & fortitudo, audacia, fiducia, apud Polyb. & 2. Cor. 9. ¶ Item ſedimentum, & quod ex vrina ſubſidit: craſſior vrinæ portio ſecreta & ſubſidens. Exponitur etiam, alicuius rei fæx ſubſidens, craſſamen vel craſſamentũ. vt οὔρων ὑπόστασις & ὑπόστασις ἰδρῶτος. Alex. Aphr. ¶ Item humorum conſiſtentia ſeu ſtatus, & concretio, h. e. quum humores intus manent, quos vacuari oportebat: vt annotat Gal. comment. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Exponitur etiam, compages, vt ὑπόστασις κολλώδης, apud Theoph. lib. 5. de cauſ. pl. ¶ Item inſidiæ quæ ſtruuntur ab eo qui ὑφίσταται, i. ſtat in latebris. ¶ Item ſtatio militum, ex 1. Reg. c. 13.

Ὑποστάτης, qui in naturam rerum produxit, & ſubſiſtere fecit, qui condidit & in naturam rerum indidit. Apud Areop. ¶ Item furca qua quid fulcitur. Plut. in Coriolano.

Ὑποστάτις, fœm. gen. quæ in naturam rerum produxit. apud Areop.

Ὑποστατὸς, tolerabilis, ferendus. Eurip.

Ὑποστατικὸς, autor & conditor ſubſtantiæ Dionyſ. Areop. Item præſidens. Ὑποστατικῶς, præſidenter, confidenter. Item aſſeueranter, affirmatè. apud Polyb.

Ὑφίστημα, ſedimentum. vt ὑπόστημα τῆς κοιλίας, Ariſt. de an. lib. 1. Item idem quod hypoſtaſis apud theologos. ¶ Itẽ ſtatio militum, 1. Reg. c. 13. ¶ Item pudendi virilis pars ea quæ minimè pendula eſt, apud anatomicos, vt ait Rufus. Et etiam φαλλός. Heſych. & Suid.

Decomp. Ἀνυπόστατος, ſubſiſtentiam non habens, cui opponitur ἐνυπόστατος apud Damaſc. item intolerabilis, cuius impetus ſuſtineri nequit, cui reſiſti non poteſt. Polyb.

Δυσυπόστατος, cuius impetus vix ſuſtineri poteſt.

Ἐνυπόστατος, ſubſiſtentiam habens, cui opponitur ἀνυπόστατος, apud Damaſc.

Ὁμοϋπόστατος, eandẽ hypoſtaſin habens, apud theologos.

Παρυφίσταμαι, ſubſiſto vnà, vel exiſto vnà, vnà ſum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι. Damaſc. & Baſil. item propemodum ſubſiſto, ferè in natura ſum rerum, apud Dionyſ. item obiter ſubſiſto. item ſignificor, demonſtror, repræſentor. apud Apoll. grammat. Παρυπόστασις, minus eſt quam ὑπόστασις, apud Dionyſ.

Προϋφίστημι, prius in naturam rerum produco, apud Greg.

Προϋφίσταμαι, prius in naturam rerum producor ſeu prodeo, prius ſubſiſtentiam habeo. Interdum προϋφίστασθαι exp. antegredi, antecedere, vt apud Plut. in lib. de fato hunc προϋφεστηκὼς ſeu προϋφεστὼς, antegreſſus. Προϋπόστασις, q. d. præſubſiſtentia, ſeu præexiſtentia: de re quæ prius in naturam rerum prodierit.

Συνυφίσταμαι, vnà ſubſiſto, i. vnà ſum in natura rerum.

Τρισυπόστατος, tres hypoſtaſes habens. vt Dionyſius ἑνάδα τρισυπόστατον vocat.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primum ex στάσις, in priore ſignificatione.

Αἱματεκχυσοστάσεις, αἱ, exponitur à Gal. & Dioſc. ſuppreſſiones ſupertumeſcentis ſanguinis. Alij autem eo nomine intelligũt plenas ſanguine & tumeſcentes venas.

Ἀρκυοστασία, ἡ, retium tentio. Pol. Ἀρκυοστάσιον vel Ἀρκυοστάσιον, τὸ, locus in quo tenduntur retia. Poll. & Xen. in Cyneg.

Ἀστασία, ἡ, inſtabilitas, inconſtantia. Areop.

Βούστασις & βουστάσιον, boum ſtabulum. Βούσταθμον, apud Suid. pro eodem.

Διϊστάζω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Διχοστασία, diſſenſio, ſeceſſio, quum in duas partes factiones ſecedunt, quum in contraria ſtudia aliqui ſcinduntur. *apud Plut. de frat. charit.*

Ἱππόστασις & ἱπποστασία ſiue ἱπποστάσιον, equile, ſtabulum equorum, ſtationes equorum in ſtabulis.

Λινοστασία, exp. retium collocatio. In Epigram. exp. laqueus, quòd fixus ſtet.

Ὀρθοστασις, rectus ſtatus, corporis habitus quo ſurrecti ſtamus neruis poſterioribus contractis.

Ψυχοστασία, animarum ſtatio, vel animarum bilanci impoſitarum ponderatio. Plut.

Compoſita ex στάσις, i. factio.

Ἀντιστασιώτης, ὁ, qui contrariæ factionis eſt. Appia. in Parth.

Ἀντιστασιάζω, contrariam factionem moueo vel ſequor, contrariam partem ſequor in ſeditione.

Ἀντιστασιαστὴς, ὁ, qui eſt contrariæ factionis, qui ſequitur contrariam partem in factione, ſeu ſeditione.

Ἀστασίαστος, ſeditione carens, ſeditionibus nullis turbatus. Heſych. Populi quoque ſeu ciues vrbis alicuius ἀστασίαστοι dicuntur, qui nulla diſſident ſeditione, ſeu qui nullas mouent ſeditiones. Iſocr. in Panegyr.

Διαστασιάζω, factionib. & ſeditionibus implico, ſeditionẽ inter aliquos concito. Plut. ὁ δὲ Μένων διεστασίαζε τὴν πόλιν. Ariſt. pol. 5. διαστασιάζειν αὐτοὺς πρὸς τοὺς δήμους, ſeditionem contra

contra opulentiores concitandam induxit. Item diſſidiis ſeiungo ac ſegrego Syneſ.epiſt.95 διεστασίασεν ἡμᾶς,ad diſſenſionem nos induxit.

Καταστασιάζω,ſeditione opprimo & affligo,ſeditione circumuenio,apud Plut.

Καταστασιάζομαι,factione vincor,ſeditionibus premor.Xen. & Plut.

Συστασιάζω,ſeditionis vel potius factionis ſocius ſum, factionẽ aliquam adiuuo. Thuc.lib.4.

Συστασιώτης.factionis ſocius ſeu particeps.Luc.de ſalt.

Compoſita ex Στατός,itidem ſine præpoſitione.

Ἀριστεροστάτης,ου,ὁ,qui à ſiniſtra ſtat.Poll.

Ἀρκυοστάτος,ου,ὁ,q.d.retium tenſious. Eurip.in Oreſte.Ἀρκυοστάσια, loca vbi retia figuntur. Heſych. Et apud Soph.pro ipſis retibus.

Ἄστατος,ου,ὁ ϗ ἡ,inſtabilis inconſtans.Phil.de mundo, τὸ ἄστατον ſubſtant.inſtabilitas,inconſtantia.

Ἀστάτως,inconſtanter,non firmiter.

Ἀστατέω ῶ,inſtabilis & inconſtans ſum,vacillo,titubo. Exponitur etiam,incertis ſedibus vagor.

Δεξιοστάτης, qui à dextra ſtat. Sic dicebatur qui in dextra chori parte præſidebat.Poll.

Διχοστατέω ῶ,diſſideo,q.d.diuiſus ſto,diſcordo. Eurip. διχοστατῶ πρός σε.Item ambigo,dubito Alex.probl.1.

Δικτυοστατεῖσθαι,illaqueari,in caſſes incidere,apud Plat.

Ἐμποδοστάτης qui obſtat,qui impedimento eſt,Suid.

Ὀβολοστάτης,fœnerator,vt exp.apud Ariſtoph.in Neb.

Ὀβολοστατικὴ ars fœneratoria.

Ὀβολοστατέω ῶ fœneror.

Ὀρθοστάτης,ου ὁ,qui erectus ſtat.Ὀρθοστάται vocabulum eſt architectonicum. Vitruu.lib.2.cap.7.

Πρωτοστάτης, qui primus ſtat. In acie idem eſt qui λοχαγός & ἡγεμών,anteſignanus aut primipilaris:& ſic opponitur τῷ ἐπιστάτῃ,quem οὐραγὸν etiam vocant.Secundùm alios eſt,qui ante ἐπιστάτην ſtat.Xen.in polit.Laced.& Pæd.6. Apud Thuc. πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, qui primus in dextro cornu ſtat. Metaphoricè ponitur Act.24. In iudicio idem eſt qui πρωτόβαθρος,qui primus in ſubſellio ſedet. In conuiuio eſt idem qui πρωτοκλίτης,qui primus accumbit, Item generaliter antiſtitor,præſes ſeu præles.

Πρωτοστατέω, ῶ, primus in ordine ſto, antiſtitor ſeu anteſignanus ſum. Metaph.apud Phil.de vita Moſ.lib.1. ἐν γὰρ ἐθνος πόλιν πρωτοστατοῦν τῶν ἄλλων χώραν.

Τειχοστάτης, exp.dux,princeps, & princeps principum,apud 70.interpr.vt lib.4. Reg.cap.7. & 9. Vide Hieronymum in Ezech.capite 23.

Compoſita,habentia Στάδ. itidem ſine præpoſitione.

Βουστάσιον,boum ſtabulum,bubile.idem quod βουστάσιον.

Ὀρθοστάδην ſtando erecto corpore,more eorũ qui erecti ſtant.

Ὀρθοστάδιος,& ὀρθοστάδιος,ου,ὁ. erect⁹ ſtãs. ὀρθοσταδὶς ꝓ eodẽ.

Compoſita in Σταθής deſinentia.

Ἀσταθής,έος ὁ ϗ ἡ,inſtabilis,idem quod ἄστατος,Heſych.

Εὐσταθής,ſtabilis,firmus,conſtans,idem quod Σταθερός,& Στάσιμος.Od.ς. εὐσταθὲς μέγαρον.ædes bene fundatæ.

Εὐσταθῶς conſtanter,firmiter,tutò Herodian.lib.7.

Εὐστάθεια & εὐσταθία, ſtabilitas,firmitas. Item conſtantia.Plut.in conſ.ad vxorem. Item bona conſtitutio,bona habitudo,idem ferè quod εὐεξία apud Plut.in lib.de præcept.ſanit. πρὸς τὴν ὑγιεινὴν ἕξιν εὐστάθειαν Item pro ſtabilimento,in lib.Sapient.cap.6.

Εὐσταθέω ῶ,ſtabilis ac firmus ſum. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillum ſtat nec vllo ventorum impetu agitatur. Luc.ϗ γὰρ ἔτυχε γαλήνη ϗ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος.

Νεοσταθής, recens conſtitutus ſeu inſtitutus: idem quod νεοκατάστατος. vt νεοσταθὴς δῆμος.

Compoſita ex Σταθμός ſtabulum,ſtatio.In altera autem ſignif. qua Σταθμός,pro libra ponitur,vide in comp. ab ἵστημι i.appendo.

Ἀσταθμευτος, ου, ὁ ϗ ἡ. immunitatem habens ἀπὸ τοῦ ἐπισταθμεύειν.Plut.

Βουσταθμον,ου,τὸ bubile.boum ſtabulum vbi boues ἵστανται,Poll.

Ἐπίσταθμος,ου,ὁ, præfectus τῶν σταθμῶν, manſionum curator. Iſocr in Paneg.Aliquando(vt Bud.in pand.annotat)ἐπίσταθμοι appellantur ij qui ſuper hoſpitia ſunt in comitatu principis aut legati ducíſve exercitus.

Ἐπισταθμία,ἡ, munus τοῦ ἐπιστάθμου.

Ἐπισταθμεύω, ſtabulor alicubi, ſtatiua habeo, diuerſor, idem quod Σταθμεύω & καταλύω.Plut.in Sylla.

Ἐπισταθμεύομαι, ad manſiones comitatus principis deſignor.Plut.in Ant εἰσόδῳ χρηματιστικῆς ἐπισταθμευόμενοι.

Ἐπισταθμεία ἡ ſtabulatio,diuerſatio. Diodor.in hiſt.Alex.

¶ Item neceſſitas hoſpites recipiendi, ſeu neceſſitas hoſpitio recipiendi comitatum principis aut legati. Vtitur Cic.ad Att. lib.13.in fine.& Plut.in Sert.

Ναυσταθμος,ου,ὁ, nauiũ ſtatio.Lucian.Item nauales copiæ.Suid.

legitur & τὸ ναύσταθμον neut.gen.apud Thuc.& in plur. ναύσταθμα apud Plut.

*Decomp.*Ἀνεπισταθμευτος,ου,ὁ ϗ ἡ,immunis ab hoſpitiis præbendis, immunis à præbendis diuerſoriis principis comitatui vel exercitui in tranſitu.Idem quod ἀσταθμευτος.Polyb.

Καταſταθμεύω, in ſtabulo aut ſtatione aut diuerſorio collocõ Strab.

Παραστάθμιδες,exp.poſtes cardinum,antæ.à σταθμός,quod & ipſum poſtem ſignificat.

compoſita facta ex infinitiuo στῆναι,ſine præpoſitione.

Ἀγχιστῖνος,vel ἀγχιστῖνος,ου,ὁ, q. d. propè ſtans. Il.ε.Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται,i.aliæ propè alias ſtantes, & minimo ſpatio inuicem diſtãtes. Euſt.ab ἄγχι & στῆναι compoſitum eſſe dicit Vide & in Ἄγχι.

Ἀστηνος & Ἄστηνος,ου,ὁ ϗ ἡ,infortunatus,infelix,ærumnoſus,calamitoſus.παρὰ τὸ στῆναι μὴ ἔχειν μή τι εἰκαιον, vt tradunt Etym & Suid,deriuantes παρὰ τὸ στῆναι.Vide & in compoſit.à στένω.

Δύστηνος,ου ὁ ϗ ἡ, infortunatus, infelix, miſer.ſecundum quoſdam παρὰ τὸ στῆναι, vt ſit qui vix locum inuenire poteſt vbi conſiſtat,Il.χ.& apud Plut.& Dem.Item perditus, perdendus, pernicie dignus.Soph.in Electra,Vide & in comp.à στένω.

Δυστηνία ἡ,miſeria,ærumnæ, calamitas. Expon. & improbitas.Heſych.

*Decomp.*Τρισδύστηνος,ter infelix miſerrimus.

Compoſita ex infinit.ἑστάναι deſinentia in ἐστώ. ſine præpoſitione.

Ἀειεστὼ ſempiternitas,æternitas: & permanſio in eodem ſtatu.παρὰ τὸ ἀεὶ ἑστάναι, i. in iiſdem ſemper ſtare, inquit.Suid.ex Antiph.

Εὐεστὼ bonus & tranquillus ſtatus.apud Diog.Laert. Item felicitas.Vide & in comp.ex εἰμί.

¶ *Deriuata ex ἵστημι,i.appendo.*

Στατικὴ, ῆς, ἡ, ſcientia ponderum, ſcientia de ratione ponderum.

Στατικός,ου,ὁ,huius ſcientiæ peritus.

Στατικῶς,more eorum qui ponderant, aut more eorum quæ ponderantur.

Στάδην, aduerb. pondere,q.d. appenſum. Nicand. in Alexiph. verſ.327.

Σταδιος,appenſus, pondere demenſus,Nic.in Alexiph.Item ſtabilis ab ἵστημι in priori ſignif.Item στάδιον (ſubſtantiue,) vide στάδιον.

Σταθμός,οῦ,ὁ ſtatera,libra,Iliad.μ (de muliere quæ manu victũ quærit)Ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα ϗ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσ', ſtateram & lanam,Ariſtoph in Ran.Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι,ad ſtateram redigere. Dicitur etiam ipſum pondus Herodot.σταθμὸν δὲ ἕλκουσα δύο τάλαντα,ponderans duo talenta.Ariſtot pol 1.δεκάστην μεγέθει ϗ σταθμῷ. Sic & apud Thuc. Xen. Plut.Demoſth.&c. Reperitur etiam τὰ σταθμὰ in plurali numero per metaplaſmum.Vide & aliam ſignif.in deriuatis ex ἵστημι ſtatuo.

[μοι.

Σταθμίον,ου,τὸ,idem quod σταθμός.Vſitatius eſt plurale σταθμοι.

Σταθμίζω,f.ίσω,pondero.Exp.etiam,ad amuſſim examino atque exigo,expendo,δοκιμάζω.Suid.& Euſt.

Στάθμη,ης ἡ,amuſſis,regula ad quam aliquid exæquatur: funiculus tenuis,quem minio aut atramento imbuunt fabri, vt lineam rectam ducant.cuius ductum ſequuntur in materia exæquanda & complananda. Iliad. ο. στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, nauale lignum amuſſis ſeu rubrica dirigit.Plut.in pol.præc. γωνίαις χρώμενοι ϗ κανόσι ϗ στάθμαις.Et apud Luc. κανόνα ϗ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τεκτόνων.hinc κατὰ στάθμην,ὑπὸ στάθμην παρὰ στάθμην , & πρὸς στάθμην,ad amuſſim,Appellatur & rubrica, item linea. Item enſis capulus,quia ſuo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reducit apud Diodor. Siculum , ταῖς σταθμαις τῶν ὁρατων τύπωσις.

Σταθμάω,vel potius σταθμάομαι,ad amuſſim exigo, amuſſatius ſequor, Luc.de hiſt.ſcrib.Item pondero, libro. Pauſ. in Achaicis,Exponitur etiam,modulor, modum adhibeo , ad certũ modum facio.¶Item æſtimo,perpendo,examino.¶Item coniecturam facio,argumentum duco.Theophraſt.lib 9. de cauſ. pl.cap.4.

Σταθμητός,οῦ ὁ, ad amuſſim exactus, vel qui ad amuſſim & lineam exigi ac dirigi poteſt. Exponitur etiam,μετρητός apud Arrian.Apud Plat.ἐμοὶ μὲν οὐδὲν ὦ ἑταῖρε οὐδὲν σταθμητόν, mihi quidem ó ſocie,nihil penſi.

Στατὴρ ῆρος,ὁ,ſtater,pondus drachmarum quatuor,quod Hebræi ſiclum dicebant,vt Bud.tradit.ſcribens alibi ſtaterem à menſoribus vocari ſemiunciam. De variis eius generibus vide Pollucem.

Στατηρίδιος,ου,ὁ ſtatere valens, qui ſtateris pretio æſtimat.

Πενταστατηρος,ου ὁ ϗ ἡ,(*comp.*)qui quinque ſtaterum eſt ſeu quinque minarum idem quod πεντάμνεως,teſte Pol.

Σταχάνη,ἡ,trutina,dicta παρὰ τὸ στῆσαι,vt in prouerbio,Ἀγαλότης

BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

τιρας ςαχάνης apud Suid. Dicitur eſſe Doricum vocabulum.

Compoſitorum in hac ſignificatione prima claſſis.

Ἀποςῆσαι ſeu ἀποςήσαθαι, appendere, reddere aut recipere appenſum, ſeu appendendo. Heſych. & Suid.

Διςάσιον, duplo pondere rependendum: vel duplum ponderans.

Ζυγοςάτης, libripens. Ζυγοςάται, libripendes per vrbes conſtituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur. Hinc zygoſtatica fides, plena & examinata æquitas.

Ζυγοςατέω, ῶ, in trutina appendo. Item metaph. apud Polyb.

Ἰσοςάσιος, ὁ, ἡ, τό, qui paris eſt ponderis. Luc. χυμοὺς ἀληθῶς εἶναι, καὶ ἰσοςασίους τοῖς ἄλλοις νεκροῖς, vel qui æquali pondere appenditur, qui tantidem æſtimatur, æquiualens pretio. Athen. ἰσοςάσιος γὰρ ἦν ὁ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη, argento rependebatur.

Τριςάσιον, quod triplum appenditur & triplicato pondere æſtimatur apud Arrian.

Compoſitorum ſecunda claſſis: videlicet ex ςαθμὸς, ſeu ςάθμη.

Ἀντίςαθμος, ὁ, ἡ, τό, æquale pondus habens, æqualis ponderis. Et per metaph. æquè pollens, æquiualens, æqualis momenti, ſeu paris momenti.

Ἀντιςαθμίζω, rependo. idem quod ἀντιταλαντεύω & ἰσοςάσιον ἀποδίδωμι, vel pari pondere retribuo. Exponitur etiam, in æquilibrio pono.

Ἀντιςαθμέω, rependo, è contrario pondero. Baſil. ἐν ἀντιςαθμήσαι τὴν φορὰν ταύτην δυνάμενον [illegible].

Ἀποςαθμάω depēdo, appēſū trado. ςαθμῷ ἀποδίδωμι. Euſt.

Ἀςάθμητος, ὁ, ἡ, τό, inconſideratus, improuidus, qui res perpendere non didicit, ſed temerè agit. Plut. Item inſtabilis, incertus ἄςατος. Thuc. lib. 4. Philo de vita Moſ. l. 1. Dem. Plut. &c.

Βαρύςαθμος, ponderoſus, grauis pondere. Ariſtoph. in Ran. & Ariſtot. eth. 6. cap. 8.

Βαρυςαθμίζω, graui pondere ſum Dioſc. Exponitur etiam, grauitatem & pondus adiicio, grauius reddo.

Ἐπίςαθμος, qui ponderi adiicitur. Et plur. num. τὰ ἐπίςαθμα, eadem quæ ςαθμὰ, ςαθμία ſeu ςάσιμα. Poll.

Διαςαθμάομαι, metior, diſpono. Eurip.

Ἰσόςαθμος, par pondere, qui æqualis ponderis eſt. ἰσοςάσιος.

Καταςαθμίζω, appendo, pondere demetior.

Καταςαθμισμὸς, appenſio: ſingulorum per ſua pondera adiectio. Dioſcor.

Κρεάςαθμον, ὁ, ſtatera in qua carnes appenduntur.

Παραςαθμίζω, præpondero.

Σύςαθμος, eiuſdem cum alio ponderis. idem quod ἰσόςαθμος.

Συςαθμία, ponderis æqualitas.

Ὑπερςαθμίζομαι, pondere vinco, prægrauo, propendeo.

Ἰςίον, &c. vide in Ἑςία. Ἰςορία, &c. in Ἵςωρ.
Ἰςὸς ἱςίον in Ἵςημι.

ἼΣΤΩΡ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ, ſciēs, peritus, Heſiod. ἵςορα φῶτα γενέσθαι. Soph. in Electra, καὶ γὰρ τῶνδ' ἵςωρ ὑπερίςωρ, probè noui. ¶ Item teſtis, vel iudex, ſeu arbiter: quòd eos gnaros eſſe oporteat rei de qua agitur. Il. σ. ἐπὶ ἵςορι πεῖραρ ἑλέσθαι.* Putatur eſſe inde deriuatum vnde & ἴσημι, nimirum εἴδω, ſcio.

Ἱςορία, ἡ, cognoſcendi ſtudium, luſtratio locorum. Vnde καθ' ἱςορίαν πλανηθῆναι apud Plut. exp. ad viſenda loca & mores hominum cognoſcendos peragrare. Item percunctatio, inquiſitio, vt apud Dioſc. in præf. ἐξ ἱςορίας, ex percunctatione audita & cognita. Exponitur etiam commentatio, apud Ariſtot. de anim. lib. 1. τὴν περὶ ψυχῆς ἱςορίαν. Sic & in libro de cœlo, & alibi. Peculiariter verò hiſtoria & apud Græcos & Latinos dicitur rerum geſtarum vel expoſitio vel demonſtratio, vt Gell. li. 5. ca. 18. declarat, vnde ἱςορίας συγγράφειν apud Luc.

Ἱςόρημα, τό, exp. argumentum, fides ſeu probatio rei alicuius, apud Hippocr.

Ἱςορικὸς, ὁ, ὁ, hiſtoricus, ad hiſtorias pertinens, hiſtorialis, vt ἱςορικαὶ ζητήσεις apud Plut. Et τὰ ἱςορικὰ, hiſtoriæ, hiſtoriarum monumenta. Plut. in Them. ¶ Item hiſtoricus, hiſtoriarum ſcriptor, ſeu hiſtoriarum ſcribendarum peritus. vnde ſuperl. ἱςορικώτατος præſtantiſſimus in hiſtoriis enarrandis. Plut.

Ἱςορικῶς, hiſtoricè, hiſtoricorum more.

Ἱςορέω, ῶ, noſcito, cognoſco. Gal. 2. ad Glauc. τινὰς δὲ ἱςορῆσαι καὶ διαγνῶναι ἀκριβῶς, noui, cognoui. ¶ Item viſo, luſtro, de vrbib. & regionib. dictum. Plut. in Lucullo, βουλόμενος ἱςορῆσαι τὴν πόλιν, volens vrbem inſpicere & cognoſcere. Idem in Theſ. ἱςορῆσαι τὴν χώραν. ¶ Item peragro & cognoſco loca, aliiſque ea narrando trado, vt fecit Strabo. ¶ Item memoriæ trado. Theophr. τινὰς δὲ καθ' ἕκαςα βίους ἱςορῆσαι δεῖ τῶν χρόνων, i. ſigillatim vitas commemorare & prodere. Vnde τὰ ἱςορούμενα, res memoriæ proditæ, apud Plut. Et ἱςορεῖν τὰ πεπραγμένα. Luc. literis prodere res geſtas. Item ſciſcitor, percontor, quæro. Soph. in El. ἱςόρει τί σοι φίλον. Idem in Antig. Τί δ' ἐςὶ, πρός τι ποῦ τοῦτ' ἱςορεῖς. Herodot. in Clione, ἱςορῆσαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, interrogare ecquid audiſſent ſuper Ariome, vt Gell. interp. Item ſciſcitando ſeu percontando audio vel cognoſco. Polyb. lib. 3. τὴν πορείαν ἱςορῶν ὡς πολλὴ καὶ δυσδιά... ὑπάρχει. ¶ Item ob oculos pono, ſpectandum propono. apud Suid.

Compoſita: ac primùm ex ἵςωρ.

Ἄϊςωρ, exp. ἄπειρος, ἀμαθὴς, οὐδ' ἐν εἰδώς, imperitus, inſcius, qui nihil didicit ſeu vidit. Suid. & Heſych.

Ἐπίςωρ, idem quod ἵςωρ, vt ἐπίςορα νηῶν, Apollon. Arg. 2.

Νομοΐςωρ, legis peritus. Heſych. & Suid.

Πολυΐςωρ, multiſcius, multiplici doctrina præditus.

Προΐςωρ, præſcius.

Συνΐςωρ, conſcius.

Ὑπερΐςωρ, ſupra modum ſciens aut peritus. Soph. in El.

Φιλοΐςωρ, cupidus ſciendi, cupidus doctrinæ.

Compoſita ex ἱςορία.

Ἀνιςορέω, ῶ, interrogo, ſciſcitor. Eurip. in Hippolyto, τί δὲ καί με ἀνιςορεῖς πέρι; quānam de re me interrogas?

Ἀνιςορησία, ἡ, hiſtoriarum ignoratio, malè verſatum eſſe in hiſtoriis. Vtitur Cic. ad Att. lib. 6. epiſt. 1.

Ἀνιςόρητος, ὁ, ἡ, τό, qui hiſtorias non nouit, hiſtoriarum imperitus, malè verſatus in hiſtoriis. Itē paſſ. cuius nulla in hiſtoriis memoria, hiſtoriarum ſcriptis non memoratus.

Ἀνιςορήτως ἔχω, neſcire hiſtorias. Plut. in Demetr.

Ἐπιςορέω ſciſcito, percontor, ſeu inſuper ſciſcitor. Heſych.

Παριςορεῖν, obiter ἱςορεῖν. Vtitur Cic. ad Att. lib. 6. ep. 1.

Προϊςορέω, antè memoro, prius commemoro.

Προσιςορέω, inſuper ſciſcitor. Itē inſuper ſcribo & prodo. Strab. 8.

Φιλιςορέω, cognoſcendarum rerum cupidus ſum, inquirendi ſtudio flagro, hiſtoriæ ſtudeo. Greg. in Baſil. & Strab. lib. vlt.

Ἰσχαδεῖν, ἰσχαίνω. Ἰσχαλέος ἰσχάς, vide in Ἰσχνός.
Ἰσχανάω, &c. vide Ἴσχω, in Ἔχω.

ἼΣΧΙΣ, lumbus, ὀσφύς. Heſyc. Etym. vide in ἰσχίον, quod ſequitur.

Ἰσχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix. Ἰσχία dicuntur interdum ligamentā quo femur coxendicis acetabulo colligatur: interdum ipſe articulus: interdum partes carnoſæ ex vtroque ſacri oſſis latere, quæ & γλουτοὶ à Græcis vocantur, à Latinis clunes nominari creduntur. Il. ε. Τῷ βάλεν Αἰνείαν κατ' ἰσχίον ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνςρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. * Sunt qui nomen eis inditum exiſtiment παρὰ τὸ ἴσχειν τοὺς καθημένους, quòd ſedentes ſuſtineant carnoſæ illæ poſt lumbos vtrinque eminenti. Ariſtot. hiſt. an. lib. 4. c. 10. hominem ſolum ἰσχία habere dicit. Hom. tamen apro tribuit Il. θ. & leoni. Iliad. υ. apud Dioſc. li. 3. ἰσχίων ἀλγήματα, coxendicis dolores: & lib. 1. ἰσχίων πόνοι, pro eodem.

Ἀνίσχιος (comp.) depygis, clunium tumore vacans. Ariſtot. de part. an. lib. 4.

Ἰσχιὰς νόσος, dicitur coxendicum dolor: ſeu arthritis coxendicis, aut arthritis coxæ articulum occupans. Dioſc. lib. 1. ἰσχιάδας ἀρήγει.

Ἰσχιαδικὸς, ἡ, ὁν, ad coxendicis dolores faciens, vt ἰσχιαδικὸν ἐπίπλασμα, apud Dioſc. lib. 2. c. 205. Item, qui obnoxius eſt iſchiadi, qui coxarum dolores patitur, qui è coxendicibus laborat. Dioſcor. lib. 1. c. 35. ὠφελεῖ καὶ ἰσχιαδικούς. Plinius quoque iſchiadicos vocat. Reperitur etiam ἰσχιακὸς pro ἰσχιαδικὸς, apud Ath. lib. 14. ex Theophr.

ἸΣΧΝΟΣ, ή, όν, macer, gracilis, tenuis: qui tenui corpore eſt & minimè carnoſo. Syn. epiſt. 61. [illegible] ἰσχνός. Et ἕξις ἰσχνὴ, Plut. in Lycurg. Ἀριςοτέλης ἦν ἰσχνοσκελής. Laertius. Item metaph. ἰσχνὸς χαρακτὴρ, apud rhet. tenue dicendi genus: quod & gracile. Gell. Et ἰσχνὸς σφυγμὸς, gracilis pulſus: cui opponitur ἁδρός.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas. vt ἰσχνότης τοῦ σώματος. Gal. & ἰσχνότης χαρακτῆρος apud rhetores.

Ἰσχναίνω, emacio, macilentum ſeu gracilem reddo, attenuo, arefacio. Ariſt. metaph. 8. τὸ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τέλος.

Ἴσχνανσις vel ἰσχνασία, emaciatio, extenuatio: etiam macies. Ariſtotel. ibid.

Ἰσχναντικὸς, emaciandi vel extenuandi vim habens.

Ἰσχνόω, ῶ, idem quod ἰσχναίνω. vnde ἡ ὥρα ἰσχνοῦται. Alexand. in probl.

Ἰσχαίνω, (ablato ν) idem quod ἰσχναίνω. Theophr.

Ἰσχαλέος (ſine ν) apud poëtas pro ἰσχνὸς vel ἰσχναλέος. Hip.

Ἰσχὰς, άδος, ἡ, carica, propriè enim eſt ficus arida: dicique putatur quaſi ἰσχνάς. Inuenitur tamen & de recentibus dictum apud Athen. lib. 1. De variis ἰσχάδων generib. vide Poll. li. 6. ¶ A quibuſdam etiam ſic dicitur ἀπήγανος herba, de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 9. c. 10. Dioſc. lib. 4. c. 155. Apud antiquos de oleis etiam ſiue oliuis dicebatur. Item ancora apud Euſt.

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula. Ariſtoph. in Pluto.

Ἀνισχάδευτον (comp.) quod non peperit, nec ſugi poteſt. Suid.

Compoſita.

Ἀπισχναίνω, emacio. Ἀπισχναίνομαι (ſine ν) extenuor.

Ε'ίσισχνὸς, gracilis, tenuis, idem quod ἰσχνός. Nic. in Alexiph.
Ε'πισχναίνω, areſacio, extenuo. ἐπισχναντέον, areſacere oportet ſeu extenuare.
Κάτισχνος, macer, gracilis. Κατισχναίνω & Κατισχνόω, emacio, extenuo.
Παρισχναίνω, extenuo. vnde παρισχναινόμενοι, macilenti, extenuati.
Υ'πισχνος, aliquantum macer, ſubgracilis.

-ΙΣΧΥΣ, ύος, ἡ, robur, vires. Xen. Pęd. 2. ἐν τούτῳ ἐπεσπᾶτο ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὴ τὸ σῶμα τὸ μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς ἰσχύν. Ariſtot. eth. 2. c. 2. τάτε ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Dicitur & ἰσχὺς τοῦ σώματος, apud Syneſ. & ἰσχύος ῥώμη, apud Philon de mundo, i. vis roboris. item robur, i. potẽtia, item vis, Soph. in Aiace. Ο'ρᾷς. Ο'δυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση. Thucyd. lib. 1. ὡς οὐδὲν ἂν ξυμπάντων ἐξεργάζεσθαι καὶ ἰσχύν. Etymon, vide in ἰσχυρὸς infra.
Α'ισχυς (comp.) robore & viribus corporis deſtitutus, inualidus, infirmus, apud Eſaiam cap. 42.
Ι'σχύω, robuſtus ſum, ſum robuſto corpore ſeu valido. vt ἰσχύειν τοῖς σώμασι Xen. Dicitur & ipſum σῶμα interdum ἰσχύειν. itẽ potens ſum, potentia præditus ſum, polleo. vt ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις, & τοῖς νόμοις, apud Dem. & ἰσχύειν ναυτικῷ, Thuc. interdum exp. poſſum. vt apud Ariſtop. μεῖζον ἰσχύειν, plus poſſe. Et cum infinit. vt Philo de mundo, τὸν κόσμον ἀνυποφέρειν ἰσχύειν.
Ι'σχυρὸς, οῦ, ὁ, robuſtus, validus, potens. Xen. ὁ στίδ' ἥρως αὐτοῖς τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Dicit etiam ἰσχυρὸν quicquid eſt firmum & in quo præſidium collocari poteſt, vt ἰσχυραὶ φυλακαὶ & χωρίον ἰσχυρὸν apud Xen. Interdum etiam τὸ ἰσχυρὸν ſubſtantiuè, robur. vt τὸ τῆς πόλεως ἰσχυρὸν, apud Aeſchin. *Etymologiſtes deducit ab ἰσχύω, vt ſit ὁ ἰσχύειν καὶ ἀντέχειν δυνάμενος.
Ι'σχυρῶς, valde, validè, vehementer, admodũ, enixè, acriter, ſtudioſe. Xen.
Ι'σχυρόω, ῶ, robuſtum reddo ſeu validum, corroboro.
Ι'σχυρίζομαι, viribus vtor, ſeu viribus contendo. vt apud Ariſtot. eth. 4 ἰσχυρίζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, viribus contendere aduerſus imbecilles. Item nitor, i. fiduciam colloco. Dem. οὐ μὴν ἰσχυρίζομαι τούτῳ, non nitor hoc. in hoc fiduciam cauſæ non colloco. Item contendo dicendo & connitor. vt exponitur apud Aeſchin. & apud Thucyd. lib. 3. ¶Item aſſeuero, affirmo, βεβαιοῦμαι. Syneſ. ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἔστιν οὐ τῶν ἱερῶν βιβλίων θεὸς ταῦτα λέγει.

Compoſita ab ἰσχύω.

Α'ντισχύω, obnitor viribus, ſeu contra nitor, reluctor, reſiſto, *quaſi vires viribus opponendo.*
Διισχύω, exp. viribus ſuperior ſum, viribus vinco.
Ε'νισχύω, vires ſumo, inualeſco. Item actiuè corroboro, validum reddo, vt ἐνίσχυσε τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐθώπευσε, apud Gennadium.
Ε'πισχύω, idem quod ἐνισχύω, Xenoph. in Oecon. Ε'πισχύσασθαι, inualeſcere.
Decomp. Συνεπισχύω, viribus meis aliquem adiuuo, auxilior, apud Suid. Exponitur etiam, confirmo, ſuppetias fero, apud Xenoph.
Κατισχύω, q. d. validus ſum ſeu viribus præditus aduerſus aliquem. Exponitur etiam præualeo. Syn. μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ δαίμων κατισχύσῃ. Sic Matth. ca. 16. Itẽ actiua ſignif. roboro. Deut. cap. 2. Apud Eſa. cap. 22. μὴ κατισχύσητε παρακαλεῖν με. exp. ne conamini me conſolari. In lib. Sap. cap. 10. ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτὸν, exp. circumuenientium.
Κατισχύομαι, viribus alicuius opprimor, vel vincor, cedo. apud Diodor.
Συνισχύω, corroboro confirmo, ſuppetias ferendo roboro.
Υ'περισχύω, prævalidus ſum, præpotens ſum, præualeo. apud Aeſop. & Theophr.

Compoſita ab ἰσχυρὸς, &c.

Α'ισχυρος, minimè robuſtus, inualidus.
Α'ντισχυρίζω, è contrario firmo ſeu munio aut corroboro, obfirmo.
Α'ντισχυρίζομαι, è contrario firmor. Item obnitor. vt apud Plutarch. τῆς δυσωπίας, δεῖ δ' ἀντισχυρίζεσθαι πρὸς ἀμφότερα. Item è contrario affirmo ſeu aſſeuero, vel contrà contendo. apud Thucyd. lib. 3.
Α'πισχυρίζομαι, obnitor, ad fortitudinem me compono. apud Plat. in libro. Πῶς ἄν τις αὐθάδης ἑαυτὸν προκατέλαβε, &c. Item omni ope reſiſto, apud eundem. Item nitor, fiduciam colloco: idem quod ἰσχυρίζομαι, niſi quòd maiorem conatum in aggrediendo, maioremque fiduciam intuendo ſignificat. Accipitur etiam pro, omni ope & conatu efficio. Apud Syneſ. ὅπερ ἐστὶν ἂν λάβῃ τῶν τὰς ἀπισχυρίζεται. exp. firmiter retinet. Eſt etiam, acriter denego ſeu abnuo pernego. apud Thuc. li. 1. vbi συγχωρεῖν & ἀπισχυρίζεσθαι inter ſe opponit.
Διισχυρίζομαι, affirmo, contendo. Plat. in Phędone, & in epiſt. Sic & Lyſias, ἀκούω δ' αὐτὸν διισχυρίζεσθαι ὅτι &c.
Ε'νισχυρίζομαι, nitor, fiduciam colloco, innitor. vt ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ. apud Dem.
Ε'πίσχυρος, auxiliator.
Ε'πισχυρίζω, exp. corroboro. apud Plut. Exponitur etiam obnitor, omni ope reſiſto, vt ſit idem cum ἀπισχυρίζομαι.
Συνισχυρίζω, idem & συνισχύω, corroboro, confirmo.

Υ'περίσχυρος, robuſtus ſupra quàm dici poſſit, præpotens.

Ι'σχω, vide in Ε'χω. Ι'σως, in Ι'σος. Ι'ταμὸς, &c. in Ι'της.

-ΙΤΕ'Α, ας, ἡ, & Ι'τέη, ης, ἡ, ſalix. *παρὰ τὸ ἰέναι. Etym. quoniam cito in altum excreſcit, inter primas etiam germinans, vt & populus & alnus. (Od. κ. Μακραί τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Eurip. ἰτέαν pro haſta vſurpaſſe dicitur: vtpote ſaligna, i. confecta è ſalice. vt Homer. μελίαν vocat fraxineam haſtam ſynecdochicè poſita materia pro re inde confecta.
Ι'τεινος, ſalignus qui è ſalice eſt apud Theophr.
Ι'τεών, ῶνος, ὁ, ſalicetum ſeu ſalictum. i. locus conſitus ſalicibus.

-ΙΤΗΣ, ου, ὁ, temerarius, audax, & præceps periculorum facinorúmque ſuſceptor. Interdum etiam in bonam partẽ, i. magnanimus, animoſus. Plat. in Symp. de amore, ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός. Et in Protag. πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρραλέους λέγεις ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἴτας γε (ἔφη) ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι. atq. etiã (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Apud Ariſtoph. in Neb. de Strepſiade, θρασύς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητὴς, choliaſtes exp. impudens, & qui nullo cuiuſpiam habito reſpectu aliquid audet aut facit. Suidæ eſt etiam ὁρμητικὸς, qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. ¶Item mendicus, pauper. *Etym. deducit παρὰ τὸ ἰέναι, τὸ ὁρμᾶν.
Ι'τηλικὸς, οῦ, ὁ, temerarius, præceps vel etiam temerarium & præcipitem reddens. Ariſto. eth. cap. 8.
Ι'ταμὸς, οῦ, ὁ, idem quod præcedentis. Plutarc. in Galba. ἀλλ' ἰταμὸς ὢν πρὸς τὸ δεινὸν καὶ ἄτρεπτος. Ariſtot. in Probl. (de vino) πρὸς τὸ πράττειν ἰταμούς, præcipites ad facinus aliquod audendum. Interdum exp. impudens, inuerecundus. vt apud Syneſ. ep. 4 & 72. Sic apud Ariſtoph. ἰταμαῖς κυσίν.
Ι'ταμῶς, temerario & præcipiti animo. Item impudenter.
Ι'ταμότης, ητος, ἡ, temeritas, præceps audacia. Itẽ impudentia.

ΙΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, placentarũ ſeu operis piſtorij genus, præ tenue ſacileq. fragile vt teſtatur Athen. lib. 14. vnde Galenus in lexico Hippocr. τὸ ἴτριον nominari etiam ἰφρίειον dicit παρὰ τὸ ἀθρ... Idem Galen. de alim. facult. lib. 1. cap. 4. ... ille ſcribit ἰτρίων genera. Vide eundem & in lib. de tuenda valetudine lib. 5. Dioſc. lib. 4. c. 64. Ι'τρια... Heſych. exp. ὑπογάστρια, ... ventri ſubiecta, quæ & ἦτρον de quo vide ſuo loco.

-ΙΤΥΣ, υος, ἡ, circumferentia & vmbo, ἀψὶς ... curuatura, quæ in extremo ambitu rotæ. vt Iliad. δ. ver. 487. ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ. Et Il. ε. v. 724. τῶν (ſcilicet τροχῶν) ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος. Dicitur etiam de clypei circumferentia ſeu vmbone. apud Heſiod. in Aſp. verſ. 314. Α'μφὶ δ' ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. Et Xenoph. ὡς ὁρᾷ αὐτὸν παριόντα ὑπολαμβάνει αὐτὸν τῆς ἴτυος. *Deducitur ab ἴω, vado: vtpote ἡ κύκλῳ ἰοῦσα.

Ι'υγγίζω &c. vide in Ι'υ.

ΙΦΙ, valide, fortiter, magno animo, magna cum potentia, apud Homer. Iliad. α.
Ι'φιος, α, & ἴφιος, ὁ, robuſtus, fortis. apud Hom. ἴφια μῆλα, pingues & vegetæ oues. Item celer, velox, Heſych.
Ι'φθιμος, viribus potens, robuſtus. Iliad. ψ. βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα. Item fortis, generoſus, animoſus. Iliad. α. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν. Quidam tamen dici volunt per ſyncopen, & τροπῇ τοῦ υ, quaſi ἰφιθυμος.

-ΙΧΘΥΣ, υος, ὁ, piſcis. Il. φ. ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Antiphanes apud Athenæum. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τοῦ ἰχθύος. Α'τυχέστερον. Ι'χθῦς apud Atticos dicuntur etiam piſcariæ, loca ipſa vbi piſces veneunt. Heſych. *Deriuat. Euſtath. ab ἰκέσθαι καὶ θύειν, i. ὁρμᾶν, quia animal ſit πολυκίνητον.
Ι'χθυόεις, εντος, ὁ, piſcoſus, piſculentus. Od. ι. πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα.
Ι'χθυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ idẽ. Interdũ & piſcis ſimilitudinẽ habẽs, piſcem referens.
Ι'χθυωδῶς, piſcium modo.
Ι'χθυικὴ πύλη, piſcaria porta Ex 2. Paralip. 15.
Ι'χθυηρὸς, οῦ, ὁ, piſculentus vel piſcarius. Ariſtoph. in Pluto, & apud Athen. lib. 6.
Ι'χθυάω, ῶ, piſcor, Od. δ. ἰχθυάασκον. Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν piſcabantur vncis hamis. Et Odyſſ. μ. de Scylla. Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα Δελφῖνάς τε κύνας τε.
Ι'χθυήματα, videntur propriè eſſe piſcium ſquamæ. Apud Hippocratem autem ἰχθυήματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, corticum fragmenta. vt Galenus tradit lib. περὶ ἑλκῶν.
Ι'χθύδιον, ου, τὸ, piſculus. apud Athen. li. 8. Et Plutarch. κινεῖσθαι ὡς ἰχθύδιον, motus piſcis.
Ι'χθυα vel ἰχθύη, ης, ἡ, ſquatinæ marinæ pellis arida. Poteſt etiam ferreum vnguem ſignificare quo in extractione fœtus emortui ſectióneque fœtus vtimur propter ſquamarum piſcis ſimilitudinem. Apud Hippocratem exp. limatura, ſcobs, ramentum.

Compoſita.

Α'πιχθυς, υος, ὁ καὶ ἡ, qui piſcib. abſtinet, qui piſcib. nõ veſcit apud Ariſtoph.

Καλλίχθυς

Καλλίχθυς, (q.d. pulcherpiſcis) à quibuſdam dicitur ὁ ἀνθίας ἰχθὺς qui & καλλιώνυμος, teſte Athen. lib. 7.

Πολυΐχθυος, ου, ὁ piſcibus abundans, multos piſces habens: Hom. hymno in Apoll. ἢ εἰς Εὔβοιαν ἄλλην πολυΐχθυον ἀμφὶς ὀρίσσει.

ΙΧΝΟΣ, ιος, τὸ, veſtigium, i. ima pedis pars ſeu (vt Gal. tradit comm. 2. in l. Hipp. de fracturis) cutis pedi ſubiecta. Frequentiùs autem accipitur pro veſtigio, i. ſigno quod pes incedentis ſolo imprimit. Xen. de venat. τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν. Et apud Soph. κατ' ἴχνος αἴρειν, feror per veſtigia, veſtigia ſequor. Metaph. etiam capitur, vt apud Soph. ἴχνος παλαιᾶς αἰτίας. Et apud Plut. in Lyc. ἐν τοῖς οὐδ' ἐν ὅσῳ ἀδικίας ἴχνος οὐδ' ἐν πλεονεξίας. Et apud Plat. in ep. τῆς πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι, reipub. veſtigiis inſiſtere, ſeu reip. veſtigia ſequi. Item pro ipſo pede, apud Eur. in Or. (vt tradit ſchol.) σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τίθετε μὴ κτυπεῖτε. Idem ſchol. etiam pro inceſſu apud eundem in Hecuba vſurpari tradit. *παρὰ τὸ ἴσχειν ὅ ἐστι συνέχειν ὅλον τὸν πόδα deducit Etym.

Ἰχνεύομαι, εύομαι, veſtigo, veſtigiis conſequor. Plut. in lib. de ſoler. anim. (de daſypodibus loquens,) πολλαχόθι ταῖς μετὰ ῥοπαῖς ἰχνευθέντες.

Ἰχνεύω, ἰχνεύσω, idem. Xe. in Cyn. τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷον ὅτι τὰ ἰχνεύειν, montes enim promptum eſt veſtigare canibus.

Ἰχνευτικὸς, veſtigiis indagari. Poll.

Ἰχνευμα, τὸ, indago. Poll.

Ἰχνεύμων ichneumon, Ariſtot. lib. 5. de anim. & Plin. lib. 8. ca. 24. Eſt & veſpæ genus de quo Ariſtotel. lib. 5. cap. 22. & Plin. li. 10. cap. 74.

Ἰχνευσις, veſtigatio, indagatio, indago. Xen. in Cyneg.

Ἰχνευτὴς, οῦ, ὁ, veſtigator, indagator. Poll. Ἰχνευταὶ dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες. vt apud Herodot. lib. 2. ὡσαύτως δὲ τῇσι κυσὶ οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται.

Ἰχνεία, ἡ idem quod ἰχνευσις. Xen. in Cyneg.

Ἴχνιον, ου, τὸ, veſtigium, idem quod ἴχνος. Od. ι. & κ. μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Vtitur & Xen. in Cyneg.

Compoſita.

Ἀνιχνεύω, perueſtigo, diligenter inueſtigo, indago, perſequor. Plut. in Cæſ. ὅσα γῆς καὶ θαλάσσης ἐλαύνων καὶ ἀνιχνεύων. Et ἀνιχνεύεσθαι, dicitur fera, quum à veſtigantibus venatoribus quæritur, i. veſtigiis indagatur. Item metaph. perſcrutor.

Ἀνιχνευτὴς, οῦ, ὁ perueſtigator, indagator, perſcrutator.

Ἀνιχνίαστος, idem quod ἀνεξιχνίαστος, qui inueſtigari nequit, apud Æſchylum.

Δυσεξιχνίαστος, inueſtigatu difficilis, ægrè inueſtigabilis.

Ἐξιχνεύω, veſtigo, inueſtigo, veſtigiis conſequor. Plut. λανθάνοντας ἐξιχνεύων καὶ λαμβάνων. Sic ἐξιχνεύειν τὰς ἁμαρτίας. apud eundem, i. diligenter inquirit. Apud Luc. ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, veſtigandæ & indagandæ ſunt feræ.

Ἐξιχνιάζω, idem quod ἐξιχνεύω. ἐξιχνιασμὸς, οῦ, ὁ, inueſtigatio, indagatio.

Ἀνεξιχνίαστος, (decomp.) imperueſtigabilis, qui inueſtigari nequit, quem nullis veſtigiis conſequi poſſumus. Areopag. & Naz. & Rom. 11.

Προιχνεύω, antè veſtigo. Alij exp. præeo.

Ἀρίζηλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΙΧΩΡ, ῶρος, ὁ ab Ariſtotel. lib. 3. de hiſt. an. dicitur eſſe ſanguis crudus qui vel nondum concoctus eſt vel in ſerum verſus. Galenus li. 2. de elem. ἰχῶρα id appellat quod ſero lactis reſpondet. Alij ſeroſos humores, alij aquoſos, alij tenues, alij verò ſaniem interpretantur. Cornelius Celſus dicit ſaniei ſpeciem eſſe lib. 5. cap. 26. Apud Hom. ἰχὼρ eſt humor qui è deorum cute vulnerata effluit. eos enim ἀναίμονας eſſe docet. vnde Il. ε. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, ἰχὼρ οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Tribuitur etiam rebus inanimis, vt apud Dioſc. (de cotno) ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων καταμεμιγμένος ἰχὼρ ἁρμόζει, &c. Serum quoque lactis ſic appellatur. Ariſtot. de hiſt. an. lib. 3. cap. 20. παντὸς δὲ γάλακτος ἰχὼρ ὑδατῶδες, ὁ καλεῖται ὀῤῥός. * Euſtath. ſcribit antiquos deriuare ab ἴσχω.

Ἐξιχωρίζω, (comp.) humorem ſeroſum aut ſaniem exprimo, apud Suid.

Ἀεἰχωρος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἰψ, vide in Ἶπος.

ΙΨΟΣ, ſuber arbor, de qua Theophr. hiſt. lib. 3. cap. 6. ¶ Ἴψος verò oxyt. eſt hedera. Heſych.

ΙΩ aduerb. ſeu interiectio dolentis & exclamantis: vt io, heu ſeu eheu, hei & ô apud Latinos. Soph. in Aiac. ἰὼ ἰώ μοι, μοι, hei, hei mihi. Ibidem, ἰώ μοι νόστων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nomin. ἰὼ τάλας hei miſero mihi ô miſerum me. Item cum vocatiuo, ἰὼ δύσφρον γύναι, ô miſeram te. Sic Ariſtoph. ἰὼ ... ἰὼ ... Et rurſum, ἰὼ ... Nec non cum genit. elliptico rei, omiſſo caſu perſonæ, ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ὀδυνηρῶν, ô vulnera dolorifica. Apud Euripidem ἰὼ ἰὼ exp. proh proh.

ΙΩΓΗ, ῆς, ἡ, tegmen. vt Od. ξ. ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες Πέτρῃ ὕπο γλαφυρῇ εὗδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Ariſtarch. & cum eo ſcholiorum breuium autor exp. σκέπῃ, ſub tegmine boreæ. ¶ Ab Heſych. & Suid. exponitur etiam, diuerſorium, litus. item quies, flatus, vox clamor.

Ἐπιωγαὶ, (comp.) loca, in quib. naues à ventorum iniuria tutæ eſſe poſſunt.

ΙΩΗ, ῆς, ἡ, vox clamor. Il. κ. φθογγὴ ... φρένας ἤλυθ' ἰωή, vox: nimirum clamore excitantis. ¶ Item flatus, πνοή, vt Il. δ. νέφος Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς. Et Il. λ. ... ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. ¶ Ab Heſych. exponitur etiam, fumus, ſplendor, impetus.

Ἰωκὴ, vide in Διώκω. Ἰῶμαι, vide in Ἰάομαι.

ΙΩΝ, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi nepos Hellenis, à quo Ἴωνες dicti fuerunt poſteri eius ac ſubditi.

Ἰωνία, ας, ἡ, Ionia, regio quam incolebant Ἴωνες: ſub. χώρα. Alioquin Ἰωνία Atheciis dicitur ἡ χαμαίπιτυς, vt eſt apud Dioſc. l. 3. c. 175. ¶ Item violentum, ab ἴον, de quo vide ſuo loco.

Ἰωνικὸς, qui Ionum eſt, Ionum proprius & peculiaris. vt Ἰωνικὴ ῥῆσις apud Athen. Et Ἰωνικαὶ ὀρχήσεις. Ἰωνικὰ ᾄσματα, apud eundem, & Ἰωνικὴ ἁρμονία apud Lucianum. Ἰωνικὸς dicitur etiam qui ex Ionum gente eſt, apud Athen. lib. 4.

Ἰωνικῶς, Ionicè, Ionum more. Ariſtoph. pro molliter & delicatè, quoniam ... eſt ἡ τῶν Ἰώνων μαλακία καὶ τρυφή.

Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ἰωνικὴ vt in Epigr. Ἰωνὶς φωνή, Ionica vox. item ἡ Ἰωνὶς, pro Ἰωνὶς χώρα.

Ἰωνίζω Iones imitor, vel æmulor, Iones ſequor.

Ἰάζω Iones imitor: vel Ionica lingua vtor. Hermog.

Ἰαστὶ, Ionicè. Et ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία, Ionica harmonia, teſte Athe. libro 14.

Ἰακὸς, Ionicus vt Athen. lib. 10. ... Ἰακὴν ἀσωτίαν. feruntur enim Iones fuiſſe deliciis & luxui dediti.

Ἰὰς, άδος, ἡ. Ionica, vt Ἰάδα ξυγγραφὴν apud Thuc. Sic Ἰὰς γῆ, Ἰὰς πόλις, Ἰὰς γλῶσσα Ἰὰς διάλεκτος, pro Ἰωνική.

Πανιώνιον, ου, τὸ, Panionum: fanum à duodecim Ioniæ ciuitatibus extructum & denominatum, vt Herod. tradit lib. 1 πανιώνιον συνέδριον, conuentus duodecim oppidorum Ioniæ. vide Bud. annot. in Pand.

Ἴωξις, ἰωχμὸς, vide in Διώκω. Ἰῶτα, vide in litera Ι.

Ἴαψ, piſcis quidam Suidæ. Meminit eius Callimachus.

K

K, decimæ literæ Græcorum nota eſt, quam vocant κάππα. Vſurpatur interdū in plur. num. vt in prouerbio, τρία κάππα κάκιστα, de Cappadocia Creta & Cilicia, inquit Suid. ¶ Eſt etiam numeralis nota ſignificans viginti, hoc modo, κ', κα', κβ', & ſic deinceps præfixa autem acuti accentus apice ab imo ſiniſtri lateris pede, viginti millia denotat ͵κ.

Κόππα pro κάππα dictum fuit ſed κατὰ γλῶσσαν, vt inquit Euſt.

Κοππατίας, nomen equi, apud Ariſtoph. in Nub. Ὅτ' ἐπρίω μου τὸν κοππατίαν, vbi ſcribit ſch. κοππατίας equos fuiſſe dictos quibus impreſſa eſſet litera κ.

Καβαισος, vide in Κάβος.

ΚΑΒΑΛΛΗΣ ου, ὁ, caballus, equus clitellarius. Plut. de non fœner. ἐπὶ τινὶ τῷ τυχόντι καὶ καβάλλῃ χρώμενος.

Καβάλλιον, idem quod καβάλλης. Heſych.

ΚΑΒΟΣ, ου, ὁ, menſuræ frumentaceæ genus. Heſych. Suid. Poll. Eſt etiam menſura vinaria, Heſych.

Κάβη, ης ἡ, apud Suid. exp. τροφή, i. cibus.

Κάβαισος, ου, ὁ (vel καβαισος, vt apud Pollucē legitur) edax, vorax, qui cibo eſt inexplebilis, ὁ περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστος. Pollux.

Κάβηξ, dicitur à Suida eſſe auis, quæ alio nomine larus: & ab edacitate λάρος eſſe appellata: eiúſque meminiſſe Euphorionem hoc in verſu, ... αἴθυιαι καὶ ἀκρεμονεῖ κάβηκες.

ΚΑΓΚΑΜΟΝ, ου, τὸ, cancamum: lacryma Arabici libi. Dioſc. li. 9. cap. 23 & Plin. lib. 12. c. 20.

Κάγκανον, herba eſt apud Galen. ſimpl. medic. lib. 7. Aet. lib. 1. Oribaſ. collect. medic. lib. 15. pro quo apud Paulum Aegin. ſcriptum κάκανον.

ΚΑΓΧΑΖΩ, F. άσω. P. ακα, cachinnor, i. effuſè rideo, riſum effundo. (*Factum putatur per onomatopœiam, imitando ſonum qui in profuſo riſu editur.) Eunapius apud Suidam, οἱ δὲ Οὐαλεντῖνοι ... καγχάσαντες ᾤχοντο. ¶ Item conuitior, διασύρω, inquit Suidas, ex Soph. πάντων καγχάζοντων γλώσσαις.

Καγχασμός